സാഹിത്യപരിഷത്ത്

പി. കേശവദേവ്

ജനനം 1904 ആഗസ്റ്റ് മാസം വടക്കൻ പറവൂരിൽ കെടാമംഗലത്തു നല്ലേടത്തുവീട്ടിൽ പപ്പുപിള്ളയുടേയും കാർത്ത്യായിനിയമ്മയുടേയും മകനായി ജനിച്ചു.

വിദ്യാഭ്യാസത്തിനുശേഷം തൊഴിലാളി പ്രവർത്തകനായിമാറിയ ദേവ് കേരളത്തിലെ രാഷ്ട്രീയ, സാംസ്കാരിക മണ്ഡലങ്ങളിൽ മായാത്ത വ്യക്തിമുദ്ര പതിപ്പിച്ചു. കേന്ദ്രസാഹിത്യ അക്കാദമി അവാർഡ് ഉൾപ്പെടെ ഒട്ടേറെ ബഹുമതികൾ നേടിയിട്ടുള്ള കേശവദേവ് മലയാള സാഹിത്യത്തെ വിശ്വസാഹിത്യവേദിയിലേയ്ക്കുയർത്തിയ അപൂർവ്വ പ്രതിഭകളിൽ ഒരാളാണ്. മലയാളത്തിലെ പ്രമുഖ വാഗ്മികളിൽ ഒരാൾകൂടിയായ കേശവദേവിന് സോവിയററ് ലാൻഡ് അവാർഡും ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. സമസ്തകേരള സാഹിത്യ പരിഷത്തു് നിർവ്വാഹക സമിതിയംഗം, സാഹിത്യപ്രവർത്തക സഹകരണസംഘത്തിന്റെ പ്രാരംഭ പ്രവർത്തകൻ, സാഹിത്യ പ്രവർത്തക സഹകരണസംഘം പ്രസിഡന്റ് (1966–68) കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി ചെയർമാൻ (1974) എന്നീ നിലകളിൽ പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ആദ്യഭാര്യ ഗോമതീദേവ്
രണ്ടാംഭാര്യ സീതാലക്ഷ്മി
ഏകമകൻ ജ്യോതിദേവ് 15 പ്രീഡിഗ്രി വിദ്യാർത്ഥി

നോവലുകൾ 28 ഓടയിൽനിന്നു്, സ്വപ്നം, അയൽക്കാർ, വില്പനക്കാരൻ, ഞൊണ്ടിയുടെ കഥ, എനിക്കും ജീവിക്കണം, ആദ്യത്തെ കഥ, റൗഡി, ഒരുരാത്രി, കുഞ്ചുക്കറുപ്പിന്റെ ആത്മകഥ, നടി, ഭ്രാന്താലയം, ആർക്കുവേണ്ടി, ഉലക്ക, മാതൃഹൃദയം, കണ്ണാടി, സഖാവ് കാരോട്ടു കാരണവർ, ലക്ഷംരൂപയുംകാറും, ചേരിതിരിവ്, ഞാനാതെറ്റുകാരൻ, മരണത്തിൽനിന്നു്, പ്രേമവിഡ്ഢി, എങ്ങോട്ട്, ഒരുസുന്ദരിയുടെ ആത്മകഥ, പങ്കലാക്ഷീടെഡയറി, ത്യാഗിയായ ദ്രോഹി, സുഖിക്കാൻവേണ്ടി, അധികാരം.

സമാഹാരങ്ങൾ 19 തെരഞ്ഞെടുത്ത കഥകൾ ഒന്നും രണ്ടും ഭാഗങ്ങൾ, മുതലപ്പാറ ഭാവിവരൻ, കൊല്ലരുതനിയാ കൊല്ലരുതു്, ദീനാമ്മ, കാമുകന്റെകത്തു്, അന്നത്തെനാടകം, ജീവിതചക്രം, റെഡ്‌വാളണ്ടിയർ, കൊതിച്ചി, മറവിൽ, പ്രവാഹം, പങ്കലാക്ഷിയുടെ കത്തുകൾ രണ്ടുപേരുംനാടുവിട്ടു, മുറുക്കാൻ കടയും സ്വർഗ്ഗ രാജ്യവും, പ്രേമിക്കാൻ നേരമില്ല, യമുന ഏകാഗ്രമായൊഴുകുന്നു, ആനന്ദകരമായ അടിമത്തം, സ്വർഗ്ഗത്തിൽ ഒരു ചെകുത്താൻ.

നാടകങ്ങൾ 12 മാളിക പണിയാൻ, പ്രധാനമന്ത്രി, ഞാനിപ്പകമ്മ്യൂണിഷ്ടാവും, മന്ത്രിയാക്കൊല്ലേ, നാടകകൃത്തു്, മുന്നോട്ട്, തസ്കരസംഘം, തറവാട്, ഒരുമുറിത്തേങ്ങ, ചെകുത്താന്റേയും കടലിന്റേയും ഇടയിൽ, ചൈനാവേ, കേശവദേവിന്റെ നാടകങ്ങൾ.

ഏകാങ്കങ്ങൾ 7 തൊണ്ടുകാരി, നീ മരിച്ചു, മഴയത്തും കുടയിങ്ങും, കൊല്ലനും കൊല്ലത്തീം ഒന്ന്, യാചകപ്രേമം, സമരകവി, ഓണബ്ലൗസ്.

ആത്മകഥ 4 തിരിഞ്ഞുനോട്ടം, എതിർപ്പ് (3 ഭാഗങ്ങൾ) ഓർമ്മകളുടെ ലോകത്തിൽ, കേശവദേവ്–കാൽനൂററാണ്ട്.

ഗദ്യകവിത ചിത്രശാല

നിരൂപണം റഷ്യയുടെ കാമുകൻ

ലേഖനങ്ങൾ എനിക്കുതോന്നുന്നു, ജീവിതവീക്ഷണം.

മരണം 1983 ജൂലായ് മാസം ഒന്നിന് വെള്ളിയാഴ്ചരാത്രി 8 മണിക്ക് തിരുവനന്തപുരത്തു് മുടവൻമുകളിലുള്ള വസതിയിൽ വച്ചു നിര്യാതനായി.

സാഹിത്യപരിഷത്ത് മാസിക

സാഹിത്യപരിഷത്തിന്റെ മുഖപത്രം

1983 ജൂൺ

പത്രാധിപർ

പോഞ്ഞിക്കര റാഫി

ഉള്ളടക്കം

പത്രാധിപക്കുറിപ്പ്

കവിത

പുറത്തു വസന്തം എത്തിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു 1
പരിഭാഷ: ഷൺമുഖൻ പുലാപ്പറ്റ
അഭിലാഷം 3
ഡി. ശ്രീമാൻനമ്പൂതിരി
ജീവിതമന്ത്രം 4
ടി. സി. കെ.
സുകൃതഫലമെന്നേ പറയൂ
തെക്കേക്കുന്നത്തു് ഓമനകുമരി

ലേഖനങ്ങൾ

ഇംപ്രഷനിസം 5
വിജയകുമാർ
അർണ്ണോസുപാതിരിയും മലയാളസാഹിത്യവും 14
പ്രൊ. മാത്യു ഉലകംതറ
മലയാള സാഹിത്യകാരന്മാരോടു് മൂന്നുചോദ്യങ്ങൾ 24
പ്രൊ. ജി. സുകുമാരൻനായർ
ജയിൻ ഓസ്റ്റിൻ 28
ടി. പി. സദാശിവൻപിള്ള
കാളിദാസൻെറ പ്രണയഭാവന 44
ടി. പി. ബാലകൃഷ്ണൻനായർ
എതിർക്കാനായി ജനിച്ചവൻ 51
ടാററാപുരം സുകുമാരൻ

കഥ

വൃഷഭചരിതം 21
മത്തായി പാറക്കാട്ടു്
പുസ്തകാഭിപ്രായങ്ങൾ 31
പരിഷത്തു്വാർത്ത 55

സെക്രട്ടറിയുടെ കുറിപ്പുകൾ

നിലവിലുള്ള നിർവ്വാഹകസമിതി 1983 മാർച്ച് 27–ാം തിയതി ചേർന്ന പൊതുയോഗ തീരുമാനമനുസരിച്ച് കഴിഞ്ഞ കൊല്ലത്തെ നിർവ്വാഹകസമിതിയുടെ തുടർച്ചയാണ്. അതിനാൽ മുൻകൊല്ലത്തെ പ്രവർത്തന ശൈലിയിൽത്തന്നെ കാര്യങ്ങൾ മുന്നോട്ടു നീക്കുന്നതിനുള്ള ഒരവസരംകൂടി നിർവ്വാഹകസമിതിയ്ക്കു കൈവന്നിരിക്കുന്നു എന്നു സമ്മതിക്കാവുന്നതാണ്.

1978–നു ശേഷം സമസ്തകേരള സാഹിത്യ പരിഷത്തിന്റെ വാർഷിക സമ്മേളനങ്ങൾ ഇന്നുവരെ നടക്കുകയുണ്ടായില്ല. അതിനുള്ള കാരണങ്ങൾ പലതാണ്. അവയൊന്നും ഇവിടെ വിശദീകരിക്കേണ്ട ആവശ്യവുമില്ല. എന്നാൽ ഇന്നത്തെ നിർവ്വാഹക സമിതി അതൊരു പ്രധാന ചുമതലയായിക്കരുതി പ്രവർത്തനങ്ങൾ ആരംഭിച്ചിരിക്കുകയാണ്.

മുൻകാലങ്ങളിൽ സാഹിത്യപരിഷത്തിന്റെ വാർഷിക സമ്മേളനം എന്നു പറഞ്ഞാൽ മലയാളത്തിലെ ഒരു മുഖ്യ സാംസ്കാരിക സംഭവം എന്ന നിലയ്ക്കാണ് കേരളീയർ കരുതിയിരുന്നത്. എന്നാൽ ഇന്നാകട്ടെ പഴമയുടെ ആ പ്രൌഢി നമുക്കു കൈമോശം വന്നിരിക്കുന്നു എന്ന യാഥാർത്ഥ്യം മനസ്സിലാക്കിക്കൊണ്ടാണ് ഇക്കൊല്ലം വാർഷിക സമ്മേളനം ആലുവായിൽവെച്ചു നടത്താൻ തീരുമാനിച്ചു പ്രവർത്തനം ആരംഭിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഇതു സംബന്ധിച്ചു എടുത്തു കഴിഞ്ഞ തീരുമാനങ്ങളുടെ സമഗ്രമായ റിപ്പോർട്ടു് അന്യത്ര ചേർത്തിട്ടുണ്ട്.

കേരളീയരെ ആകമാനം ദുഃഖത്തിലാഴ്ത്തുകയും മലയാള ഭാഷയെ ദരിദ്രമാക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ട് കാലയവനികയ്ക്കുള്ളിൽ അന്തർദ്ധാനം ചെയ്ത കേശവദേവ് എക്കാലത്തും നമ്മെ പുളകം കൊള്ളിക്കുന്ന ഒരോർമ്മയായി അവശേഷിക്കും. എതിർപ്പിന്റെ പ്രവാചകനായ കേശവദേവിനെപ്പോലെതന്നെ കേരളീയരുടെ ഇഷ്ടകാഥികനും ഹാസ്യത്തിന്റേയും പരിഹാസത്തിന്റേയും പ്രയോക്താവുമായിരുന്ന ഈ. എം. കോവൂരിന്റെ വേർപാടും മലയാളത്തിനു നികത്താനാവാത്ത നഷ്ടമാണ്. ഇതിലേറെ ദുഃഖകരമായിത്തോന്നുന്ന മറ്റൊരു മരണവും മലയാളത്തിൽ സംഭവിക്കുകയുണ്ടായി. യുവ സാഹിത്യകാരനായ കൊടുങ്ങല്ലൂർ പ്രഭാകരന്റെ അകാലത്തിലുള്ള ചരമമാണത്. ഭാര്യയും മൂന്നു പിഞ്ചുകുഞ്ഞുങ്ങളുമടങ്ങുന്ന ഒരു പാവപ്പെട്ട കുടുംബത്തിന്റെ ഏകാവലംബമായിരുന്നു. ഇമ്മാതിരി സാഹചര്യങ്ങളിൽ സഹായഹസ്തവുമായി ഓടിയെത്താൻ നമുക്കു സജ്ജീകരണങ്ങളൊന്നുമില്ലെന്നുള്ളതും നമ്മുടെ ദുഃഖത്തിന് ആക്കം കൂട്ടുന്നു. ഈ മൂവരേയും ദുഃഖത്തോടും സ്നേഹാദരങ്ങളോടുംകൂടി ഇവിടെ സ്മരിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

അമ്പത്തിയാറാം വാർഷിക സമ്മേളനത്തിനുള്ള ഒരുക്കങ്ങൾ ആരംഭിച്ചു കഴിഞ്ഞു. അതിന്റെ വിജയത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള ശ്രമങ്ങൾക്ക് എല്ലാ കേരളീയരുടേയും ആത്മാർത്ഥമായ സഹകരണവും അകമഴിഞ്ഞ ആശീർവ്വാദവുമുണ്ടാകണമെന്ന് അഭിലഷിക്കുന്നു, അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു.

ടി. കെ. സി. വടുതല.

പത്രാധിപക്കുറിപ്പുകൾ

1983 മാർച്ചിലാണ് സമസ്ത കേരള സാഹിത്യ പരിഷത്തിന്റെ വർഷാന്ത പൊതുയോഗം നടന്നത്; ഔപചാരികമായ തെരഞ്ഞെടുപ്പും. അതിനുശേഷം പുറത്തുവരുന്ന സാഹിത്യ പരിഷത്തിന്റെ ആദ്യലക്കമാണിത്.

സമസ്ത കേരള സാഹിത്യപരിഷത്തിന്റെ ഇപ്പോഴത്തെ അവസ്ഥയെക്കുറിച്ചുതന്നെ ആദ്യം പറയാം. കാരണം; സമസ്ത കേരള സാഹിത്യപരിഷത്ത് ആലസ്യത്തിലാണ്ടുകിടക്കുകയാണെന്നും, സാഹിത്യപരിഷത്തിന്റെ സമ്മേളനങ്ങൾ യഥാകാലം നടക്കുന്നില്ലെന്നുമുള്ള പരിഭവങ്ങളും പരാതികളും പരിഷത്തിന്റെ ബന്ധുക്കളിൽനിന്നുതന്നെ ഉയർന്നു കേൾക്കുന്നുണ്ട്. അവരുടെ ആ പരിഭവ–പരാതികളുടെ ആഴത്തിൽ തുടിച്ചു നിൽക്കുന്ന പവിത്രഭാവത്തെ, സാഹിത്യപരിഷത്ത് സജീവമായി പ്രവർത്തിക്കുകയും അതിന്റെ വാർഷികസമ്മേളനങ്ങൾ യഥാകാലം നടന്നുകാണുകയും വേണമെന്നുള്ള അവരുടെ പവിത്രാഭിലാഷത്തെ പരിഷത്തിന്റെ ഭാരവാഹികൾ എന്ന നിലയ്ക്ക് ഞങ്ങൾ ശ്രദ്ധിക്കുകയും ആദരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. മലയാള സാഹിത്യകാരന്മാർക്കും സഹൃദയലോകത്തിനും അഭിമാനിക്കത്തക്കവണ്ണമുള്ള ഒരു പൂർവ്വകാലം സാഹിത്യപരിഷത്തിന് ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നത് ശരിതന്നെയാണ്. പ്രത്യേകിച്ച് ഇന്ത്യയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യലബ്ധിയ്ക്കു മുമ്പുള്ള കാലങ്ങളിലേയും തുടർന്നുള്ള കുറെക്കാലങ്ങളിലേയും സാഹിത്യപരിഷത്തിന്റെ ചരിത്രം ഉത്തരോത്തരമുള്ള വളർച്ചയുടേതായിരുന്നു, അക്കാലത്തെ സാഹിത്യപരിഷത്തിന്റെ സമ്മേളനങ്ങൾ കേരളത്തിന്റെ സാംസ്ക്കാര ജീവിതത്തിലെ മഹാസംഭവങ്ങളായിരുന്നുതാനും, അതെല്ലാം ശരിതന്നെ.

എന്നാൽ, അക്കാലത്തിനും നമ്മുടെ കാലത്തിനും ഇടയ്ക്കുണ്ടായിട്ടുള്ള മാററങ്ങളേയും വസ്തുസ്ഥിതികളേയുംകൂടി ഇവിടെ ഓർക്കേണ്ടതുണ്ട്. അക്കാലത്തു സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ സംഘടനയായി സാഹിത്യപരിഷത്തു മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. പിന്നീട് സാഹിത്യപ്രവർത്തക സഹകരണസംഘവും ഗവണ്മെൻറ് സംരക്ഷണയിലുള്ള കേരളസാഹിത്യ അക്കാദമിയും മററു പല സാഹിത്യസംഘടനകളുമുണ്ടായി. ഇവയെല്ലാം സാഹിത്യപരിഷത്തിന്റേനേർക്ക് സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ താല്പര്യം കുറയുവാനുള്ള ചില കാരണങ്ങളാണ്. സാഹിത്യപരിഷത്തിന്റെ പുതിയ കെട്ടിട നിർമ്മാണം ഉൾപ്പെടെയുള്ള പ്രധാനപ്പെട്ട മററു കാരണങ്ങൾ പരിഷത്തിന്റെ പ്രവർത്തകന്മാർക്ക് 'വല്ലാത്ത തലവേദന' ഉണ്ടാക്കുകയും, പരിഷത്തിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ മന്ദീഭവിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. (ഇപ്പോൾ സാഹിത്യപരിഷത്തിന്റെ ഭാരവാഹികളായ ഞങ്ങൾ നിൽക്കുന്നത് അടിയന്തിരമായി ചെയ്തുതീർക്കേണ്ട രണ്ടുബാദ്ധ്യതകളുടെ മുമ്പിലാണ്; ഒന്നാമത്തേത്, കെട്ടിടം പണിയ്ക്കുവേണ്ടി ബാങ്കിൽനിന്നുവാങ്ങിയവായ്പ കൊടുത്തുതീർക്കുക. രണ്ടാമത്തേത്, പണമില്ലാത്തതുകൊണ്ട് ഇടയ്ക്ക് നിറുത്തിവച്ചിരിക്കുന്ന കെട്ടിടത്തിന്റെ പണിപൂർത്തിയാക്കുക. സംസ്ഥാന ഗവണ്മെൻറിൽനിന്നും കേന്ദ്രഗവണ്മെൻറിൽനിന്നും സംസ്ഥാന ഗവണ്മെൻറിൽനിന്നും വേണ്ടത്ര സഹായങ്ങൾ ലഭിക്കുമെന്നുള്ള ന്യായമായ പ്രതീക്ഷയോടുകൂടിയാണ് കെട്ടിടംപണി ആരംഭിച്ചത്. മററു സംസ്ഥാനങ്ങളിലെ സാഹിത്യപരിഷത്തുകളുടെനേർക്ക് അതതു സംസ്ഥാന ഗവണ്മെൻറുകളും കേന്ദ്രഗവണ്മെൻറും ചൊരിഞ്ഞിട്ടുള്ള ഉദാരമായ സഹായ സൗജന്യങ്ങൾ, ഞങ്ങളെ പ്രതീക്ഷാഭരിതരാക്കുകയും പ്രചോദിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടാണെന്നു പറയട്ടെ ഞങ്ങൾ സാഹസികമായ ഈ കെട്ടിടനിർമ്മാണത്തിലേർപ്പെട്ടത്. കെട്ടിടം പണിയുടെ ഇടയ്ക്കുതന്നെ സംസ്ഥാന–കേന്ദ്രഗവണ്മെൻറുകളിൽനിന്നുള്ള സഹായ സൗജന്യങ്ങൾ ലഭിക്കു

കയും, അങ്ങനെ കെട്ടിടംപണി പൂർത്തിയാക്കുവാനും ബാങ്കുവായ്പ തിരിച്ചടക്കുവാനും സാധിക്കുകയും ചെയ്യുമെന്നാണ് ഞങ്ങൾ ആശിച്ചിരുന്നത്. പക്ഷേ, സംസ്ഥാന ഗവണ്മെൻറിൽ നിന്നുള്ള ഭാഗികമായ സഹായം മാത്രമേ ഇതിന്നകം ലഭിച്ചിട്ടുള്ളൂ. ഇടയ്ക്കുണ്ടായ പല കുഴപ്പങ്ങളും മൂലം കേന്ദ്രഗവണ്മെൻറിനെ ഇക്കാര്യത്തിനുവേണ്ടി വേണ്ടവണ്ണം സമീപിക്കുവാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ലെന്നത് ഒരു പരമാർത്ഥമാണ്. പരിഷത്തിൻെറ പ്രസിഡണ്ടും വൈസ് പ്രസിഡണ്ടും സെക്രട്ടറിയും ജോ. സെക്രട്ടറിമാരും ട്രഷററും പലതവണ തിരുവനന്തപുരത്തു പോയി മുഖ്യമന്ത്രിയേയും ബന്ധപ്പെട്ട വകുപ്പുമന്ത്രിമാരേയും കണ്ടു സംസാരിച്ചതിൻെറ ഫലമായി ചില അടിയന്തിരസഹായങ്ങളുണ്ടാകുമെന്നായിട്ടുണ്ട്. (ഉടനെ അതുണ്ടാകുമെന്നു ഞങ്ങൾ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു).

ഇപ്പോൾ ഞങ്ങൾക്ക് ഒരുകാര്യം അഭിമാനത്തോടെ പറയുവാൻ സാധിക്കും: സാഹിത്യപരിഷത്തിൻെറ ഓഫീസ്സും പ്രസ്സും പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതും പൊതുയോഗങ്ങൾ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതും, പരിഷത്തിൻെറ പുതിയ കെട്ടിടത്തിൽത്തന്നെയാണെന്നും, സമസ്തകേരളസാഹിത്യപരിഷത്തിന് സ്വന്തം കെട്ടിടം ഉണ്ടായിരിക്കുന്നു എന്നുവച്ചാൽ, കേരളത്തിലെ സാഹിത്യകാരന്മാർക്ക് പൊതുവായ ഒരുഭവനം ഉണ്ടായിരിക്കുന്നു എന്നാണർത്ഥം.

മേല്പറഞ്ഞ കാരണങ്ങളാലാണ്, 1978–ൽനടന്ന സാഹിത്യപരിഷത്തിൻെറ ജൂബിലിയാഘോഷത്തിനുശേഷം വാർഷിക സമ്മേളനങ്ങളൊന്നും നടത്തുവാനാകാതായത്. വാർഷിക സമ്മേളനം നടത്തുന്നതിനെക്കുറിച്ച് ആലോചിക്കുവാനുള്ള ധൈര്യവും അവസരവും ഞങ്ങൾക്ക് ഇപ്പോൾ മാത്രമാണുണ്ടായതെന്നാണ് വാസ്തവം.

ആലുവായിൽവച്ച് അടുത്ത സെപ്ററംബറിൽ സാഹിത്യപരിഷത്തിൻെറ 56–ാം വാർഷിക സമ്മേളനം നടത്തുവാനുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങൾ ആരംഭിച്ചിരിക്കുന്ന വിവരം പത്രങ്ങളിൽനിന്ന് എല്ലാവരും അറിഞ്ഞിരിക്കുമല്ലോ. സാഹിത്യകാരന്മാരെല്ലാവരും സഹകരിച്ച് ആ സമ്മേളനം മഹാ വിജയമാക്കണമെന്ന് ഞങ്ങൾ അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു.

ഒന്നുകൂടി; സാഹിത്യകാരന്മാർ എറണാകുളത്തു വരുമ്പോൾ സമസ്ത കേരള സാഹിത്യപരിഷത്തിൻെറ ഓഫീസ്സിൽ കയറുക എന്ന ശീലം ഉണ്ടാക്കുന്നതു നന്നായിരിക്കും. നമുക്കെല്ലാവർക്കും ഒരുമിച്ചു പ്രവർത്തിക്കാം, മുന്നോട്ടു പോകാം.

ഇനി സാഹിത്യപരിഷത്ത് മാസികയുടെ കാര്യമാണ്. മുകളിൽ സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള കാരണങ്ങൾ തന്നെയാണ് അതിനെ ശോച്യാവസ്ഥയിലെത്തിച്ചതെന്നും പ്രത്യേകം പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. എന്നിട്ടും, 1979 മുതൽ പരിഷത്തിൻെറ ആ മുഖപത്രം ഒരു ത്രൈമാസിക രൂപത്തിൽ മുടങ്ങാതെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നുണ്ടായിരുന്നു. സാഹിത്യപരിഷത്തിൻെറ ഇക്കാലത്തെ ഭാരവാഹികളുടെ ക്ലേശസഹനത്തിൻെറ, നിഷ്ക്കാമ കർമ്മത്തിൻെറ, നല്ലൊരു ഉദാഹരണമാണത്.

ആ സ്നേഹിതന്മാരോടൊരുമിച്ച് സാഹിത്യപരിഷത്തിനുവേണ്ടി പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതു് കർത്തവ്യമാണെന്നു തോന്നിയതുകൊണ്ടാണ്, കുറെക്കാലമായിട്ട് ആരോഗ്യപരമായ കാരണങ്ങളാൽ സാഹിത്യപരിഷത്തിൻെറ സജീവ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽനിന്ന് അകന്നു നിന്നിരുന്ന ഞാൻ ഇത്തവണ മാസികയുടെ പത്രാധിപത്യം ഏറ്റെടുത്തത്. പോഞ്ഞിക്കരയിൽനിന്നു കടത്തുബോട്ടിലൂടെ എറണാകുളത്തെത്തുവാനും, അവിടെനിന്ന് സാഹിത്യപരിഷത്തിൻെറ ഓഫീസ്സുവരെ നടന്നു ചെല്ലുവാനുമുള്ള ആരോഗ്യം എനിക്കിപ്പോൾ ഉണ്ടുതാനും. സാഹിത്യപരിഷത്ത് ത്രൈമാസികയായതുകൊണ്ട് അതുമതിയല്ലോ. അതിരിക്കട്ടെ.

സാഹിത്യപരിഷത്ത് വീണ്ടും മാസികയാക്കണമെന്ന് ഞങ്ങൾക്ക് ആഗ്രഹമുണ്ട്. ആകാവുന്നത്ര അതിൻെറ നിലവാരം ഉയർത്തണമെന്നും, മലയാളത്തിലെ ഉന്നതനിലവാരമുള്ള മാസികയായി അതിനെ രൂപാന്തരപ്പെടുത്തണമെന്നും ഞങ്ങൾക്ക് ആഗ്രഹമുണ്ട്.

പക്ഷേ, പത്രാധിപരോ പത്രാധിപസമിതിയോ ആഗ്രഹിച്ചതുകൊണ്ടുമാത്രം നടക്കുന്നതാണോ അക്കാര്യം? പ്രസ്സും കടലാസും അച്ചടിച്ച മഷിയും കൊണ്ടുമാത്രം നടക്കുന്നതാണോ? ഇല്ല, മേല്പറഞ്ഞവകൊണ്ടുമാത്രം അക്കാര്യം നടക്കുകയില്ല. പിന്നെങ്ങിനെ നമ്മുടെ മാസിക ഉന്നതമാക്കും?

നമ്മുടെ മാസിക ഉന്നതമാക്കണമെങ്കിൽ, ഉന്നതനിലവാരമുള്ള സാഹിത്യരചനകൾ ഇവിടെ ലഭിക്കണം. അതിന് മലയാളത്തിലെ എല്ലാ സാഹിത്യകാരന്മാരുടേയും ഹൃദയംഗമമായ സഹകരണം വേണം. അതോ, പഴയ തലമുറയിൽപ്പെട്ടവരും പുതിയ തലമുറയിൽപ്പെട്ടവരുമായ എല്ലാസാഹിത്യകാരന്മാരും സഹകരിക്കുകതന്നെവേണം. എന്തുകൊണ്ടാണ് എല്ലാ സാഹിത്യകാരന്മാരും സഹകരിക്കുക തന്നെ വേണമെന്നു പറയുന്നത്?

കാരണം : അമ്പത്തിയാറുവത്സരം പിന്നിട്ടിട്ടുള്ള കേരളത്തിലെ ഏക സാഹിത്യസംഘടനയാണ് സമസ്ത കേരള സാഹിത്യപരിഷത്ത്. അതിനുമുമ്പും ഉണ്ടായിട്ടുള്ള പല സാഹിത്യ സംഘടനകളും നാമാവശേഷമാവുകയോ, നാമമാത്രമാവുകയോ ചെയ്തിട്ടും, ഇന്നും ജീവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കേരളത്തിലെ ഏററവും പാരമ്പര്യമുള്ള സാഹിത്യസംഘടനയും സമസ്ത കേരള സാഹിത്യപരിഷത്താണ്. മലയാള സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ രണ്ടു തലമുറകളിലൂടെ വളർന്നതും മൂന്നാമത്തേയും നാലാമത്തേയും തലമുറകളിലൂടെ വളർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതുമായ ഏക സാഹിത്യസംഘടനയും ഇതാണ്. മലയാള സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ സ്വന്തം സംഘടനയെന്നു പറയാവുന്നതും, പൊതുവായ ഭവനമെന്നു പറയാവുന്നതും, ഇതുതന്നെയാണ്.

അങ്ങനെയുള്ള നമ്മുടെ പരിഷത്തിൻെറ മുഖപത്രമായ സാഹിത്യപരിഷത്ത് മാസികയെ ഉന്നതനിലവാരമുള്ളതാക്കണമെന്നാണു ഞങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം. എല്ലാ സാഹിത്യകാരന്മാരും അതിനുവേണ്ടി പ്രതിജ്ഞ എടുക്കണം; കൊല്ലത്തിൽ കുറഞ്ഞപക്ഷം രണ്ടു സാഹിത്യരചനകളെങ്കിലും സാഹിത്യപരിഷത്തിന് അയക്കുമെന്നുള്ള പ്രതിജ്ഞ. അങ്ങനെയൊരു പ്രതിജ്ഞ എടുക്കുവാനും, അതുപാലിക്കുവാനും സാഹിത്യകാരന്മാർക്കു സാധിക്കുമോ? എങ്കിൽ ദൈമാസികയായോ, മാസികയായോ മികച്ചനിലവാരത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുവാൻ നമുക്കു സാധിക്കും. എന്നുതന്നെയല്ല സാഹിത്യ പരിഷത്ത് മാസികയെ മലയാള സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ കൂട്ടുശ്ശബ്ദമാക്കുവാനും, ഈ രാജ്യത്തിൻെറ വിധിനിർണ്ണായകമായ ഒരു സാംസ്കാരികശക്തിയാക്കുവാനും നമുക്കു സാധിക്കുകയും ചെയ്യും.

പ്രിയസുഹൃത്തുക്കളെ, നിങ്ങൾക്കോരോരുത്തർക്കും കത്തയക്കണമെന്ന് ആഗ്രഹമുണ്ട്. അതിന് ഞാൻ ശ്രമിക്കുന്നതുമാണ്. എങ്കിലും അതുമുഴുവൻ നടന്നെന്നു വരില്ല. അതുകൊണ്ട് ഇതുതന്നെ എൻെറ കത്തായിസ്വീകരിക്കുകയും, നിങ്ങൾ സാഹിത്യരചനകൾ അയച്ചുതരികയും ചെയ്യുന്നതു് കൂടുതൽ നന്നായിരിക്കും.

ഇ. എം. കോവൂർ

ഇക്കഴിഞ്ഞ ഏപ്രിൽ 30-ാം തിയതി അനുഗൃഹീത സാഹിത്യകാരനായ ഇ. എം. കോവൂർ അന്തരിച്ചു. കുറേക്കാലമായിട്ട് അദ്ദേഹം രോഗശയ്യയിലായിരുന്നു. എഴുപത്തേഴാം വയസ്സിലായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിൻെറ മരണം.

വിദ്യാർത്ഥിയായിരുന്ന കാലത്തുതന്നെ പ്രസംഗകൻ, വിനോദസാഹിത്യകാരൻ എന്നീനിലകളിൽ കോവൂർ സഹൃദയലോകത്തിൻെറ ശ്രദ്ധ ആകർഷിച്ചിരുന്നു. അധ്യാപകൻ, അഡ്വക്കേററ്, മജിസ്ട്രേട്ട് എന്നിങ്ങനെയുള്ള ഔദ്യോഗിക പദങ്ങളിലൂടെ ഉയരുകയും, ഒടുവിൽ സെഷൻസ് ജഡ്ജിയായി ഉദ്യോഗത്തിൽനിന്നു വിരമിക്കുകയുംചെയ്ത അദ്ദേഹത്തിൻെറ കുടുംബജീവിതം സൗഭാഗ്യം നിറഞ്ഞതും സന്തോഷം തുളുമ്പുന്നതുമായിരുന്നു. ചിരിക്കുവാനും ചിരിപ്പിക്കുവാനുംവേണ്ടി ജനിച്ച കോവൂരിന്, ആശിച്ചതെല്ലാം

നേടിയെടുക്കുവാനുള്ള വശമുണ്ടായിരുന്നുതാനും. തന്റെ ജീവിത വിജയത്തിൽ അദ്ദേഹം എന്നും അഭിമാനഭരിതനായിരുന്നു.

കോവൂർ, ഇ. വി. കൃഷ്ണപിള്ളയുടെ പിന്നാലെ നർമ്മോപന്യാസങ്ങളുമായിട്ടാണു സാഹിത്യരംഗത്തേയ്ക്കുവന്നതു്. പിന്നീടു് ചെറുകഥ, നോവൽ, ജീവചരിത്രം, യാത്രാവിവരണം തുടങ്ങിയ വിവിധശാഖകളിലായി നാല്പതോളംഗ്രന്ഥങ്ങൾകൊണ്ടു് അദ്ദേഹം മലയാളഭാഷയെ സമ്പന്നമാക്കിയിട്ടുണ്ടു്. ഇബ്സന്റെ ഏതാനും നാടകങ്ങൾ അദ്ദേഹം മലയാളത്തിലേയ്ക്കു പരിഭാഷചെയ്തിട്ടുമുണ്ടു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കുറേ ചെറുകഥകൾ മലയാളത്തിലെ നല്ലകഥകളിൽപ്പെട്ടവയാണു്. അതുപോലെ മലകൾ, കൊടുമുടികൾ, കാടു്, ഗുഹാജീവികൾ എന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ നാലുനോവലുകൾ മലയാളത്തിലെ ഉത്തമനോവലുകളുടെ നിരയിൽ സ്ഥാനംനേടുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. ഇ. എം. കോവൂർ അങ്ങനെ, തന്റെ സാഹിത്യരചനകളിലൂടെ സ്വന്തം മുദ്രപതിപ്പിച്ചും അനശ്വരത യാർജ്ജിച്ചുകൊണ്ടു് നമ്മുടെ മനോനയനങ്ങൾക്കുമുമ്പിൽ ഉയർന്നു നിൽക്കുകയാണു്.

അദ്ദേഹം എക്കാലത്തും സാഹിത്യപരിഷത്തിന്റെ സുഹൃത്തായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിര്യാണത്തിൽ അനുശോചിക്കുന്ന നമ്മെനോക്കി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആത്മാവു് ചിരിക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കും.

കേശവദേവ്

ജൂലായ് 1–ാം തിയതി മലയാള സാഹിത്യത്തിലെ വിപ്ലവക്കൊടുംകാററായിരുന്ന കേശവദേവ് തിരുവനന്തപുരത്തുള്ള സ്വവസതിയിൽവച്ചു അന്തരിച്ചു. എൺപതു വയസ്സോടടുത്ത ദേവ് ഏതാനും വർഷങ്ങളായിട്ടു് രോഗബാധിതനായി വീട്ടിലും ആസ്പത്രിയിലുമായി ക്ലേശിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു.

ക്ലേശപൂർണ്ണമായ ഒരു അന്തരീക്ഷത്തിലാണു് കേശവദേവ് ജനിച്ചു വളർന്നതു്. തന്റെ മുമ്പിലുള്ള ക്ലേശങ്ങളുടെ കാരണങ്ങളെ എതിർത്തുകൊണ്ടും, അവയെ എതിർക്കുവാൻ കേരളത്തിലെ ജനസഹസ്രങ്ങളെ പഠിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുമാണു് കേശവദേവ് ഒരു സാഹിത്യകാരനായി രൂപാന്തരം പ്രാപിച്ചതും:

മഹാത്മാഗാന്ധിയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ ഇന്ത്യയിലും, ഗാന്ധിശിഷ്യനായ കേളപ്പന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ കേരളത്തിലും സ്വാതന്ത്ര്യസമരാഗ്നി പടർന്നുകത്തുന്ന കാലത്തായിരുന്നു കേശവദേവിന്റെ രംഗപ്രവേശം. സ്വാതന്ത്ര്യ സമരഭടന്മാരുടെ അണിയിലെത്തിയ കേശവദേവ് താമസിയാതെ ബ്രഹ്മസമാജത്തിലെത്തിച്ചേരുകയും അധികം താമസിയാതെ അവിടെനിന്നു പിരിഞ്ഞുപോരുകയും ചെയ്തശേഷം സോഷ്യലിസ്റ്റ്–കമ്മ്യൂണിസ്റ്റാദർശങ്ങളുടെ പ്രവാചകനായി കേരളത്തിലാകെ പാഞ്ഞുനടക്കുകയാണുണ്ടായതു്.

കാറൽമാർക്സിനേയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുൻഗാമികളായ സെന്റ് സൈമൺ, ചാറൽസ് ഫ്യൂറെ തുടങ്ങിയ ഫ്രഞ്ചു സോഷ്യലിസ്റ്റുകളേയും കേരളത്തിലെ വായനക്കാർക്കു് ആദ്യം പരിചയപ്പെടുത്തിയതു് സ്വദേശാഭിമാനി രാമകൃഷ്ണപിള്ളയായിരുന്നുവെങ്കിൽ, മാർക്സിനേയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാനസപുത്രന്മാരായ ലെനിൻ, ട്രോട്സ്കി തുടങ്ങിയവരേയുംപററി കൂടുതൽ പ്രസംഗിച്ചും എഴുതിയും കേരളത്തിലെ ജനങ്ങളെ ബോധവാന്മാരാക്കിയതു് കേശവദേവാണെന്നുകാണാം. റഷ്യൻ വിപ്ലവത്തിന്റെ കേരളത്തിലെ ആദ്യകാല സങ്കീർത്തകന്മാരായിരുന്ന കേശവദേവും സഹോദരൻഅയ്യപ്പനും മററും. അയ്യപ്പന്റെ കൂടെ, ജാതിനശീകരണത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹോദരൻപ്രസ്ഥാനത്തിലും ദേവ് പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

അതു് സാഹിത്യകാരനും രാഷ്ട്രീയപ്രവർത്തകനും കരംകോർത്തുപിടിച്ചുനടന്ന കാലമായിരുന്നു. അഥവാ, സാഹിത്യകാരൻ രാഷ്ട്രീയപ്രവർത്തകനും രാഷ്ട്രീയപ്രവർത്തകൻ

സാഹിത്യകാരനുമായിരുന്നുവെന്ന അവസ്ഥയാണ് അന്നുണ്ടായിരുന്നത്. ആ രാഷ്ട്രീയ പ്രവർത്തകന്മാരിൽ പലരും സാഹിത്യകാരന്മാരെന്ന നിലയ്ക്ക് രണ്ടാം കിടക്കാരോ മൂന്നാം കിടക്കാരോ ആയിരുന്നു. കേശവദേവാകട്ടെ, സാഹിത്യകാരൻ എന്ന നിലയ്ക്കായാലും രാഷ്ട്രീയപ്രവർത്തകൻ എന്ന നിലയ്ക്കായാലും ഒന്നാം കിടക്കാരൻ തന്നെ. കേശവദേവ് എവിടെ ചെന്നാലും, ഇതാ ഇവിടെ കേശവദേവ് ഉണ്ട് എന്ന് എല്ലാവരേയും അറിയിക്കത്തക്കവണ്ണമുള്ളതായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ വ്യക്തിത്വം. കേരളത്തിലെ ആദ്യകാലതൊഴിലാളി നേതാക്കളുടെ കൂട്ടത്തിലും കേശവദേവിനെ കാണാം. അങ്ങനെ സാഹിത്യകാരനായ കേശവദേവ് രാഷ്ട്രീയപ്രവർത്തകൻ എന്നനിലയ്ക്കും തൊഴിലാളിസമരനേതാവ് എന്നനിലയ്ക്കും പലവട്ടം പീഢനങ്ങൾക്ക് ഇരയാവുകയും ജയിൽവാസം അനുഭവിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

സ്വാതന്ത്ര്യലബ്ധിയ്ക്കുശേഷം നമ്മുടെനാട്ടിലെ രാഷ്ട്രീയപ്പാർട്ടികൾ കവർച്ചസംഘങ്ങളായി മാറാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ അവയുടെനേർക്കും കേശവദേവ് തൂലികായുദ്ധംനടത്തി. 'തസ്കരസംഘം', 'എന്നെ മന്ത്രിയാക്കല്ലേ' തുടങ്ങിയ ആക്ഷേപഹാസ്യകൃതികൾ അതിന്നുദാഹരണങ്ങളാണ്.

വിപ്ലവചിന്തകളെ സർഗ്ഗാത്മക സാഹിത്യരചനകളാക്കിയെടുത്ത കേരളത്തിലെ ആദ്യത്തെ സാഹിത്യകാരൻ കേശവദേവാണെന്നു നിസ്സന്ദേഹംപറയാം. ദേവിന്റെ ആദ്യകാലത്തെ കഥകളും 'ഓടയിൽനിന്നു', 'ഭ്രാന്താലയം', 'അയൽക്കാർ' തുടങ്ങിയ നോവലുകളും മലയാള സാഹിത്യത്തിനു് എന്നും അഭിമാനിക്കാവുന്ന നേട്ടങ്ങളാണ്. 'അയൽക്കാർ' എന്ന ദേവിന്റെ നോവലിനു് കേന്ദ്രസാഹിത്യ അക്കാദമി അവാർഡും സോവ്യറ്റ്ലാന്റ് അവാർഡും ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്.

സമസ്തകേരള സാഹിത്യ പരിഷത്തിന്റെ നിർവ്വാഹക സമിതി അംഗവും സമ്മേളനങ്ങളിലെ ഏററവും മുഴക്കമുള്ള ശബ്ദവുമായിരുന്ന കേശവദേവിന്റെ സ്മരണയുടെ മുമ്പിൽ, ഗുരുസമാനനായ ആ സാഹിത്യനായകന്റെ ഉജ്ജ്വല ചൈതന്യത്തിൻ മുമ്പിൽ, ഞങ്ങൾ ശിരസ്സു നമിക്കുന്നു.

കൊടുങ്ങല്ലൂർ പ്രഭാകരൻ

യുവസാഹിത്യകാരനായ കൊടുങ്ങല്ലൂർ പ്രഭാകരൻ പെട്ടെന്നുണ്ടായരോഗംമൂലം അകാലചരമം പ്രാപിച്ചു.

ശ്രീ. കൊടുങ്ങല്ലൂർ പ്രഭാകരൻ സാഹിത്യപരിഷത്തിലെ അംഗവും പരിഷത്തിന്റെ ബന്ധുവുമായിരുന്നു. വിടരാൻ തുടങ്ങുന്നതിനുമുമ്പുതന്നെ വാടിക്കരിഞ്ഞുപോയ ആ പൂമൊട്ടിനു് ഞങ്ങൾ നിത്യശാന്തിനേരുന്നു.

—പോഞ്ഞിക്കര റാഫി

ഹിന്ദിക്കവിത

രാമദരശ് മിശ്ര

പുറത്ത്

വസന്തം എത്തിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു

പരിഭാഷ: ഷൺമുഖൻ പുലാപ്പററ-

ഈ അടഞ്ഞ മുറിയുടെ വിഹ്വലതകളെ താലോലിച്ചു കൊണ്ട്,
ഇനിയും എത്രകാലം
നിങ്ങൾ, വസന്തത്തെ കാത്തിരിക്കും?
നിങ്ങളറിയുക-
വസന്തം ഒരിക്കലും
ഇരുമ്പു വാതിലുകളിൽ മുട്ടിവിളിക്കാറില്ല.
അടഞ്ഞ കണ്ണാടി ജനലകൾക്കുള്ളിലേക്ക്
എത്തിനോക്കാറേയില്ല.
അലങ്കരിക്കപ്പെട്ട ദർബാറിലേക്ക്
മന്ദംമന്ദം ഇറങ്ങിവരുന്ന രാജകുമാരനല്ല.
നിങ്ങളുടെ വിരൽത്തുമ്പുകളുടെ താളങ്ങൾക്കനുസരിച്ച്
ഗാനങ്ങളുതിക്കുന്ന റിക്കാർഡുമല്ല
വിഹ്വലതകളുടെ ചിത്രമ്പലുകൾ തട്ടിമാററി
നിങ്ങൾ പുറത്തേക്കു വരൂ,
നോക്കൂ,
ദിക്കുകളുടെ തുറുങ്കു ഭേദിച്ചുകൊണ്ട്
പൊടിപുരണ്ട കാററ് ചീറിപ്പായുന്നു.
പൊഴിഞ്ഞ ഇലകൾ
ലാസ്യഭാവത്തോടെ പറന്നു പോവുന്നു
ഉയരങ്ങളിലെ ആകാശത്തിൽ
ഉറഞ്ഞുകൂടിയ കനത്ത നിശ്ശബ്ദത
പാറക്കെട്ടുകളിലെ വിള്ളലുകൾ പോലെ
വിണ്ടുകീറിത്തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു.

എല്ലാ, ഗതിരോധങ്ങൾക്കിടയ്ക്കും
ഉടക്കിയ കണ്ണുകൾ.
വിമോചനത്തിനുവേണ്ടി
ആത്മസംഘർഷത്തിലേർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.
ഒരു നിമിഷം
ഈ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളിലൂടെ
തുറന്ന കണ്ണുകളുമായി, കടന്നുപോവുക-
നിങ്ങൾ കാണുന്നില്ലേ?
പൊടിപുരണ്ട കാററിന്റെ അന്തരാളങ്ങളിൽ,
നിറങ്ങളുടെ കൊച്ചരുവികൾ
ഒഴുകിനീങ്ങുന്നു.
ലാസ്യഭാവത്തോടെ ഇഴഞ്ഞെത്തുന്ന ഇലകളിൽ
പുതിയ ഹരിതസഞ്ചരങ്ങളുടെ നിബിഢമായ വനം
മുളപൊട്ടുന്നു.
നഗ്നമാക്കപ്പെട്ട വൃക്ഷങ്ങൾക്കിടയ്ക്ക്
ഇടതൂന്ന് ചുവന്ന കിരണങ്ങൾ ഓളം വെട്ടുന്ന-
ഒരു പുതിയ ആകാശം
ദൃശ്യമാവുന്നു.
പ്രകാശനദികൾ
പാറക്കെട്ടുകളെ തകർത്തുകൊണ്ട് തിമർത്തൊഴുകാനായി
വെമ്പി നില്ക്കുന്നു.
വിറപൂണ്ടു നില്ക്കുന്ന നേത്രങ്ങൾക്കിടയിലൂടെ
നീന്തിത്തുടിയ്ക്കുന്ന പരശ്ശതം നിഴലുകൾ
അനന്തതയിലേക്ക് നീണ്ടു നീണ്ടു പോവുന്നു
കാത്തിരിപ്പിന്റെ കത്തുന്ന വേദനകളുമായി,
ഇനിയും, എത്രകാലം
നിങ്ങൾ വസന്തത്തെ കാത്തിരിക്കും?
പക്ഷേ, നിങ്ങളറിയുന്നില്ല
പുറത്ത്
എന്നോ
വസന്തം എത്തിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

★

സാഹിത്യ പരിഷത്ത്

അഭിലാഷം

കൊത്തുവാനാഞ്ഞീടുന്ന
വിഷസർപ്പമായെൻെറ
ചിത്തവൃത്തികൾ ഫണം
വിടുർത്താൻ തുടങ്ങുമ്പോൾ,
സ്നിഗ്ധകോമളഗാന
പൂരത്താലതിൻ ക്രൂർത്ത
പത്തിയിൽ പ്രശാന്തത
യിണക്കും മഹതപമേ,
നീ വസിക്കുമപ്പുരി
പാവനപ്രദേശത്തി
ലാവതും പററിച്ചേർന്നു
നിൽക്കുവാൻ കുതൂഹലം

ഡി. ശ്രീമാൻ നമ്പൂതിരി

കുതികൊള്ളുകയാണു
സാദ്ധ്യമാവതു ബോധ
ച്യുതിയിൽ തകർന്നിട്ടു
മെൻെറ ചേതനയ്യേന്നോ!
പൊരിവേനലും ശാന്ത
സൗമ്യമായ് നവവർഷം
ചൊരിയും കാളാംബുദ
പാളിയും ചിതവോടെ
ചേർത്തിണക്കിയതാണു
കാലമായതിലാർന്ന
കൂർത്തമുള്ളുകൾ നറും
പൂക്കളും നിഷേവ്യങ്ങൾ
യുക്തിയെന്നോണം ലോക
സക്തിയെന്നോണം ദിവ്യ
ഭക്തിയുമിണങ്ങിയ
താകട്ടെ മമചിത്തം.

ജീവിതമന്ത്രം

ടി. സി. കെ.

ജീവിതം മന്ത്രിക്കുന്നു: പുണരൂ പുണർന്നെന്നെ-
യാവതും മഥിച്ചാലും ഞാനൊന്നു കുളിർക്കട്ടെ!
ഈ നവ്യോപഹാരങ്ങളെൻ മുന്നിൽ നൃത്തംവയ്ക്കു-
മാനസം തുള്ളിക്കളിച്ചെത്തുന്നു നിന്നെത്തേടി.
ജീവിതം-ഹാ തന്ത്രിഞാനൊന്നുമീട്ടട്ടെന്റെ-
യാത്മനിർവൃതിക്കിതു മാത്രമാണേകാധാരം!
കൺകളിൽ ചലിക്കും നിന്നേകാന്തധ്യാനത്തിനി-
ന്നെൻമനോ വ്യാപാരത്തിൻ രത്നകംബളം ചാർത്താം,
ജീവിതം മന്ത്രിക്കുന്നു: നിൻ ചിരിക്കൊപ്പം നിന്റെ-
യയഹം ത്രസിക്കുന്ന മാനസം ഗ്രഹിപ്പൂ ഞാൻ
വാനവും വെൺതാരവും തിങ്കളും വെള്ളാമ്പലും
വാനിലങ്ങിങ്ങായലഞ്ഞുലയും വെൺമേഘവും
ഒന്നത്രേകാമിക്കുന്നു; ജീവിക്കൂ, ജീവിക്കൂ നീ-
യെന്മുന്നിലണഞ്ഞെന്നെയെമ്പാടും ചുംബിക്കൂ നീ-
ജീവിതം മന്ത്രിക്കുന്നു: വിളിക്കൂ വിളിക്കൂ നീ-
യീ മധുചഷകത്തിൽ മാധുര്യം രുചിച്ചാലും
ഈ മനോജ്ഞമാം വേദിയൊരുക്കും പ്രപഞ്ചവു
മീമനോഹര കാവ്യമെഴുതും വിധാതാവും
ഒന്നത്രേ മന്ത്രിക്കുന്നു: ജീവിക്കൂ ജീവിക്കൂ നീ
യിന്നിന്റെ പൂപ്പന്തലിൽ ദീപവും കൊളുത്തു നീ
ജീവിതം മന്ത്രിക്കുന്നു: ആശയൊന്നത്രേ നിന്റെ-
യീലോക വ്യാപാരത്തിന്നാത്മാവും ജീവാതുവും
ഇവിടം വിട്ടന്നേരമൊക്കെയുമെന്നേക്കു മാ-
യിരുളിൽ മറഞ്ഞുപോം, പിന്നൊക്കെ മിഥ്യാവാദം
അതിനാൽ കുടിക്കൂ നീ ജീവിതപ്പൈമ്പാലൂറ്റി-
യതിന്റെയുന്മാദത്തിൽ നൃത്തമാടി നീയെത്തൂ.
ഓജസ്സും തേജോമയ രൂപവും കെട്ടംമുന്നേ-
യീ ജന്മസാഫല്യത്തിൻ തേൻകനി നുകരൂ നീ
ജീവിതം മന്ത്രിക്കുന്നു: ഇനി ഞാൻ വിളിക്കുമ്പോ-
ളീ നഭോലോകത്തിലേക്കുയർന്നു പറക്കൂ നീ.

സാഹിത്യ പരിഷത്ത്

കവയിത്രി 'കല്ല്യാണിയമ്മാറം' ഭർത്താവുമൊത്തു് തിരുവനന്തപുരം പട്ടം കൊട്ടാരമുറംപ്പെട്ടന്ന ഭാഗത്തു് താമസിച്ചുവരവേ മരണകരമായ അപകടത്തിൽനിന്നും അത്ഭുതകരമായിരക്ഷപ്പെട്ട സംഭവം ആരുമറിഞ്ഞിരിക്കാനിടയില്ല. ഇന്നു് പുത്രി ഓമനകുമാരി ഈ കവിതയിലൂടെ ആ സംഭവം അനുസ്മരിക്കുന്നു.

"സുകൃത ഫലമെന്നേ പറയൂ"

തെക്കേക്കുന്നത്തു് ഓമനകുമാരി

മൽപ്രിയ ജനയിത്രി:-
        നിത്യേന കാവ്യാംബിക-
ക്കുൾപ്രിയം പെയ്തു നിന്നോ-
        രുജ്വലൽ കവയിത്രി:-
കൊച്ചിലേ 'കളിത്തോഴി*
        കേരള കവിത'യ്ക്കു-
ന്നുള്ളിലേ ചിരിച്ചാശീർ-
        വചസാ മഹാകവി
പാടീ പണ്ടാത്മാർത്ഥമാ-
        യമ്മയെപ്പററി പണ്ടേ
ശ്രദ്ധമൂലമാക്കാത്ത
        മലയാളികളില്ലാ.
എന്നെ ഞാനാക്കി മാററി
        സാഹിത്യ വിഹായസ്സി-
ലുന്നയി:-ച്ചെന്നേയ്ക്കുമായ്
        അമ്മപോയ് പൊട്ടുന്നനെ!!!
ജീവിതപ്പോരസഹ്യം!!!
        ഫലിപ്പൂ! വൃഥാ ലോക-
മാവിഷ്കരിപ്പോരേതു
        വൈരവും മരിപ്പോളം

* മഹാകവി വള്ളത്തോറം അമ്മയ്ക്കു് അയച്ചുകൊടുത്ത വിവാഹ മംഗളാശംസയിൽനിന്നു്:-
'പൂമാധ്വീധാരതൂകും കവിതയുടെ
കളിത്തോഴി കല്യാണിയമ്മാറം'

മരിച്ചും ജീവിപ്പോരെ
മാത്രമായൈഹിക ശ്രീ
വരുത്തിത്തലോട്ടമാ-
റുണ്ടെങ്ങ: ശരീരത്തിൽ.
....
പൈതൃക ഗൃഹം തിരു-
വനന്തപുരം പട്ടം
കൈതവം കാണാക്കരൾ-
ക്കവിടം ആയുഷ്പ്രദം!!!
അച്ഛനമൊരുമിച്ച-
ന്നെൻ പ്രിയജനയിത്രി
സ്വച്ഛശീതളം പട്ട-
ത്തുല്ലസിച്ചരുളുമ്പോൾ
അത്ഭുതകരമൊരു
സംഭവമുണ്ടായ്: ലോക-
മിപ്പൊഴ മറിഞ്ഞിട്ടി-
ല്ലറിയാനിടയില്ലാ:
അന്ന് ഞാൻ ജനിച്ചിട്ടി-
ല്ലമ്മയ്ക്കോരിരുപതും
ഒന്നുമായ് കാണും തിരു
വയസ്സന്നത്രമാത്രം.
പട്ടത്തു കൊട്ടാരമുൾ-
പ്പെട്ട ഭൂവിഭാഗത്തെ
തൊട്ട തൊട്ടില്ലാ മട്ടി-
ലുയരും പടർക്കുന്നിൽ
അന്നെദ്ദച്ഛയാ ചെന്നു!
സായാഹ്ന സവാരിക്കായ്
തന്നെത്താ നാരുമില്ലാ-
തുത്സവ പ്രതീതിയിൽ.
പ്രകൃത്യംബിക നിത്യം
മനസ്സിൽ കളിക്കുമ്പോൾ
പ്രകൃതിഗായികയ്ക്കേ-
കാന്തത തോന്നലില്ലാ
കല്പക ത്തരു തിങ്ങാ-
ക്കേരള പ്രകൃതിക-
ണ്ടത്ഭുതപ്പെട്ട നിന്നു!!!
തെല്ലു മാത്രകളോളം.

സാഹിത്യപരിഷത്ത്

തൃപ്പദത്താരടി വെ-
ച്ചടിവെ'ച്ചമ്മ' കുന്നിൻ
മേൽപ്പടർപ്പിങ്കലെത്തി
പതുക്കെപ്പതുക്കനെ.
പട്ടത്തെ സ്സായന്തന
പ്രകൃതി ഭംഗി കണ്ടുൾ-
ത്തട്ടത്തിൽ തടം തല്ലു-
ന്നാഹ്ലാദ പ്രവാഹത്തിൽ
അലയായിഴകീച്ചേർ-
ന്നൊഴുകീ തിരുമന-
സ്സറിയാതറിയാതാ
ക്കവിതാപ്രപഞ്ചത്തിൽ.
കുററിപ്പാണലും മററു
മുൾച്ചെടിത്തരങ്ങളും
പററംപററമായ് മുററും
പാഴ്മരച്ചാത്തിന്നുള്ളിൽ
പച്ചിലപ്പടർപ്പില്ലു-
ടങ്ങനേ നീങ്ങിനീങ്ങി
കൊച്ചലമാലകൾ നെയ്-
തുൾക്കമലാംഭോധിയിൽ
ചൂളമിട്ടെത്തുന്നിളം
കാററിൽ തന്തിരുവുള്ളം
ഊളിയിട്ടോരോ മൂളീ-
പ്പാട്ടുകൾ മൂളി മൂളി:
കവിത തുളുമ്പുമാ
പ്രകൃതി ഭംഗി കണ്ടുൾ-
ക്കവിയും കുതൂഹലാ-
ലങ്ങനെ നടക്കുമ്പോൾ
പെട്ടെന്നു നിന്നൂ ദേവി:
കവിതാമയി മൂകം!!!
പൊട്ടക്കുപമോ? കാൺമൂ!!!
തൊട്ടടുത്തഹോ!!! ഘോരം!!! !!!
ഒററടിവെച്ചാലിനി
ശ്ശരണം മരണമാ-
ണററവരാരും കാണാ-
ത്തിരുമെയ് മറഞ്ഞേനേ!!! !!!

ഉയിരോ ടെ''ന്നാമ്മ''യെ
ക്കാണുകില്ലുലകം: പിൻ-
പുയിരിട്ടെന്നേപ്പററി
പറയാനില്ലയല്ലോ.
പ്രകൃതീ ഭക്തജാത്യാ
മൽപ്രിയജനയിത്രീ
സുകൃത ഫലമെന്നേ
പറയൂ മഹാ ജനം.

....

കേരളത്തെളിനീരം
നീരുറവയായ് വാരി-
ക്കോരി നല്ല മുതം പോ-
ലാചമിച്ചെഴും കാലം:-
നല്ലപൂക്കാലത്തിലാ
കിണററിൻകരെ സൈപര-
മുല്ലസിച്ചിരുന്നത്രേ
നിറഞ്ഞ ജനാവലി.
കൊല്ലങ്ങളൊന്നു രണ്ട-
ല്ലെത്രയോ ശതാബ്ദമുൽ-
ഫുല്ലകൌതുകം തിക്കിൽ
തിരക്കിൽ പോയ് മറഞ്ഞൂ!!!
വത്സര രഥ മുരു-
ണ്ടങ്ങനേ നീങ്ങിനീങ്ങി
തത്സവിധത്തിലെല്ലാ-
മുത്സവ പ്രഭ മങ്ങീ,
ഇന്നതിന്നവശിഷ്ടം
മാത്രമാപ്പെട്ട കുററൻ
കുന്നിലേപ്പൊട്ടക്കിണർ
ദൃഷ്ടികൾക്കാഗോചരം!!!!
പ്രകൃതീ ഭക്തജാത്യാ
മൽപ്രിയ ജനയിത്രീ
'സുകൃതഫലമെന്നേ
പറയൂ' നമ്മളെല്ലാം.

★

ലോക കലാപ്രസ്ഥാനങ്ങളെക്കുറിച്ച് ആഴമേറിയ പഠനങ്ങൾ നടത്തിയിട്ടുള്ള വിജയകുമാർ എഴുതി വരുന്ന കലാവിമർശനഗ്രന്ഥത്തിൽ നിന്നുള്ള ഒരദ്ധ്യായമാണ് ഇവിടെ ചേർത്തിരിക്കുന്നത്. ഇതേ ഗ്രന്ഥത്തിലെ ചില അദ്ധ്യായങ്ങൾ പരിഷത്ത് മുൻ ലക്കങ്ങളിൽ ചേർത്തിരുന്നു. സാഹിത്യത്തിലെ പരിവർത്തനങ്ങൾക്ക് ചിത്രകലയിലെ മാററങ്ങൾ മുന്നോടിയായിരുന്നു എക്കാലവും.

വിജയകുമാർ

ഇംപ്രഷനിസം

മററു പല സാഹിത്യ കലാപ്രസ്ഥാനങ്ങളെന്നപോലെ നിലവിലുള്ളതിനെ മാററി മറെറാരു ശൈലികൊണ്ടുവരുവാനുള്ള ശ്രമമാണ് ഇംപ്രഷനിസം എന്ന കലാരീതിയുടേയും ജനനത്തിനു കാരണം. റൊമാൻറിക്കുകൾ ക്ലാസ്സിസത്തേയും റിയലിസ്റ്റുകൾ റൊമാൻറിസിസത്തേയും അവഗണിച്ചതു് പുതിയ ശൈലികൾക്കു വേണ്ടിയുള്ള പരിശ്രമത്തിലാണു്. റിയലിസ്റ്റുകൾ പ്രധാനമായിക്കണ്ടതു് അദ്ധ്വാനിക്കുന്നവരോടും സാധാരണക്കാരോടും സമൂഹം ചെയ്യുന്ന അനീതിയുടെ കാഠിന്യമാണു്. ചിത്രകലയിൽ റിയലിസം യഥാതഥമായ ചിത്രീകരണമാണ്. സങ്കല്പ ലോകത്തിൽ നിന്നു ലഭിക്കുന്ന കഥകളും കവിതകളും പാടെ തള്ളി, യഥാർത്ഥ ജീവിതത്തിലെ വേദനകളും അതിൻെറ നാടകീയാവിഷ്കാരവുമാണ് വേണ്ടതു് എന്ന സിദ്ധാന്തം വലിയ ശക്തി പ്രാപിച്ചു.

ഇംപ്രഷനിസ്റ്റു ചിത്രകാരന്മാർക്ക് പ്രകൃതിയോട് വലിയ അഭിനിവേശമാണ്. പ്രകൃതി മനസ്സിനു് എങ്ങനെ തോന്നിയോ അതേപോലെ വേണം കലാകാരൻ അതു ചിത്രീകരിക്കുവാൻ എന്നതാണ് ഇംപ്രഷനിസ്റ്റുകളുടെ വാദം. വിവിധ ഘടകങ്ങൾ ഇണക്കമായി ചേർത്തുവെച്ചുണ്ടാക്കുന്ന രൂപമല്ല, കാഴ്ചയിൽ ഒററനോട്ടത്തിൽ മനസ്സിൽ മായാതെ പതിയുന്ന മുദ്രയാണ് പ്രധാനം. ഈ തോന്നൽ കാഴ്ചയെ മാത്രം അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ളതുമാകണം. സ്പർശം മുതലായ ഇന്ദ്രിയവ്യാപാരങ്ങൾക്കോ ബുദ്ധിയുടെ വിധി നിർണ്ണയത്തിനോ ഇടം കൊടുക്കാതെ, ഒററ ഘടകമായി കണ്ണിൽപ്പതിക്കുന്ന വർണ്ണാത്മക രൂപമാണ് പ്രധാനം. ഇതു് അനേകം ഘടകങ്ങൾ ഒന്നിച്ചുചേർത്തുണ്ടാക്കിയ ഒന്നല്ല, വിഭജിക്കുവാൻ സാധിക്കാത്ത ഏക രൂപമായിരിക്കും. പ്രകൃതിയിൽ ഒരു നിറം മറെറാരു നിറവുമായി എങ്ങനെ ബന്ധപ്പെടുന്നു എന്നതു് ഇക്കൂട്ടർക്കു് ഒരു വലിയ പ്രശ്നമായി. അനേകം നിറങ്ങളുടെ സമ്മേളനമുള്ള പ്രകൃതിയെ വിട്ട് മറെറാന്നും ഇവർക്ക് സ്വീകാര്യമല്ല. അതിനു മുൻപുള്ള കാലഘട്ടം രൂപത്തിൻെറ ബാഹ്യരേഖക്കു് വലിയ പ്രാധാന്യം കൊടുത്തിരുന്നു. എന്നാൽ ഇംപ്രഷനിസ്റ്റുകൾക്കു് രൂപത്തിൻെറ ബാഹ്യരേഖ അനാവശ്യമായ ഒന്നായിട്ടാണ് തോന്നിയതു്. പ്രകൃതിയിൽ അതിലോലവും ഏക രൂപം നൽകുന്നതുമായ ഷെയിഡിംഗ് കിട്ടത്തക്കവിധമാണ് വർണ്ണങ്ങൾ ചേർന്നിട്ടുള്ളതെന്നു് ഇവർ കണ്ടുപിടിച്ചു. പ്രകാശവും നിഴലും ചിത്രങ്ങളിലെ പ്രധാന രൂപങ്ങളായി. ഒരു പ്രദർശനത്തിൽ മാനേ (Manet) എന്ന ചിത്രകാരൻ 'ഇംപ്രഷൻസ്'' എന്ന പേരിൽ ഒരു ചിത്രം പ്രദർശിപ്പിച്ചു. അന്നുവരെയുള്ള രീതിയിൽ നിന്നു വ്യത്യസ്തമായ ഈ ചിത്രത്തിൻെറ ശൈലി പലരേയും ആകർഷിച്ചു. പിന്നീടു്, ഈ ശൈലിയിൽ അനേകം ചിത്രങ്ങൾ പുറത്തു വന്നപ്പോൾ ഈ രീതിക്കു് 'ഇംപ്രഷനിസം' എന്ന പേരും ലഭിച്ചു.

പ്രകൃതിയെ രണ്ടുതരത്തിൽ കാണാം. ഒന്നു്, ഓരോ ഘട്ടങ്ങളായിട്ട്. ഇതു് സിംബോളിസ്റ്റു കലാരീതിയിലാണ് പ്രധാനമായി വരുന്നതു്.

രണ്ടു്, ഏക കാലത്തിൽ എല്ലാം ഒരുമിച്ച്— ഇതു് കണ്ട ദൃശ്യം മനസ്സിൽ പതിപ്പിക്കുന്ന മുദ്രയാണ്. ഈ മാർഗ്ഗമാണ് ഇംപ്രഷനിസ്റ്റുകളുടേതു്. പ്രഥമ ദർശനത്തിൽ ഒരു വസ്തുവിന്റേയും ഘടകങ്ങളല്ല നമ്മുടെ മനസ്സിൽ പതിയുക. അതിന്റെ ആകെക്കൂടിയുള്ള രൂപം മാത്രമേ നമുക്ക ലഭിക്കുകയുള്ളു. ഒരു ദൃശ്യം കാണുമ്പോൾ അതിന്റെ ഒരു പ്രധാനഭാഗമായിരിക്കും നമ്മെ ഹഠാദാകർഷിക്കുക. മററുള്ളതെല്ലാം അപ്രധാനമായിത്തോന്നുകയും ചെയ്യും. ഇതു് ഓരോ സംഗതിയും പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം എടുത്തുകാണിച്ചുകൊണ്ടുള്ള വിശദീകരണാത്മകമായ ഒന്നല്ല. മറിച്ച് നമ്മുടെ ശ്രദ്ധ ആ ദൃശ്യത്തിന്റെ ഏതെങ്കിലുമൊരു മേഖലയേയോ ബിന്ദുവേയോ കേന്ദ്രീകരിച്ചതിന്റെ ഫലമായി ഉണ്ടാകുന്ന ഏകതാനതയുള്ള പ്രവർത്തനോദ്ദീപകമായ മാനസികാവസ്ഥയാണ്. അതായതു് ഇംപ്രഷനിസ്റ്റുകൾ വസ്തുക്കളെ അവയുടെ പ്രത്യേകതയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ വേർതിരിക്കാതെ സാമാന്യ വീക്ഷണം നടത്തുന്നു. അതിനു മുൻപുള്ളവർ അനുക്രമമായി വ്യത്യാസപ്പെടുന്ന വസ്തുക്കളുടെ ഘടനയും അവയുടെ ഓരോന്നിന്റേയും പ്രത്യേകതയുമാണ് ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ഈ വിധത്തിലുള്ള വീക്ഷണത്തിനെതിരായിട്ടാണ് ഇംപ്രഷനിസ്റ്റുകൾ പ്രവർത്തിച്ചതു്. പ്രകൃതിയെ രണ്ടുതരത്തിൽ നോക്കിക്കാണുന്നതിൽ ഒരു വീക്ഷണത്തോടാഭിമുഖ്യമുള്ള കുറേപ്പേരുണ്ടായതിനാൽ അതൊരു പ്രസ്ഥാനമായി വളർന്നു എന്നുമാത്രം.

എന്നാൽ ഇംപ്രഷനിസ്ററുകളുടെ പിന്നീടുള്ള പലതും കണ്ടുപിടുത്തങ്ങൾ തന്നെയായിരുന്നു ഇവർ വർണ്ണത്തെ വിശ്ലേഷിക്കുകയും വിശദീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. ഒരു പ്രധാന വർണ്ണത്തിനു് അതിനെ ഉപചരിച്ചുനിൽക്കുന്ന ഒരു ഉപചാര വർണ്ണം (Complementary Colour) ഉണ്ടായിരിക്കും. ചുവപ്പിന്റെ ഉപചാരവർണ്ണം പച്ചയാണത്രേ. ചുവപ്പു നിറമുള്ള വസ്തുവെ കുറേനേരം നോക്കിയശേഷം വെളുപ്പു നിറമുള്ള ഭിത്തിയിൽ നോക്കുക. നേരത്തേകണ്ട ചുവപ്പുനിറമുള്ള രൂപം പച്ചനിറത്തിൽ ഭിത്തിയിലുള്ളപോലെ തോന്നും. കണ്ണിന്റെ ഈ പ്രത്യേകത കാരണം ഓരോ വർണ്ണത്തിനും ഓരോ വിപര്യയ വർണ്ണം (opposing Colour) ഉള്ളതായിക്കാണാം. മാത്രമല്ല, ഓരോ നിറവും മററൊന്നിനോട് യോജിക്കുകയോ വിയോജിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നുണ്ടു്. അതിനാൽ ഒരു വർണ്ണത്തിന്റെ ശരിയായ പ്രഭാവം അറിയുവാൻ അതിന്റെ ഉപചാര വർണ്ണത്തിന്റെ സാമീപ്യം ആവശ്യമാണ്. പത്തൊമ്പതാം നൂററാണ്ടിൽ പ്രകാശശാസ്ത്രത്തിൽ നടന്ന പരീക്ഷണങ്ങൾ ഈ വിധത്തിലുള്ള ആശയങ്ങൾക്ക് കൂടുതൽ ശക്തി നല്കി. കാഴ്ചയുടെ ശാസ്ത്രത്തെക്കുറിച്ചും ഇംപ്രഷനിസ്റ്റുകൾ പറഞ്ഞു. കണ്ണിലെ റെററിനക്ക് സ്വീകരിക്കുവാൻ കഴിയുന്നതു് ഖരവസ്തുക്കളുടെ പ്രതലമായ ബാഹ്യപാളികൾ മാത്രമാണ്. കണ്ണിന് പ്രഥമ ദർശനത്തിൽ ലഭിക്കുന്നതു് വസ്തുക്കളുടെ രേഖാരൂപമല്ല, സ്ഥൂലരൂപമായിരിക്കും. അതുകൊണ്ടാണ് ഇംപ്രഷനിസ്റ്റുകൾ വസ്തുക്കളുടെ രൂപം രേഖകൾകൊണ്ടു് അടയാളപ്പെടുത്താതെ ഛായം കൊണ്ടു് പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതു്. അവർക്ക് വർണ്ണത്തിന്റെ ശക്തി നഷ്ടപ്പെടുന്ന ഒന്നും സ്വീകാര്യമല്ല.

പ്രകൃതി ദൃശ്യങ്ങളുടെ ചിത്രീകരണമാണ് ഇക്കൂട്ടർ പ്രധാനമായും ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. ഇക്കൂട്ടരുടെ ചിത്രങ്ങൾക്ക് പ്രാദേശികത്വം ഏറുകയും ചെയ്യും. കാരണം ഓരോ രാജ്യത്തേയും സ്ഥലത്തേയും ദൃശ്യങ്ങൾ ഓരോ വിധത്തിലായിരിക്കും. പർവ്വതങ്ങളും കുന്നുകളും നദികളും ഉള്ള ഒരു പ്രകൃതി ദൃശ്യം കേരളത്തിലും മററൊരു രാജ്യത്തും ഒരു പോലെയല്ല. ഈ വിധത്തിലുള്ള ദൃശ്യങ്ങളുടെ ചിത്രത്തിൽ ഉപയോഗിക്കേണ്ട നിറങ്ങൾക്കും വ്യത്യാസമുണ്ടാകും. അതേപോലെ ഓരോ ദേശത്തിലും അതിന്റേതായ പ്രത്യേകതകളാൽ ചില പ്രത്യേക നിറങ്ങൾ അധികമായി സ്വാധീനം ചെലുത്തുന്നതു കാണാം. പച്ച നിറഞ്ഞുനിൽക്കുന്ന നമ്മുടെ പ്രകൃതിയിലെ ഫലത്തിന്റെ നിറം മഞ്ഞയാണ്. അതിനാൽ ഐശ്വര്യത്തിന്റേയും സമൃദ്ധിയുടേയും നിറം മഞ്ഞയും സ്വർണ്ണവർണ്ണവുമായി. വളരെ പുരാതന കാലം മുതൽ തന്നെ നമ്മുടെ ആഘോഷങ്ങളിലും ചടങ്ങുകളിലും ഉപയോഗിക്കുന്ന വസ്തുക്കളുടെ നിറം പ്രധാനമായും മഞ്ഞയോ സ്വർണ്ണവർണ്ണമോ ആണെന്നു കാണാം. കൊന്നപ്പൂവ്, ചെന്തെങ്ങിന്റെ കുല, തെങ്ങിന്റെ പൂക്കുല, നിറപറ, കണിവെള്ളരി, പിച്ചള, നിലവിളക്ക്, ചന്ദനം, കസവുമുണ്ടു്, വാൽക്കണ്ണാടി, ആനയുടെ നെററിപ്പട്ടം എന്നിങ്ങനെയുള്ള വസ്തുക്കളുടെയെല്ലാം നിറം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാണ്. ഇതുപോലെയുള്ള പ്രാദേശികത്വത്തിലെ സാർവ്വത്രികത്വമാണ് ഇംപ്രഷനിസ്ററുകൾ കണ്ടെടുത്തതു്. ഇംപ്രഷനിസ്ററുകളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഓരോ ചിത്രകാരനും സ്വന്തം ചുററുപാടുകളെവേണം ചിത്രീകരിക്കുവാൻ. അയാൾ പ്രകൃതിയിൽനിന്നുവേണം പ്രചോദനം നേടുവാൻ, അല്ലാതെ തനിക്കു മുൻപുള്ള ചിത്ര

കാരന്മാരിൽ നിന്നല്ല. പ്രകൃതിയാണ് അയാളുടെ അദ്ധ്യാപകൻ. ഇംപ്രഷനിസ്റ്റുകൾ പ്രാദേശിക ചിത്രകാരന്മാർ എന്നതു കൂടാതെ വർത്തമാന കാല ചിത്രകാരന്മാർ കൂടിയാണ്. ഇവർ ചരിത്ര സംഭവങ്ങൾ ചിത്രീകരിക്കാറേയില്ല. മദ്ധ്യകാലത്തിന്റെ സ്വാധീനം ഇവരിൽ അശേഷമില്ല. അവർക്കിഷ്ടം പ്രകൃതിയാണ്, ചരിത്രമല്ല. പ്രകൃതിയോട് തികച്ചും വൈയക്തികമായ ഒരു ബന്ധമാണ് ഇവർക്കുള്ളത്. അംഗീകൃത ആശയങ്ങളും മാലാഖമാരും മനുഷ്യദുഃഖത്തെക്കാണിക്കുന്ന ചങ്ങലയും ഇവരുടെ കൃതികളിലില്ല. വർണ്ണത്തിൽ കുളിച്ചുനിൽക്കുന്ന പ്രകൃതി മാത്രമേയുള്ളു. നമ്മുടെ പ്രകൃതി പച്ചയാണ്. ഇലകളെല്ലാം പച്ചനിറംതന്നെ. എന്നാൽ വൃക്ഷനിബിഡമായ വനങ്ങളുടെ ദൃശ്യം ദൂരെനിന്നു ലഭിക്കുമ്പോൾ അതു് പച്ചയായിട്ടല്ല, മിക്കവാറും നീലയായിട്ടാണ് കാണപ്പെടുന്നതു്. കുന്നുകളുടെ പ്രാദേശികമായ പച്ചനിറം അന്തരീക്ഷത്തിലൂടെ കടന്നു് നമ്മുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ പതിക്കുമ്പോൾ അന്തരീക്ഷ നിറവും കൂടിച്ചേർന്നു് നീലയോടടുത്ത നിറമായി നമുക്കു ലഭിക്കുന്നു. അതു കൂടാതെ, ഒരേ ദിവസത്തിലെ തന്നെ ഓരോ സമയത്തും സൂര്യരശ്മിയുടെ നിറം മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയുമാണല്ലോ. പ്രകൃതിയിലുള്ള ഓരോ വസ്തുവിന്റെ നിറവും അതിൽ പതിക്കുന്ന സൂര്യരശ്മിയെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കും എന്നതു് തീർച്ചയാണ്. അതുകൊണ്ട് പ്രകൃതിദൃശ്യം വരയ്ക്കുന്നയാൾക്ക് അതിന്റെ പ്രാദേശിക നിറം അന്തരീക്ഷനിറം, ഉദ്ദീപന നിറം, ഉപചാര നിറം എന്നിങ്ങനെ പലതും കണക്കിലെടുക്കേണ്ടതുണ്ട്. വെളിച്ചം ഒരേ വസ്തുവിൽ തന്നെ പല സമയത്തു പതിക്കുമ്പോഴുണ്ടാകുന്ന വർണ്ണ വ്യത്യാസത്തിനനുസൃതമായി മാനേ (**Manet**) എന്ന ചിത്രകാരൻ ഒരു വയ്ക്കോൽക്കൂനയുടെ (**Haystack**) ചിത്രം ഇരുപതു വ്യത്യസ്ത വർണ്ണ-വെളിച്ചങ്ങളിൽ വരച്ചുവത്രേ. ഇംപ്രഷനിസ്റ്റുകൾക്ക് വെളിച്ചം ഒരു വർണ്ണം തന്നെയാണ്. ഇവരുടെ ചിത്രങ്ങളിൽ മിക്കവാറും നിഴലും വെളിച്ചവും കൂടിക്കലർന്ന ഒരു അന്തരീക്ഷമുണ്ട്. നിഴലിൽ വെളിച്ചത്തിന്റെ ഉപചാര വർണ്ണം (**Complementary Colour**) അടങ്ങിയിട്ടുള്ളതാണ് അതിനു കാരണമത്രെ. നൂററാണ്ടുകളോളം ചിത്രകാരന്മാർ ചുവപ്പ്, നീല, മഞ്ഞ എന്നീ മൂന്നെണ്ണത്തെ മാത്രമേ അടിസ്ഥാന നിറം അല്ലെങ്കിൽ പ്രാഥമിക നിറമായി കണക്കാക്കിയിട്ടുള്ളു. എന്നാൽ വെളിച്ചത്തിന്റെ അടിസ്ഥാന ഘടകങ്ങൾ ഇവ മാത്രമല്ല. ശാസ്ത്രം വെളിച്ചത്തെ ഏഴുനിറങ്ങളുടെ സമ്മിളിത രൂപമായി കാണിച്ചുതന്നു. അതേപോലെ വെളിച്ചത്തിന്റെ നിറവും ചായത്തിന്റെ നിറവും തമ്മിലുമുണ്ട് വ്യത്യാസം. വെളിച്ചത്തിന്റെ പ്രാഥമിക നിറമല്ല ചായത്തിന്റെ പ്രാഥമിക നിറം. അതിനാൽ സൂര്യപ്രകാശത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ അതിലെ ഘടക വർണ്ണങ്ങളുടെ പങ്ക് ഗണിക്കാതെ തരമില്ലാത്ത ഒരു ഘട്ടത്തിലായി ഇംപ്രഷനിസ്റ്റുകൾ. അതേപോലെ പരിപൂർണ്ണ കറുപ്പു നിറവും ഇവർക്കില്ല. വെളിച്ചത്തിന്റേയും നിഴലിന്റേയും സമ്മേളനത്തിലൂടെ ഇതു ലഭിക്കുന്നു. നിഴൽ എന്നതു് ഇംപ്രഷനിസ്റ്റുകൾക്ക് വെളിച്ചം ഇല്ലാത്ത ഒരവസ്ഥയല്ല, പ്രത്യേക സ്വഭാവമുള്ള വെളിച്ചമാണ്.

ചുരുക്കത്തിൽ ഇംപ്രഷനിസ്റ്റ് ചിത്രകാരന്മാർക്ക് നാലുകാര്യങ്ങളാണ് പ്രധാനമായിട്ടുള്ളതു്. ഒന്ന്, വസ്തുവിനെ ഘടകങ്ങളായിക്കാണുക എന്ന മാർഗ്ഗം വിട്ട്, ഒന്നിച്ച് ഏകകാലത്തിൽ കാണുക എന്നരീതി. രണ്ട്, വർണ്ണത്തിൽ വെളുപ്പും കറുപ്പും എന്നതുവിട്ട് വെളിച്ചവും നിഴലും എന്നതും പ്രകാശത്തിൽ അടങ്ങിയിട്ടുള്ള സപ്തവർണ്ണങ്ങൾ എന്നതും ഉൾക്കൊണ്ട സമ്പ്രദായം. മൂന്ന്, ചരിത്രത്തേയും ഭൂതകാലത്തെയും കൈവിട്ട് പ്രാദേശികത്വത്തേയും വർത്തമാന കാലത്തേയും സ്വീകരിക്കണം എന്ന ആശയം. നാല്, പ്രകൃതിയുടെ നിഗൂഢതയേയും അതിനോടുള്ള കാല്പനികാഭിഷ്ടത്തേയും തള്ളിക്കളഞ്ഞു് അതിന്റെ വർണ്ണപ്പൊലിമയിൽ മാത്രം ശ്രദ്ധിക്കണം എന്ന അഭിപ്രായം.

ചിത്രകലയിലേതുപോലെ ശില്പകലയിലും ഈ രീതിയുടെ സ്വാധീനമുണ്ടായി. പ്രത്യേക രൂപങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിലല്ല, അതു് കലാത്മകമായി രൂപവല്ക്കരിക്കുന്നതിലാണ് കാര്യം. ഇതു് ശില്പകലയിൽ പലപ്പോഴും കുറെ ദ്വാരങ്ങളും മുഴകളും ആയിത്തോന്നിയേക്കാം. ഒരു വസ്തുവിന്റെ യഥാർത്ഥ ചിത്രീകരണം അതിന്റെ ബാഹ്യാവയവങ്ങളുടെ ശരിപ്പകർപ്പല്ല. മനുഷ്യചക്ഷുസ്സിൽ ആവസ്തു എങ്ങനെ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു, വെളിച്ചം അതിന്മേൽ എന്തെല്ലാം ഒരുക്കുന്നു എന്നു കൂടി അറിയണം. കാരണം നമ്മുടെ കണ്ണിൽ ഒരു വസ്തുവിന്റെ രൂപം പതിയുമ്പോൾ അതിന്മേൽ വീഴുന്ന വെളിച്ചത്തിന്റേയും അന്തരീക്ഷം അതിന്മേൽ ചേർക്കുന്ന വിവിധ മാററങ്ങളുടേയും ശക്തി നാം കാണുന്നുണ്ട്. ആ ഇഫക്ടാണ് ചിത്രീകരിക്കേണ്ടതും. പത്തൊമ്പതാം നൂററാണ്ടിലെ പല ശില്പികളും പുരാണ കഥാപാത്രങ്ങളെ ചിത്രീകരി

ക്കുന്നതിൽത്തന്നെ പഴയരീതി മാററി മറെറാരു രീതി കൊണ്ടുവന്നു. ഇംപ്രഷനിസ്ററു ശില്പികൾ തങ്ങളുടെ ശില്പങ്ങൾക്കു് ലൗകികതയുടേയും ശരീരത്തിന്റെതന്നെയും സൗന്ദര്യമാണു് നൽകിയതു്. കാരണം ഭൗതികമായ ബാഹ്യാവയവത്തിന്റെ കലാപ്രസരണ സാദ്ധ്യതകളിലാണു് ഇക്കൂട്ടർക്കു് ശ്രദ്ധയുണ്ടായതു്. ഇവരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഒരു വിഷയം മനസ്സിൽ തറഞ്ഞു് അതിന്റെ മായാത്തമുദ്ര മനസ്സിൽനിന്നു് ബഹിർഗ്ഗമിച്ചാലേ ആ വസ്തുവിനു് മനസ്സുമായി വസ്തുനിഷ്ഠമായ അകൽച്ച സാദ്ധ്യമാകൂ. വസ്തുവെ നേരിട്ടല്ല, വസ്തു മനസ്സിലേൽപ്പിച്ച മുദ്രയാണു് കാണേണ്ടതു്. വസ്തുവിൽ നിന്നകന്നതും വസ്തുവിന്റെ പ്രതിഛായ അല്ലാത്തതും വസ്തു മനസ്സിലേല്പിക്കുന്നതുമായ മുദ്രയാണു് പ്രധാനം. ഒരു വസ്തു അതിന്റെ യഥാതഥമായ രൂപം നമ്മുടെ മനസ്സിൽ പതിപ്പിക്കാം. അതു് അതിന്റെ രൂപം മാത്രമേയാകൂ. എന്നാൽ വസ്തുവിന്റെ പ്രഭാവം മനസ്സിൽ തോന്നുന്നതാണു്. അതു് മനസ്സിൽ പതിപ്പിക്കുന്ന മുദ്ര (impression) വസ്തുവിന്റെ രൂപമല്ല അതു പതിപ്പിക്കുന്ന മുദ്ര. രൂപത്തിൽ നിന്നകന്ന, രൂപത്തിന്റെ പ്രത്യേക കഴിവാണിതു്. മുദ്രഎന്നതു് വസ്തുവിന്റെ വസ്തുനിഷ്ഠമായ രൂപത്തിൽ നിന്നകന്നതാകുന്നു. ഈ അകൽച്ചയാണു് ഇംപ്രഷനിസ്ററുകൾക്കാവശ്യം. ഒരു മോഡലിനെ നോക്കി പ്രതിമ നിർമ്മിക്കുമ്പോഴും ഛായാപടം (Portrait) വരയ്ക്കുമ്പോഴും വസ്തുനിഷ്ഠമായ അകൽച്ചയാണു് പ്രധാനം. അതാണു് ഇംപ്രഷനിസ്ററുകളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം റിയലിസവും കലയും. ഭൗതികമായ ബാഹ്യരൂപത്തെത്തന്നെയാണു്, അല്ലാതെ അതിലൂടെ ലഭിക്കുന്ന അലൗകികതയേയോ ദിവ്യത്വത്തേയോ അല്ല ഇക്കൂട്ടർ ചിത്രീകരിച്ചിട്ടുള്ളതു്. അതിനാൽ ഇംപ്രഷനിസ്ററു ചിത്രങ്ങളിലും ശില്പങ്ങളിലും സ്ഥലം(space) എന്ന ഘടകമാണു് കാലം (time) എന്ന ഘടകത്തേക്കാൾ പ്രധാനം. പലപ്പോഴും ശിൽപ്പത്തിന്റെ വ്യാപ്തി (volume) ത്തേക്കാളും പ്രധാനമാകും അതുല്പാദിപ്പിക്കുന്ന നിഴൽ. ഇംപ്രഷനിസ്ററു ശില്പങ്ങൾ ത്രിമാനമായ ശില്പകലയേക്കാൾ ദ്വിമാനമായ ചിത്രകലയോടാണു് സാമ്യം കാണിക്കുന്നതു്.

പത്തൊമ്പതാം നൂററാണ്ടിൽ ഇംപ്രഷനിസം എന്ന പ്രസ്ഥാനം എല്ലാ കലകളിലും വ്യാപിച്ചു. പ്രകൃതി കലകൾക്കുവേണ്ടി മോഡലുകൾ നല്കുന്നു എന്നതാണു് റിയലിസ്ററുകളുടെ വിശ്വാസം. എന്നാൽ പത്തൊമ്പതാം നൂററാണ്ടിൽ ഇതിനു വിപരീതമായ ചിന്തയാണു് കലാ—സാഹിത്യരംഗങ്ങളിൽ ഉയർന്നതു്. സൗന്ദര്യദാഹം ജനങ്ങളിൽ പൊതുവായ ഒരു സ്വഭാവം തന്നെയായി. അതായതു് കലയാണു് അല്ലെങ്കിൽ, സാഹിത്യമാണു് പ്രകൃതിയെ എങ്ങനെ കാണണമെന്നു് തങ്ങളെ പഠിപ്പിക്കുന്നതു് എന്നചിന്ത ജനങ്ങളിലുണ്ടായി. കലയുടേയും സാഹിത്യത്തിന്റേയും അംശമില്ലാത്ത യാതൊന്നും കാണുവാൻ ഇക്കൂട്ടർ തയ്യാറില്ല. രണ്ടുകാര്യങ്ങളാണു് ഇക്കൂട്ടർക്കു പറയുവാനുള്ളതു്. ഒന്നു്, പ്രകൃതിഎന്നതു് കലകൾക്കു തുല്യമല്ല; കലകളേക്കാൾ താഴേക്കിടയിലുള്ള ഒന്നാണു്, രണ്ടു്, കലകൾക്കു് പ്രകൃതിയെ പുനർസൃഷ്ടിക്കുവാനും പരിഷ്ക്കരിക്കുവാനും ഉള്ള കഴിവുണ്ടു്. ഈ രണ്ടാശയങ്ങളാണു് അക്കാലത്തെ കലാസാഹിത്യ സൃഷ്ടികളിൽ വലിയ സ്വാധീനം ചെലുത്തിയിട്ടുള്ളതു്. പ്രകൃതി പൂർണ്ണവും സുസ്ഥിരവുമാണെങ്കിൽ മനുഷ്യർ ശില്പകല തുടങ്ങിയ പ്രവൃത്തികളിൽ ഏർപ്പെടുകയേ ഇല്ലായിരുന്നു. എല്ലാം നമ്മുടെ ഉപയോഗത്തിനും ആത്മസംതൃപ്തിക്കും വേണ്ടി സൃഷ്ടിക്കുന്ന അവസരത്തിൽ സ്രഷ്ടാവാണു് പ്രധാനം. പ്രകൃതിയിൽ മനുഷ്യൻ അമൂർത്തവും വ്യക്തിത്വമില്ലാത്തതുമായ ഒരു ജീവിയാണു്. പ്രകൃതിക്കു് മനുഷ്യനും നാൽക്കാലി മൃഗവും തമ്മിൽ വ്യത്യാസം കാണേണ്ട കാര്യമില്ല. പ്രകൃതിക്കു് ഇവ രണ്ടും സൃഷ്ടികൾ മാത്രമാണു്. വ്യത്യാസവും വിവേചനവും ഇക്കാര്യത്തിലുണ്ടാകുന്നതു് മനുഷ്യ മനസ്സിന്റെ പ്രവൃത്തികൊണ്ടു മാത്രമാണു്.

പഴയകാലത്തെ ചരിത്രകാരന്മാർ നൽകിയ 'വസ്തുത'കളാണു് പഴയകഥകളും പുരാണങ്ങളും. ആശയങ്ങളും വസ്തുതകളും കാവ്യാത്മകമായി അവർ തന്നു. എന്നാൽ റിയലിസ്റ്റുകൾ എന്നറിയപ്പെടുന്നവർ കഥയെന്നും കവിതയെന്നും ഉള്ള പേരിൽ വരണ്ട വസ്തുതകളും കാര്യങ്ങളും പറയുവാൻ തുടങ്ങി. ഒരു നോവൽ എഴുതണമെങ്കിൽ എൻസൈക്ലോപ്പീഡിയ നോക്കണമെന്ന രീതിയിൽ 'യഥാർത്ഥ വസ്തുതകൾ' അടങ്ങുന്നതായി അന്നത്തെ സാഹിത്യം. നേരിട്ട് പ്രകൃതിയെ സമീപിക്കാതെ ജീവിതത്തിന്റെ ചില ഭാഗത്തെ—പ്രത്യേകിച്ചും പുറം ഭാഗത്തെ മാത്രം—വീക്ഷിച്ചതിന്റെ ഫലമായി അവരുടെ കഥകളിലെ മനുഷ്യർ ടൈപ്പുകളായി മാറി. ഗൃഹാന്തരീക്ഷങ്ങളിലും നേരിട്ടറിയാവുന്ന മററു കാര്യങ്ങളിലും മാത്രമേ അവർ ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. അതിനാൽ ഉപയോഗപ്രദമായ വസ്തു വിവരങ്ങൾ (Information) ശേഖരിക്കുക എന്നതു് അവ

രുടെ പ്രധാന ജോലിയായി. സ്വന്തം ഭാവനയും കാവ്യരചന നടത്തുമ്പോഴുള്ള മനസ്സിന്റെ ധ്യാനത്തിൽ ഉണരുന്ന വികാരവും ഉത്തേജനവും ഇവർക്ക് ആവശ്യമില്ലാതെയായി. വസ്തുതകളുടെ കൃത്യതയിൽ ശ്രദ്ധിച്ച ഇക്കൂട്ടർക്ക് കാവ്യഭാവന അമിത പ്രാധാന്യമുള്ള ഒന്നല്ല. എന്നു മാത്രമല്ല കഥയിലെ കാര്യങ്ങൾ ജീവിതത്തിന്റെ യഥാതഥമായ ചിത്രീകരണമാകണം എന്ന വാശിയാൽ അന്നത്തെ പല സാഹിത്യകാരന്മാരുടേയും രചനകൾ കലാംശം നഷ്ടപ്പെട്ട ചില സംഭവ വിവരണങ്ങൾ മാത്രമായി മാറി.

റിയലിസ്റ്റു-നാച്വറലിസ്റ്റു സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ യഥാതഥ ചിത്രീകരണത്തിൽ നിന്നും സാഹിത്യത്തെ രക്ഷപ്പെടുത്തിയില്ലെങ്കിൽ വന്ധ്യത ബാധിച്ച കൃതികൾകൊണ്ട് സാഹിത്യരംഗം നിർജ്ജീവമായിപ്പോകുമെന്ന് ഇക്കൂട്ടർക്കെതിരെ വലിയ പ്രചരണം ചില നിരൂപകന്മാർ അഴിച്ചുവിട്ടു. പ്രസിദ്ധനായ എമിലിസോളയുടെ കൃതികളിൽപ്പോലും ഓസ്ക്കാർ വൈൽഡിനേപ്പോലുള്ളവർ 'വസ്തുതകളുടെ തനിപ്പകർപ്പ്' എന്ന 'ദൂഷ്യം' ആരോപിച്ചു. പലപ്പോഴും സമൂഹത്തിന്റെ താഴേക്കിടയിലുള്ളവരുടെ ബാഹ്യജീവിതം മാത്രം ചിത്രീകരിക്കുന്നതിൽ ഒതുങ്ങിനിന്ന റിയലിസ്റ്റ് സാഹിത്യകാരന്മാർക്ക് ഇതു സംഭവിക്കുകയും ചെയ്തു. വെറും വസ്തുതാ കഥനക്കാരാകാതെ പ്രകൃതിയിലേക്കു മടങ്ങുകയാണാവശ്യം എന്നതായി അന്നത്തെ മുദ്രാവാക്യം. പ്രകൃതിക്ക് അതിന്റേതായ നിശ്ചയവും ഇംഗിതവും ഉണ്ടാകാം. എന്നാൽ ഇതൊന്നും പ്രകൃതി സ്വയം നിർവ്വഹിക്കുന്നില്ല. ഇതു നിർവ്വഹിക്കുന്നത് മനുഷ്യനാണ്. വേഡ്സ്വത്ത് ലേക്ക് ഡിസ്ട്രിക്ടിൽനിന്നും ആവേശം ഉൾക്കൊണ്ടു. എന്നാൽ അദ്ദേഹം ആ ഭൂപ്രകൃതിയുടെ കവിയല്ല. ഭൂമിശാസ്ത്രത്തോട് അടുത്തപ്പോഴല്ല, കാവ്യാന്തരീക്ഷത്തിലെത്തിയപ്പോഴാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതക്ക് സൗന്ദര്യം ലഭിച്ചത്. പ്രകൃതി കവിയെ സൃഷ്ടിച്ചു എന്നതിനേക്കാൾ ഇവിടെ കവി സൃഷ്ടിച്ച പ്രകൃതിയാണ് പ്രസക്തമാകുന്നത്. കവിയുടെ മനസ്സിലാണ് പ്രകൃതി ഉണരുന്നത്. ഒരു വസ്തുവെ നോക്കുന്നതും കാണുന്നതും തമ്മിൽ വ്യത്യാസമുണ്ട്. ഒരു വസ്തുവെ നോക്കുന്ന എല്ലാവർക്കും അതു കാണാൻ കഴിയും. എന്നാൽ കണ്ണുണ്ടായാൽപ്പോരാ കാണണം എന്ന ചൊല്ലുപോലെ, ഒരു വസ്തുവെ എങ്ങനെ നോക്കണം എന്നുകൂടി അറിയേണ്ടതുണ്ട്. ഈ അറിവാണ് കലാമർമ്മജ്ഞത. ഇന്ന് തടാകങ്ങളേയും പുഷ്പങ്ങളെയും 'നോക്കി' നിന്നാസ്വദിക്കുന്നതിനു കാരണം അവയെ എങ്ങനെ നോക്കിക്കാണണമെന്ന് കലാകാരന്മാരും കവികളും നമ്മെ പഠിപ്പിച്ചതാണ്. പ്രകൃതിയുടെ അത്ഭുതകരമായ ഈ കോമളിമ വിവിധ കലാകാരന്മാർ നമ്മെ കാണിച്ചു തന്നില്ല എങ്കിൽ പ്രകൃതി ഇന്ന് ഇത്ര ആസ്വാദ്യമായിത്തോന്നുക പ്രയാസമാണ്! ഈ പ്രകൃതി പണ്ടും ഉണ്ട്. പിന്നെ എന്തുകൊണ്ട് ഇത് ഈ വിധത്തിൽ ആസ്വദിക്കപ്പെട്ടില്ല. ഇതിനുത്തരം പ്രകൃതിയെ ഈ വിധത്തിൽ നാം നോക്കിക്കണ്ടില്ല എന്നതാണ്. വീക്ഷണത്തിലെ വ്യത്യാസമാണ് അപ്പോൾ ഈ വിധത്തിലുള്ള പ്രകൃതിയെ സൃഷ്ടിക്കുന്നത്.

ഇനി, ഒരു കൃതി വായിക്കുമ്പോഴുണ്ടാകുന്നതെന്താണ്? കൃതി നമ്മിൽ ചില മുദ്രകൾ പതിപ്പിക്കുന്നു. ആ മുദ്രകളാണ് നമ്മെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ആ കൃതി. ഒരു കൃതിയുടെ നിരൂപണം എന്നത് ആ കൃതി ആസ്വാദകനിൽ എന്തെന്തു ചലനങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കി എന്നതാണ്. ഇംപ്രഷനിസ്റ്റ് നിരൂപണത്തിന്റെ പ്രധാനസ്വഭാവങ്ങൾ ഇവയെല്ലാമാണ്. ഒന്ന്, നിരൂപകന് ഏറ്റവും പ്രധാനം അയാളുടെ സെൻസിബിലിറ്റിയാണ് അയാൾക്ക് സൗന്ദര്യശാസ്ത്രത്തിൽ വലിയ പാണ്ഡിത്യം വേണമെന്നില്ല. കലാത്മകമായ വസ്തുക്കളും കാര്യങ്ങളും ഒരു ചലനമുണ്ടാക്കത്തക്ക പ്രകൃതമാകണം അയാളുടേത്. രണ്ട്, ഒരു കലാകാരനു മാത്രമേ ഒരു നിരൂപകനാകാനും കഴിയൂ. വസ്തുക്കളുടെ പ്രത്യേകതകളും സൗന്ദര്യവും ഏറ്റവും കൂടുതൽ ചലനം സൃഷ്ടിക്കുന്നത് കലാകാരനിലാണ്. ഇങ്ങനെയുള്ള മാനസിക നിലയില്ലാത്ത യാതൊരാൾക്കും—അതായത് കലാകാരനല്ലാത്ത ഒരാൾക്കും—നിരൂപകനാകുവാൻ കഴിയില്ല. മൂന്ന്, മേല്പറഞ്ഞ വിധത്തിലുള്ള നിരൂപകനാണെങ്കിൽ അയാളാണ് ശരിയായ കലാസ്വാദകനും കലാകാരനും. നിരൂപണം എന്നത് അപ്പോൾ കലയായി മാറുകയും ചെയ്യുന്നു. ഒരു കൃതിയുടെ സവിശേഷതയാണ് കാണേണ്ടത് എന്ന് ഇംപ്രഷനിസ്റ്റു ചിത്രകാരന്മാരേപ്പോലെ സാഹിത്യകാരന്മാരും വാദിച്ചു. അതേപോലെ സംഭവങ്ങളുടെ പ്രത്യേകതകൾ ഒരുക്കുന്ന മൊത്തമായ അന്തരീക്ഷമാണ് പ്രധാനം. ഒരു വസ്തു എന്താണ് എന്നതിനേക്കാൾ എങ്ങനെയെല്ലാം കാണപ്പെടുന്നു എന്നാണറിയേണ്ടത്. ഒരു കാര്യത്തിനു തന്നെ പല ഘടകങ്ങളും മുഖങ്ങളുമുണ്ട്. ഓരോ ഘടകവും മനസ്സിൽ ഓരോ മുദ്ര **(Impression)** പതിപ്പിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള മുദ്രകളുടെ ആകെ

ത്തുകയാണ് ഈ കാര്യം. കവിയുടെ മനസ്സിൽ ഒരു കാര്യം പല തരത്തിലുള്ള മുദ്രകൾ പതിപ്പിച്ചു എന്നു കരുതാം. കവി, ആ മുദ്രകൾ എല്ലാം കൂടി അവതരിപ്പിക്കുമ്പോൾ ആ കാര്യം കവിയുടെ മനസ്സിനെ എങ്ങനെ ബാധിച്ചു എന്നാണ് നാം അറിയുന്നത്. കവിയുടെ മനസ്സിൽ ഏല്പിച്ച മുദ്രകളാണ് കവിത. കവിയുടെ മനസ്സിൽ ആ കാര്യം സൃഷ്ടിച്ച ഓരോ മുദ്രയും ഓരോ ചിത്രങ്ങളായിരിക്കും. ആ ചിത്രമാണ് കവിത.

ഇംപ്രഷനിസ്റ്റുകളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വീക്ഷണവശം (കാഴ്ചപ്പാട്) എന്നതും വളരെ പ്രധാനമാണ്. റിയലിസ്റ്റുകളേക്കാളും നാച്ചുറലിസ്റ്റുകളേക്കാളും യാഥാർത്ഥ്യത്തോടും സത്യത്തോടും അടുത്തു നിൽക്കുന്നവരാണ് ഇംപ്രഷനിസ്റ്റുകൾ എന്ന് അവർ അവകാശപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. കാരണം സാഹിത്യവും കലയും തികച്ചും ആത്മാർത്ഥവും വൈയക്തികവുമായ ജീവിതത്തിന്റെ മുദ്രണമാണ്. സാഹിത്യകാരന്റെ വൈയക്തികജീവിതത്തിന്റെ അംശമാണ് അയാളുടെ കൃതി എന്നതിനർത്ഥം അയാളുടെ ഭാവനയുടേയും അനുഭൂതിയുടേയും പകർപ്പാണതു് എന്നത്രേ. ഇതു് ഇതിനുമുൻപു പറഞ്ഞുവെച്ചിട്ടുള്ള തത്വചിന്തകളുടേയും ആശയങ്ങളുടേയും സഹായമൊന്നും കൂടാതെ, ജീവിതം സാഹിത്യകാരന്റെ മനസ്സിൽ നേരിട്ട് എന്തെല്ലാം മുദ്രപതിപ്പിക്കുന്നുവോ ആ മുദ്രകളുടെ സമാഹാരമാണ്. അപ്പോൾ ഓരോ നോവലും കഥയും കവിതയും എല്ലാം പൂർണ്ണരൂപം ആവുകയുംചെയ്യും. നോവലിസ്റ്റും കഥാകൃത്തും സ്വയം പ്രത്യക്ഷപ്പെടാതെ വികാരവിക്ഷുബ്ധവും സൂക്ഷ്മവേദിയുമായ തന്റെ ബോധത്തെ അനുസ്യൂതമായി ഒഴുകുവാൻ സമ്മതിക്കുന്നു. എന്നാൽ കഥാകഥനവും (Narration) ഇക്കൂട്ടർ ചെയ്യുന്നുണ്ട്. പ്രധാനമായും മുദ്രകളുടെ പ്രവാഹമാണ് ഇത്തരം കൃതികളിൽക്കാണുക. ഒരു കഥാപാത്രത്തെ മറ്റുള്ളവർ കാണുന്നതെങ്ങനെയെന്നും ഓരോ സന്ദർഭത്തിൽ ഓരോരുത്തർക്ക് അയാൾ എങ്ങനെ കാണപ്പെടുന്നു എന്നും അറിഞ്ഞു്, അയാളെക്കുറിച്ച് ഓരോരുത്തരുടേയും ധാരണകൾ കൂട്ടിയോജിപ്പിച്ച് ഇതുചെയ്യുന്നു. ചിത്രകലയിൽ വസ്തുക്കളുടെ മേൽ വീഴുന്ന പ്രകാശത്തിനു തുല്യമാണിതു്. ചിത്രകല എന്ന മാദ്ധ്യമത്തിലെ പ്രകാശം സാഹിത്യം എന്ന മാദ്ധ്യമത്തിൽ വീക്ഷണകോൺ (കാഴ്ചപ്പാട്) എന്നായി മാറുന്നു. പല കോണുകളിൽ നിന്നെടുത്ത ചിത്രങ്ങളെല്ലാം കൂട്ടിയോജിപ്പിച്ച് ഒരു മിശ്രിതചിത്രം ഉണ്ടാക്കുന്നതുപോലെയാണിതു്. സാഹിത്യത്തിൽ ഇങ്ങനെയുള്ള ചിത്രങ്ങളുടെ കാലപ്പൊരുത്തം ഒരു പ്രധാന ഘടകമാണ്. ഒരാളെക്കുറിച്ച് മറ്റുള്ളവർ അറിയുന്നതെങ്ങനെയെന്നുശ്രദ്ധിക്കാം. ആദ്യത്തെ കാഴ്ചയിൽ അയാളെക്കുറിച്ച് ഒരു ധാരണ മനസ്സിലുണ്ടാകുന്നു. കുറേക്കഴിഞ്ഞു് അയാളേക്കുറിച്ച് വേറെ കുറച്ചു കാര്യങ്ങൾ കൂടി അറിയുന്നു. ഇങ്ങനെ ഓരോ തവണയും ഇയാളേക്കുറിച്ച് കൂടുതൽ കൂടുതൽ അറിയുന്നു. ഇതു് നോവലിൽ അതേപോലെ വിസ്തരിക്കുകയല്ല, വായനക്കാരെ ബോധ്യപ്പെടുത്തുകയാണ്ചെയ്യുന്നതു്. ആദ്യം അയാളെ കാണുമ്പോഴുള്ള ഇംപ്രഷനാണ് നമുക്ക് അയാളെക്കുറിച്ചുള്ള ആദ്യത്തെ അറിവ്. പിന്നെ, അയാളുടെ കഴിഞ്ഞ കാലത്തിലേക്കും മറ്റും തിരിഞ്ഞു നോക്കുകപോലും ചെയ്യുന്നു. അങ്ങനെ വർത്തമാനകാലത്തിൽ നിന്നും ഭൂതകാലത്തിലേക്കും ഭാവിയിലേക്കുമെല്ലാം മാറിമാറി നോക്കുകയാണ് മനുഷ്യർ സാധാരണയായി ചെയ്യുന്നതു്. ഇതു് അങ്ങനെതന്നെ ഒരു ടെക്നിക്കായി എഴുത്തുകാർ ഉപയോഗിക്കുന്നു. അപ്പോൾ സാധിക്കുന്നതു് എഴുത്തുകാരൻ എന്ന നിലക്ക് അയാൾക്കുതോന്നേണ്ട കാലപ്പൊരുത്തമെന്ന ഔപചാരികത്വ (Formality) ത്തിന്റെ പാരതന്ത്ര്യത്തിൽ നിന്നുള്ള മോചനമാണ്. അപ്പോൾ കഥാകഥനം ഇല്ലാതെയായി കാലപ്പൊരുത്തമില്ലാത്ത കുറെ ചിത്രങ്ങളുടെ സമാഹാരമുണ്ടാകുന്നു. ഇംപ്രഷനിസ്റ്റു ചിത്രം പോലെ ഇതും വർത്തമാനകാല പ്രതീതിമാത്രം തരുന്നു.

അതേപോലെ ഇംപ്രഷനിസ്റ്റു നോവലിലെ കഥാപാത്രങ്ങൾക്ക് മറ്റുനോവലുകളിലേതുപോലെ പ്രത്യേകവും വിചിത്രവുമായ സ്വഭാവം സാധാരണ കാണാറില്ല. ഇംപ്രഷനിസ്റ്റു ചിത്രകാരൻ വസ്തുവിന്റെ രൂപരേഖവിട്ട് കണ്ണിൽ അതിന്റെ അന്തരീക്ഷം അപ്പാടെ പതിപ്പിക്കുന്ന വിധത്തിലുള്ള അതിന്റെ സാന്ദ്രതയിലാണ് ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളതു്. രേഖയല്ല വർണ്ണമാണ് അവർക്കു പ്രധാനം. അതുപോലെ സാഹിത്യത്തിൽ കഥാപാത്രങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഒരു ധാരണ വായനക്കാർക്കു കൊടുക്കുവാൻ കൃത്യമായ വ്യക്തിത്വ ആരോപണമല്ല. അവരുടെ വ്യക്തിത്വം സൃഷ്ടിക്കുന്ന അന്തരീക്ഷമാണ് സാഹിത്യകാരന്മാരുപയോഗിക്കുന്നതു്. വ്യക്തികളുടേയും സംഭവങ്ങളുടേയും നാടകീയാഖ്യാനം നടത്താതെയാണ് ഇതു സാധിക്കുന്നതു്. അതിനാൽ കഥാപാത്രത്തിന്റെ ദൃഢമായ വ്യക്തിത്വപ്രസരമല്ല, ചിത്രകലയിലെ നിഴലും വെളിച്ചവും പോലെ ഇടവിട്ടുമിന്നിയും മങ്ങിയും പ്രകാശിക്കുന്ന 'യഥാർത്ഥ' സ്വഭാവമാണ് ഈ

വിധം നോവലുകളിൽ കാണുവാൻ കഴിയുന്നതു്. നിഴലും വെളിച്ചവും പ്രധാന ഘടകമായിട്ടുള്ള പ്രകൃതി ദൃശ്യ ചിത്രങ്ങളിൽ (Landscape painting) നിന്നു് വൈകാരികോന്മത്തതയും ഉത്തേജനവുമാണ് ലഭിക്കുന്നതു്. ഈ വിധത്തിലുള്ള സാഹിത്യ കൃതികളിൽ നിന്നു ലഭിക്കുന്നതും ഇതു തന്നെയാണ്. കൃത്യമായ കാര്യങ്ങളേയും കാലപ്പൊരുത്തത്തേയും അടിസ്ഥാനമാക്കി ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തികളിൽ മാത്രമേ വികാരവും അതിന്റെ ഹേതുവും തുടർന്നുള്ള അതിന്റെ പ്രവൃത്തിയും തമ്മിൽ യുക്തിപരമായ ബന്ധമുണ്ടാവുകയുള്ളു. അതില്ലാതെയാകുമ്പോൾ സംഭവങ്ങളുടെ നാടകീയ മുഹൂർത്തത്തിലല്ല കഥ നിലകൊള്ളുന്നതു്. തത്വചിന്തയിലുമല്ല. മറിച്ച്, ചിത്രകലയിലേപ്പോലെ കാവ്യാത്മകമായ അന്തരീക്ഷത്തിലും മാന്ത്രികവും വിസ്മയാവഹവുമായ ഭാവനയിലും മാത്രമാണ്. പഴയ പാട്ടുകളിലും മററും കഥ പറയുമ്പോൾ ഒരു സന്ദർഭത്തിൽ നിന്നു് യാതൊരു ബന്ധവുമില്ലാത്ത മറെറാരു സന്ദർഭത്തിലേക്കു് പെട്ടെന്നു മാറുന്നപോലെ ഇവിടേയും സംഭവിക്കുന്നു. അങ്ങനെ ലഭിക്കുവാനായി ഓരോ ദൃശ്യങ്ങളും സന്ദർഭങ്ങളും സ്ഥലവും കാലവും ഗണിക്കാതെ നിരത്തി നിരത്തി വെക്കുന്നു. എന്നാൽ സാഹിത്യത്തിൽ ഇതു് ചിത്രകലയിലേതുപോലെയല്ല. ചിത്രകലയിൽ 'സ്ഥലം' എന്നതിൽ ചെയ്യുന്നതു് സാഹിത്യത്തിൽ 'കാലം' എന്നതിലേ ചെയ്യുവാൻ പററൂ. ക്രമാത്മകമായ സംഭവപരമ്പരയെ ഇടക്കിടക്കു മുറിച്ചാണ് സാഹിത്യത്തിൽ ഇതു സാധിക്കുന്നതു്. വർത്തമാനകാലത്തിൽ നിന്നും ഭൂത–ഭാവി കാലങ്ങളിലേക്കു് പെട്ടെന്നു പെട്ടെന്നു മാറിയും വിവിധകാലങ്ങളിലുണ്ടാകുന്ന സംഭവങ്ങളെ കാലപ്പൊരുത്തമില്ലാതെ തന്നെ കൂട്ടിയോജിപ്പിച്ചും ഇതു നേടിയെടുക്കുന്നു. കഥ പറയുന്ന സമയത്തു് സന്ദർഭങ്ങൾക്കും പ്രായേണ സമൂർത്തമായ ബിംബങ്ങൾക്കുമാണ് അധികം സ്ഥാനമുള്ളതു്. കഥ പറയുമ്പോഴാണല്ലോ കാലപ്പൊരുത്തം മുതലായവ കൂടുതൽ പ്രസക്തമായി വരിക. അതിനാൽത്തന്നെയാണ് കഥാകഥന രീതിയിൽ നിന്നും ഇക്കൂട്ടർ ഒഴിഞ്ഞു നിൽക്കുന്നതു്. കാവ്യശാഖയിൽ ഗീതകങ്ങളിലാണ് കാലപ്പൊരുത്തമെന്നതു് വളരെ അപ്രധാനമായിക്കാണുന്നതു്. അതിനാൽ കാവ്യരീതിയോടടുക്കുന്ന ഒരു ശൈലി നമുക്കു് നോവലുകളിലും കാണാം.

അതേപോലെ ഒരാശയത്തിൽ നിന്നു് അതുമായി ബന്ധമുള്ള വേറെ ആശയങ്ങളിലേക്കു മാറി മാറി പോകുമ്പോൾ ആശയങ്ങളെ ഒരിടത്തും എത്തിക്കാത്ത വിധത്തിൽ കൂട്ടിക്കുഴച്ചു് പൂർവ്വാപരബന്ധം നശിപ്പിക്കുന്നു. പക്ഷെ ഈ പൂർവ്വാപരബന്ധം ബാഹ്യേന്ദ്രിയങ്ങളിൽ അവസാനിക്കുമ്പോൾ അതുമായി ബന്ധമുള്ള കാര്യങ്ങളും ആശയങ്ങളും ഓർമ്മയിലും ഭാവനയിലും തുടർന്നു പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടേയിരിക്കും. ആശയങ്ങൾപോലെതന്നെ ഒരു കഥാപാത്രത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തെ മററു കഥാപാത്രങ്ങളുടെ സ്വഭാവംകൊണ്ടു് ഇടക്കിടക്കു ഖണ്ഡിച്ചു് പൂർവ്വാപരബന്ധം നശിപ്പിക്കുകയും കഥാപാത്രത്തിന്റെ വ്യക്തിത്വം അപ്രധാനമാക്കിത്തീർക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അയാളെക്കുറിച്ചു് കുറെധാരണകൾ (Impressions) മാത്രമായിരിക്കും അപ്പോൾ വായനക്കാർക്കു ലഭിക്കുന്നതു്. അതിനു വേണ്ടി സിനിമയിലെപ്പോലെ എല്ലാവശത്തു നിന്നും പൂർണ്ണചിത്രം ലഭിക്കത്തക്കവിധത്തിലുള്ളതും (long-range view of action) വിശദാംശങ്ങൾക്കു പ്രാധാന്യം കൊടുത്തുകൊണ്ടുള്ളതും (Close-up) ആയ രണ്ടു മാർഗ്ഗങ്ങൾ സാഹിത്യത്തിലും ഉപയോഗിക്കുന്നു. അപ്പോഴാണ് കഥപറയുന്ന ആൾ എന്നതും അയാളുടെ കാഴ്ചപ്പാട് എന്നതും പ്രശ്നമായിവരുന്നതു്. ഇവിടെ കഥാകൃത്തു് സ്വന്തം അഭിപ്രായം പ്രകടിപ്പിക്കുവാനുള്ള ഒരു വേദിയായി നോവലിനെ തരംതാഴ്ത്തുന്നില്ല. വായനക്കാരൻ ഗ്രന്ഥകർത്താവിനെ മറക്കത്തക്കവിധത്തിൽ അയാൾ കൃതിയിൽ നിന്നും അകന്നുനിൽക്കുന്നു. അങ്ങനെ വരുമ്പോൾ കഥയുടെ വികാസ പരിണാമങ്ങൾ കഥയിലെ അന്തരീക്ഷത്തിലൂടെ മാത്രം സംഭവിക്കുന്നു. അപ്പോൾ കഥ കേൾക്കുകയല്ല, സംഭവിക്കുന്നതു് കാണുകയാണ്. അതുപോലെ ഇതാവിഷ്ക്കരിക്കുന്നതാകട്ടെ, ഫോട്ടോഗ്രാഫിയുടെ യഥാതഥമാർഗ്ഗത്തിലൂടെയല്ല, ഇതു കാണുന്ന ഒരു നിരീക്ഷകനുണ്ടാകുന്ന ഇംപ്രഷനുകളിലൂടെയാണ്. വായനക്കാരൻ ഇതുപോലെ കഥ കാണുമ്പോൾ കാണുന്നതിന്റെ അംശങ്ങളെല്ലാം ഒന്നിച്ചുകൂട്ടിയെടുക്കുന്നു. ചില ചേഷ്ടകൾ അതേപോലെ വിവരിച്ചാൽ മാത്രം മതി, വ്യക്തികളുടെ അവസ്ഥയും മാനസിക സ്ഥിതിയും ഭംഗിയായി അവതരിപ്പിക്കാം. സിനിമയിൽ കഥാപാത്രങ്ങളുടെ പ്രവൃത്തികളിലൂടെ അവരുടെ മാനസികനില കാണികൾ മനസ്സിലാക്കുന്നതുപോലെ സാഹിത്യത്തിലും സാധിക്കും. മനുഷ്യരുടെ പ്രവൃത്തികൾക്കു് വാങ്മൂപം നല്കി സാഹിത്യത്തിൽ ഇതു സാധിക്കുന്നു.

'അരികിലുള്ള ബാഗ് തപ്പിനോക്കി, ഇടത്തോട്ടു തിരിഞ്ഞു് ദീർഘശ്വാസംവിട്ടു്, ഇരുന്നിടത്തുനിന്നെഴുന്നേററു് വീണ്ടും അവിടെത്തന്നെയി

രുന്നു് കർച്ചീഫെടുത്തു നെററിതുടച്ച്, വീണ്ടും ബാഗ് തപ്പിനോക്കി' ഇരിക്കുന്ന ഒരാളെ സങ്കല്പിച്ചുനോക്കാം. അയാളുടെ ചേഷ്ടകളിൽനിന്നും അയാളുടെ മാനസികാവസ്ഥ വ്യക്തമാകുന്നുണ്ടു്. ഭാഷയിലൂടെ ഈ വിധത്തിലാണ് ആംഗ്യം പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതു്. ഒരു വാക്കിനു് അല്ലെങ്കിൽ പ്രത്യേക തരത്തിൽ ഒരുക്കിയെടുത്ത വാചകത്തിനു് സ്വകാര്യവും സ്വഗതവും ആന്തരികവുമായ ഒരത്ഥമുണ്ടു്. ഈ അത്ഥം വാക്കുകളുടെ പ്രയോഗത്തിലും മനുഷ്യരുടെ ഭാവനയിലും ചിന്തയിലുമാണുള്ളതു്. ഇങ്ങനെയുള്ള ആന്തരികമായ അത്ഥത്തിന്റെ നാടകീയമായ ഒരു വ്യാഖ്യാനം അല്ലെങ്കിൽ വിവരണമാണ് ഭാഷയിലെ ആംഗ്യം. ചെറിയ ചെറിയ സംഭവങ്ങളെയോ അവസ്ഥകളേയോ കൂട്ടിയോജിപ്പിച്ചാണ് ഒരു വസ്തുവിന്റെ ചലനം സാഹിത്യത്തിൽ ദൃശ്യമാക്കുന്നതു്. അപ്പോൾ മനസ്സിൽ കിട്ടുന്നതു് സിനിമപോലെ ചലിക്കുന്ന ചിത്രങ്ങളായിരിക്കും. ഒരു വ്യക്തിയുടെ ബാഹ്യചേഷ്ടാവിവരണത്തിലൂടെ അയാളുടെ മാനസികഭാവം പ്രകടിപ്പിക്കുവാൻ ഉപയോഗിക്കുന്ന വാക്കുകൾക്കു് മിക്കവാറും നിഘണ്ടുവിലെ അത്ഥം മതിയാകും. എന്നാൽ ചില വാക്കുകളുടെ അത്ഥം സമൂർത്ത രൂപം ആയിരിക്കില്ല തരുന്നതു്, കേവലം ഒരു മൂഡ് (mood) മാത്രമായിരിക്കും. 'തീക്ഷ്ണ ഗന്ധം ഊർന്നിറങ്ങുന്ന പാതിര' എന്ന പ്രയോഗം യാതൊരു സമൂത്ത രൂപവും നമുക്കു തരുന്നില്ല. ഇതു് വായനക്കാർക്കു് ഒരു മൂഡ് മാത്രം നല്കുന്നു. കവിതയിൽ ഇതുപോലെയുള്ള പ്രയോഗങ്ങൾ എന്നുമുണ്ടു്. പ്രസ്ഥാനങ്ങളുണ്ടാകുന്നതിനു മുൻപുതന്നെയുണ്ടു്. ഭാഷാ പ്രയോഗത്തേയും പ്രത്യേക വീക്ഷണത്തേയും ഫോക്കസ്സുചെയ്തുള്ള ചിന്തകളാണ് പ്രസ്ഥാനങ്ങൾക്കു നാന്ദി. ഉത്തമ കവിതയും കലയും യാതൊരു പ്രസ്ഥാനത്തിന്റേയും സന്തതിയല്ല. അങ്ങനെയായിരുന്നെങ്കിൽ കവിതയും കലയും ഓരോ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ പതനത്തിലും നശിച്ചു വീണേനേ.

കഥാകാരനു് വിഷയവുമായുള്ള ബന്ധത്തിലെ നിസ്സംഗത ഏറുന്നതിനനുസരിച്ച് കഥയും വായനക്കാരനും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം കൂടുതലാകുന്നു. അനേകം കാര്യങ്ങളും ദൃശ്യങ്ങളും കാണുകയും കേൾക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സാഹിത്യകാരൻ അവയെ ഓരോന്നിനേയും അതിന്റേതായ അന്തരീക്ഷത്തിൽ ഒതുക്കിക്കെട്ടിവെക്കുന്നു. സാമാന്യവൽകൃതമായ ആശയങ്ങളുടെ പിന്നാലെ പോകാതെ ഓരോന്നിനേയും അതിന്റേതായ അന്തരീക്ഷത്തിൽ വീക്ഷിക്കുന്നതാണ് ഈ മാഗ്ഗം. ചിത്രകാരന്മാരേപ്പോലെ തന്നെ, ചരിത്ര സംഭവങ്ങളേയും മററും അവഗണിച്ച് തികഞ്ഞ പ്രാദേശികത്വത്തിലും വത്തമാനകാലത്തിലും മാത്രം സാഹിത്യവും നിലകൊള്ളുന്നതപ്പോഴാണ്.

പല ശാസ്ത്രീയ കണ്ടുപിടുത്തങ്ങളും അക്കാലത്തെ കലകളിൽ ഗണ്യമായ സ്വാധീനം ചെലുത്തി. പ്രകാശ ശാസ്ത്രവും രസതന്ത്രവും ചിത്രകലയിൽ മാററത്തിനുള്ള ഒരുക്കങ്ങൾ ചെയ്തപ്പോൾ ലോഹത്തിന്റെ കൂട്ടുകളും ഖരരൂപ സങ്കല്പത്തിലെ പുതുമകളും ശില്പകലയിൽ സ്വാധീനം ചെലുത്തി. പരിണാമ സിദ്ധാന്തവും പാരമ്പര്യചിന്തയും കാവ്യഭാവനയിലും തത്വശാസ്ത്രത്തിലും കാര്യമായ വ്യത്യാസം വരുത്തി. സ്വരത്തിന്റെ ആരോഹണാവരോഹണത്തെക്കുറിച്ചും സ്വരപ്പൊരുത്തത്തേയും പൊരുത്തക്കേടുകളേയും കുറിച്ചും ഉള്ള പുതിയ സങ്കല്പങ്ങൾ സംഗീതത്തിലും ചലനമുണ്ടാക്കി. സംഗീതത്തിൽ കനത്ത ശബ്ദം പുറപ്പെടുവിച്ചു കൊണ്ടുള്ള അന്തരീക്ഷം കൃത്യമായി ഇണക്കിച്ചേത്ത സ്വരസംയോജനത്തേക്കാൾ സ്വീകാര്യമായി മാറി. മനഃശാസ്ത്രത്തിലെ കണ്ടുപിടുത്തങ്ങൾ ആശയ പ്രകാശന രീതിയിൽ പുതിയ മേഖലകൾ കൊണ്ടുവന്നു. കവിതയിൽ ആശയങ്ങളല്ല, വാക്കുകൾ കൊണ്ടു സൃഷ്ടിക്കുന്ന അന്തരീക്ഷവും ഇമേജുമാണ് പ്രധാനം. രൂപകങ്ങളും ഇമേജുകളും ഇന്ദ്രിയങ്ങളിലൂടെ സംവേദനം നടത്തുമ്പോൾ കേവലമായ ബാഹ്യപ്രകൃതിയിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്ഥമായ സൂക്ഷ്മരൂപം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ട കാര്യമാണെന്നു വന്നതോടുകൂടി മനസ്സിന്റെ അന്തർവ്യാപാരങ്ങൾ വളരെ പ്രധാനമായി. ശബ്ദത്തിന്റെ മൂലഘടകങ്ങളെ മനസ്സിന്റെ ആന്തരികവും നിഗൂഢവുമായ മേഖലകളെ സ്പർശിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്ന സിംബലുകളാക്കി മാററിയെടുത്തപ്പോൾ കവിതക്കു് ഒരു പുതിയ തലം ലഭിച്ചു.

പത്തൊൻപതാം നൂററാണ്ടിന്റെ അന്ത്യനാളുകൾ മുതൽ കലകളിൽ ഏററവും പ്രകടമായി കാണുന്ന സ്വഭാവം കാലം എന്നതിനെക്കുറിച്ചുള്ള ബോധമാണ്. സമഗ്രവസ്തുതകളേക്കാൾ ഘടകങ്ങളുടെ ശക്തിയിലേക്കും യുക്തി ബോധത്തിന്റെ മേഖലകളിൽ നിന്നു് അയുക്തികതയിലേക്കും കലകൾ നീങ്ങിത്തുടങ്ങി. റിയലിസ്റ്റുകളും ഇംപ്രഷനിസത്തിന്റെ ആദ്യനായകന്മാരും വർത്തമാന കാലത്തിലുള്ളവയെ പൊതുവായ ഒരന്തരീക്ഷത്തിലെ ഘടകങ്ങൾ എന്നേ കരുതിയി

ട്ടുള്ള. നൈമിഷികമായ ദൈനംദിന സംഭവങ്ങളെ ഓരോന്നോരോന്നായി വേർതിരിച്ചല്ല, അവയുടെ ഒന്നിച്ചുള്ള ആഘാതശക്തി എങ്ങനെയെന്നാണ് അവർ ശ്രദ്ധിച്ചത്. കാലഗതിയിൽപ്പെട്ട സംഭവങ്ങളെ ദൃശ്യരൂപത്തിലാക്കുമ്പോൾ അവയെ 'സ്ഥലം' എന്നതിൽ കൊണ്ടുവരണം. സ്ഥലത്തിൽ ദൃശ്യമാകുന്ന നിശ്ചലത എന്നത് അനുനിമിഷം വ്യത്യാസപ്പെടുന്ന പ്രവാഹഗതിയിൽ ചലനമായി മാറുന്നു. അപ്പോൾ ഏതൊരു വസ്തുവിന്റെയും അസ്തിത്വമെന്നത് നിശ്ചലതയല്ല, അവസ്ഥകൾ തമ്മിലുള്ള കാലദൈർഘ്യത്തിലുളവാകുന്ന ചലനമാണ്. നിമിഷങ്ങളെത്തമ്മിലിണക്കുന്ന അദൃശ്യമായ ചങ്ങലയിലാണ് അസ്തിത്വം നിലകൊള്ളുന്നത്. അതേപോലെ അനുഭവം എന്നു പറയുന്നത് അനുക്രമമായി വ്യത്യാസപ്പെടുന്ന വസ്തുക്കളുടേയും സംഭവങ്ങളുടേയും 'സെററ്'' ആണെന്നു മനസ്സിലാകുമ്പോൾ ജീവിതത്തിന്റെ താളാത്മകമായ ഗതി അനുഭവവേദ്യമാകും. സൗന്ദര്യാനുഭവം—ആസ്വാദനം—എന്നത് കാലത്തെ സംബന്ധിച്ചതും ആസ്വാദകന് ഇത് വർത്തമാനകാലത്തിൽത്തന്നെ ഭാവിയേയും ഭൂതത്തേയും ബോധ്യപ്പെടുത്തി കാലമെന്ന അമൂർത്തതയെ കാണിച്ചുകൊടുക്കുന്നതുമായ ജാലവിദ്യയായി മാറുന്നതപ്പോഴാണ്. ഭൂത—വർത്തമാന—ഭാവി കാലങ്ങളുടെ ഈ പ്രവാഹം തികച്ചും അനിയന്ത്രിതവും അളക്കുവാൻ സാധിക്കാത്തതും വ്യാപ്തവല്ക്കരിക്കുവാൻ (spacialise) പ്രയാസമേറിയതുമായ ഒന്നാണ്. കാലം എന്നത് ഒരു പദാർത്ഥം പോലെ കാണുക സാദ്ധ്യമല്ല. ഇത് ഒരു സ്വഭാവമാണ്. അതിന്റെ അനുഭവം മാത്രമേ സാദ്ധ്യമാകൂ. കാലയളവ് അല്ലെങ്കിൽ സമയ ദൈർഘ്യം എന്നത് ഒരു സംഭവത്തിനു ശേഷം മററൊന്നു വരുന്ന സിനിമപോലെയാണ്. ചിത്രകല എന്നത് സ്വതവേ നിശ്ചലതയിലാണ് നിലകൊള്ളുന്നത്. എന്നാൽ അതിന്റെ ചലനക്ഷമതയിലൂടെ വിവിധ അവസ്ഥകളെ സൃഷ്ടിച്ച് അവിരാമമായ ഒരു ധാരയുണ്ടാക്കാൻ സാധിക്കും. ചിത്രത്തിൽ വിവിധ വർണ്ണങ്ങളെ കൂട്ടിയോജിപ്പിച്ച് ഇതു ചെയ്യുമ്പോൾ കവിതയിൽ വിവിധ ഇമേജുകളേയും രൂപകങ്ങളേയും, സംഗീതത്തിൽ പല സ്ഥായികളിലുള്ള നാദങ്ങളുടെ സങ്കലനത്തേയും കൂട്ടിയോജിപ്പിച്ചാണ് ഇതു സാധിക്കുന്നത്. ചിത്രത്തിൽ വർണ്ണങ്ങളെ കൂട്ടിയോജിപ്പിച്ച് ആസ്വാദനം നടത്തുന്നത് പ്രധാനമായും കാഴ്ചക്കാരന്റെ കണ്ണു മാത്രമാണ്. എന്നാൽ സാഹിത്യത്തിലും സംഗീതത്തിലും ഇതു ചെയ്യുന്നത് എല്ലാ ഇന്ദ്രിയങ്ങളിലൂടേയുമാണ്. അപ്പോൾ കാഴ്ചക്കാരൻ, വായനക്കാരൻ, കേൾവിക്കാരൻ മുതലായ പദവികളുള്ള ആസ്വാദകൻ അയാളുടെ ഭാവന, ഗ്രഹണശക്തി എന്നിവ ഉപയോഗിച്ച് അതാസ്വദിക്കുമ്പോൾ സ്വയം ഒരു കലാകാരനാകാതെ തരമില്ല. കലാകാരനും ആസ്വാദകനും തമ്മിലുള്ള ഈ ബന്ധമാണ് ആസ്വാദനം.

അർണ്ണോസ്സുപാതിരി എന്ന ചുരുക്കപ്പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്ന ഏണസ്റ്റ് ഹാങ്ങ്സിൽഡൻ എസ്. ജെ. എന്ന ജർമ്മൻകാരനായ ജസ്വീറ്റ് പുരോഹിതൻ മലയാള ഭാഷയ്ക്കും, സാഹിത്യത്തിനും നല്കിയ മഹത്തായ സംഭാവനകൾ ഇന്നും, എന്നും കൃതജ്ഞതാപൂർവ്വം മാത്രമേ മലയാളികൾക്കു സ്മരിക്കാൻകഴിയൂ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാഹിത്യ സേവനത്തിന്റെ പാതയിലേയ്ക്കു വെളിച്ചം വിതറുന്ന ഈ ലേഖനം

പ്രൊഫ. മാത്യു ഉലകംതറ

അർണ്ണോസ്സുപാതിരിയും മലയാള സാഹിത്യവും

മലയാളഭാഷയെയും സാഹിത്യത്തെയും ആധുനിക സ്ഥിതിയിലെത്തിക്കുന്നതിനു് അടിത്തറയിട്ടവർ വിദേശ ക്രൈസ്തവമിഷനറിമാരാണു്. ആധുനിക ഗദ്യം, അച്ചടിവിദ്യ, പത്രപ്രവർത്തനം, ശബ്ദകോശവ്യാകരണാദി ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഇവയെല്ലാം അവരിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ടതാണു്. ഗുണ്ടർട്ടു്, കൊല്ലിൻസ്, ബെയിലി, പൗലീനോസ് മുതലായ പല പാതിരിമാരുടെയും പേരു് അത്തരം കാര്യങ്ങളോടനുബന്ധിച്ചു് പലരും പറയാറുമുണ്ടു്. എന്നാൽ ഇവരിൽനിന്നെല്ലാം വ്യത്യസ്തനായ മറ്റൊരു പാതിരിയുണ്ടു്. കേരളക്കരയിൽവന്നു മലയാളവും സംസ്കൃതവും പഠിച്ചു് നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ കവിതയെഴുതിയ അർണ്ണോസ്സുപാതിരി. മഹാകവി ഉള്ളൂർ പറയുന്നതു് 'വിദേശീയരായ ക്രിസ്ത്യാനികളിൽ കവിത്വം കൊണ്ടു പ്രഥമ ഗണനീയനായി ശോഭിക്കുന്നതു് അർണ്ണോസ്സുപാതിരിയാകുന്നു' എന്നാണു്. പ്രഥമഗണനീയനെന്നു പറയുമ്പോൾ ദ്വിതീയ പരിഗണനയർഹിക്കുന്ന മററാരെങ്കിലും കൂടിയുണ്ടാകണം. അങ്ങനെയൊരാളെക്കുറിച്ചു് ഉള്ളൂർപോലും പറയുന്നില്ല. മലയാളത്തിൽ കവിതയെഴുതിയ ഏക വിദേശമിഷനറി അർണ്ണോസ്സുപാതിരിയാണെന്നാണു് എനിക്കു തോന്നുന്നതു്. ശ്രീ ശൂരനാട്ടു കുഞ്ഞൻപിള്ളയുടെ വാക്കുകളിൽ പറഞ്ഞാൽ 'പല പാശ്ചാത്യ പണ്ഡിതന്മാരും നമ്മുടെ ഭാഷയ്ക്കു വിലയേറിയ സംഭാവനകൾ നല്കിയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അർണ്ണോസ്സ പാതിരിയെക്കാൾ നമ്മുടെ ഭാഷയെ സ്നേഹിച്ച ഒരു വിദേശീയനെപ്പററി ഓർമ്മിക്കാൻ പ്രയാസമാണു്''. ഒരു ഭാഷയോടുള്ള ഒരുവന്റെ ആരാധനയുടെ പരമരൂപമായി നാം ഗണിക്കുന്നതു് ആ ഭാഷയിലുള്ള ഉത്തമ കാവ്യനിർമ്മാണമാണു്. ഈ വിഷയത്തിൽ അർണ്ണോസ്സ പാതിരിയല്ലാതെ മറ്റൊരു വിദേശീയനെക്കുറിച്ചു സ്മരിക്കാൻ നമുക്കില്ല.'

എഴുത്തച്ഛന്റെ കാലത്തു് മലയാളത്തിലുണ്ടായ ഭക്തിപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ പ്രവാഹത്തിൽ കേരളത്തിലെ ഒരു വലിയ ജനവിഭാഗമായ കൃസ്ത്യാനികളെക്കൂടി പങ്കാളികളാക്കണമെന്ന ആഗ്രഹം ആ വിദേശീയ മിഷനറിക്കു മാത്രമേ ഉണ്ടായുള്ളു. നാട്ടുകൃസ്ത്യാനികളുടെയിടയിൽ അക്കാലത്തു് ഒരു കവിയെങ്കിലുമുണ്ടായിരുന്നതായി അറിയാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ഉദയംപേരൂർ സൂനഹദോസിൽ വച്ചു് ഭാരതീയ കാവ്യസംസ്കാരവുമായി ബന്ധം പിരിഞ്ഞുപോയ കേരളീയ കൃസ്ത്യാനികളെ വീണ്ടും ആ സംസ്കാരസ്രോതസ്സിലേക്കു പ്രത്യാനയിച്ചതു് അർണ്ണോസ്സുപാതിരിയാണു്. അക്കാലത്തിനു ശേഷവും, മിഷണറി പ്രവർത്തനം കാവ്യ നിർമ്മാണത്തിൽ കേന്ദ്രീകരിച്ചുകളയാമെന്നു കരുതിയ ഒരു വിദേശമിഷനറി ഉണ്ടായില്ല. കവിപ്രതിഭയാൽ അനുഗൃഹീതരായ പാശ്ചാത്യ മിഷനറിമാരാരും ഇങ്ങോട്ടു വന്നില്ലെന്നതാവാം കാരണം. എന്നാൽ കാവ്യനിർമ്മാണം, ഈശ്വര

പൂജയായിക്കരുതിയ നാട്ടു ക്രൈസ്തവ പുരോഹിതന്മാരും ഇവിടെയുണ്ടായിട്ടില്ലെന്നതു് വിസ്മയകരമായിരിക്കുന്നു. മററു സാഹിത്യ സേവനങ്ങൾക്കിടയിൽ ഒന്നോരണ്ടോ കവിതകൾ എഴുതിയ ചില പുരോഹിതന്മാർ അടുത്തകാലത്തുണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. അങ്ങനെ നോക്കുമ്പോൾ അർണ്ണോസു പാതിരിക്കു മലയാള സാഹിത്യചരിത്രത്തിലും ക്രൈസ്തവ സഭാചരിത്രത്തിലുമുള്ള സ്ഥാനം 'ഏകമേവാദ്വിതീയ'മാകുന്നു. വളരെ ചെറുപ്പത്തിൽ നോമ്പുകാലത്തു്

ആദംചെയ്ത വിഴയാലെ വന്നതും
ഖേദനാശവും രക്ഷയുണ്ടായതും
ശിക്ഷയാം വണ്ണം ചൊല്ലുവൻ സത്വരം
സൂക്ഷ്മമാം കഥ കേൾക്കേണമേവരും

എന്നാരംഭിക്കുന്ന 'മിശിഹാ ചരിത്രം പുത്തൻ പാന' ഞാൻ ചൊല്ലിപ്പഠിച്ചിട്ടുള്ളതാണെങ്കിലും അതിന്റെ കർത്താവാരെന്നോ കാവ്യ ഗുണമെന്തെന്നോ അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല. പിൽക്കാലത്തു് ദുഃഖ വെള്ളി ശനി ദിവസങ്ങളിൽച്ചൊല്ലാറുള്ള പുത്രാ പുത്രാ എന്നവസാനിക്കുന്ന പന്ത്രണ്ടാം പാദം വളരെ ഹൃദയസ്പൃക്കായിത്തോന്നുകയുണ്ടായി. കൃസ്ത്യാനികളുടെയും ക്രൈസ്തവേതരരുടെയും ഹൃദയങ്ങളിൽ ആഞ്ഞുപതിഞ്ഞ പല ഈരടികളും പുത്തൻപാന പന്ത്രണ്ടാം പാദത്തിലെ ആ പുത്ര ദുഃഖ കീർത്തനത്തിലുണ്ടു്. ക്രിസ്ത്യാനിക്കറിയാവുന്ന ഏക കവിത എന്നനിലയിൽ അക്രൈസ്തവ സുഹൃത്തുക്കൾ പകുതി പരിഹാസത്തിൽ 'ചതിച്ചോപുത്രാ' എന്നു നീട്ടിപ്പാടിയപ്പോഴും അർണ്ണോസു പാതിരിയുടെ വികാരാവിഷ്കരണ കൗശലത്തിന്റെ മർമ്മങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കാൻ ശ്രമിച്ചില്ല. ശക്തവും അസാധാരണവും, സരളവും ഹൃദയഭേദകവുമായ ഒരു രചനാകൗശലമാണു് പന്ത്രണ്ടാം പാദത്തിൽ ഈ വിദേശമിഷനറി പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു പിന്നെപ്പിന്നെ തോന്നിത്തുടങ്ങി. കേരളഹിസ്റ്ററി അസോസിയേഷനുവേണ്ടി അർണ്ണോസു പാതിരിയുടെ ഒരു ജീവചരിത്രം രചിക്കാൻ നിർബ്ബന്ധിതനായപ്പോൾ മാത്രമാണു് 'പുത്തൻപാന'യുടെ കാവ്യ ഭംഗിയിൽ മനസ്സൂന്നുവാൻ ഈ ലേഖകനു സാധിച്ചതു്. എന്റെ സ്ഥിതിയിതാണെങ്കിൽ, ആ മഹാപുരുഷന്റെ സാഹിത്യ സേവനങ്ങളുടെ വിലയറിയാത്തവരാണു നമ്മുടെ സാഹിത്യ വിദ്യാർ കളിലധികംപേർ എന്നതിനെക്കുറിച്ചു് പരിതപിക്കേണ്ട കാര്യമില്ല.

കേരളഹിസ്റ്ററി അസോസേസ്യഷൻ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതും കേരളഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിററ്യൂട്ട വിതരണം നടത്തുന്നതുമായ 'അർണ്ണോസുപാതിരി' എന്ന ജീവചരിത്രത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലം സാമൂഹ്യസാഹചര്യങ്ങൾ കവിത്വശക്തി എന്നിവയെക്കുറിച്ചു് സാമാന്യം വിസ്തരമായി പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ളതിനാൽ വിശദാംശങ്ങളിലേക്കു് ഇവിടെ പ്രവേശിക്കുന്നില്ല. സാമാന്യവിവരങ്ങളിലൂടെ ആ കവീശ്വരനെ ഒന്നു പരിചയപ്പെടുത്തുവാൻ മാത്രമേ മുതിരുന്നുള്ളു.

ഏതൊരു മനുഷ്യനും സ്വന്തം മുലപ്പാലോടു കൂടി സ്വാംശീകരിച്ച മാതൃഭാഷയിൽ മാത്രമേ കവിതയെഴുതി വിജയിക്കാൻ കഴിയുകയുള്ള എന്നതു് ഒരു സാമാന്യനിയമമാണ്. അതിനുള്ള അപൂർവ്വാപവാദങ്ങളിലൊരാളാണ് ജർമ്മൻകാരനായ ഏണസ്റ്റ്ഹാങ്ക് സിൽഡൺ എന്നു പൂർണ്ണനാമമുള്ള അർണ്ണോസുപാതിരി എന്ന മലയാള കവി. ജർമ്മൻഭാഷയിൽ അദ്ദേഹം നാട്ടിലേക്കയച്ച ചില കത്തുകളല്ലാതെ മറെറാന്നും എഴുതിയതായറിവില്ല. സംസ്കൃതത്തിൽ ഒരു വ്യാകരണഗ്രന്ഥം എഴുതിയിട്ടുണ്ടു്. രാമശബ്ദത്തിനു പകരം വൃക്ഷശബ്ദം സ്വീകരിച്ചു് എഴുതിയിട്ടുള്ള 'വൃക്ഷസിദ്ധരൂപം' എന്ന ആ വ്യാകരണം വളരെക്കാലം അഹിന്ദുക്കളുടെ സംസ്കൃത വ്യാകരണാഭ്യസനോപാധിയായിരുന്നു. മലയാളത്തിൽ ഒരു നിഘണ്ടു എഴുതാനും അർണ്ണോസുപാതിരി ശ്രമിച്ചു. എന്നാൽ അതു് തകാരംവരെ എത്തിയതേയുള്ളു. ഇതു രണ്ടുമൊഴിച്ചാൽ അദ്ദേഹമെഴുതിയതെല്ലാം കവിതകളാണ്. മഹാകവി ഉള്ളൂർ നൽകുന്ന പട്ടികയനുസരിച്ചു് 1) ചതുരന്ത്യം 2) പുത്തൻ പാന 3) ഉമ്മാപർവ്വം 4) വ്യാകുലപ്രബന്ധം 5) ആത്മാനുതാപം 6) വ്യാകുലപ്രയോഗം 7) മലയാളനിഘണ്ടു 8) മലയാളം പോർത്തു ഗീസു നിഘണ്ടു 9) മലയാളവ്യാകരണം എന്നിവയാണ് അർണ്ണോസുപാതിരിയുടെ കൃതികൾ. കൂടാതെ 1) വാസിഷ്ഠസാരം 2) ഉപനിഷത്തുകൾ 3) വേദാന്തസാരം 4) അഷ്ടാവക്രഗീത 5) യുധിഷ്ഠിരവിജയം എന്നീ സംസ്കൃത കൃതികളെക്കുറിച്ചു് ലത്തീനിൽ ചില പഠനപ്രബന്ധങ്ങളും അദ്ദേഹം രചിച്ചിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ ഉള്ളൂരിന്റെ ഈ പട്ടിക പൂർണ്ണമോ അന്യൂനമോ അല്ല. വ്യാകുല പ്രയോഗം എന്നൊരു കൃതി അർണ്ണോസു പാതിരി എഴുതിയിട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ആത്മാനുതാപം എന്ന പേരിൽ ഒരു കൃതി മലയാളത്തിലുള്ളതു് ചാവറ കുര്യാക്കോസ് ഏലിയാസ

ച്ചന്റെ വകയാണ്. ജനോവപർവ്വം എന്നൊരു പ്രസിദ്ധ കൃതിയുള്ളതു് അർണ്ണോസുപാതിരിയുടേ തായിരിക്കാനിടയുണ്ടെന്നു് മററു പലരും ഊഹി ക്കുന്നു. ഇങ്ങനെയെല്ലാമാണെങ്കിലും യേശുക്രിസ്തു വിന്റെ ജീവചരിത്രത്തെ ആസ്പദമാക്കി സർപ്പി ണിവൃത്തത്തിലെഴുതിയ പുത്തൻപാന എന്ന കാവ്യമാണ് അർണ്ണോസുപാതിരിയെ ഒരു ജന കീയ കവിയും നിത്യസ്മരണീയനുമാക്കിയിട്ടുള്ളതു്. രാമായണ ഭാരതാദികൾപോലെ കഴി ഞ്ഞ നൂററാണ്ടുകളത്രയും ക്രൈസ്തവ ഭവനങ്ങളിൽ വിശിഷ്യ കത്തോലിക്കാ ക്രൈസ്ത്യാനികളുടെ ഭവന ങ്ങളിൽ–പ്രതിദിന പാരായണത്തിനുപയോഗി ച്ചുപോന്ന കൃതിയാണ് പുത്തൻപാന. നേരത്തെ സൂചിപ്പിച്ച പന്ത്രണ്ടാം പാദത്തിനു പുറമേ കാവ്യ സൗന്ദര്യം നിറഞ്ഞു തുളുമ്പുന്ന അനേകം ഭാഗങ്ങൾ ആ കാവ്യത്തിലുണ്ട്. കാവ്യാരംഭത്തിലെ ഈശ്വര സ്തുതിപോലും ലളിതവും ഹൃദയസ്പർശകവുമാണ്.

‘എല്ലാ മംഗളകാരണ ദൈവമേ
നല്ല ചിന്തയെനിക്കുളവാക്കണേ
ജന്മദോഷമൊഴിച്ചു രക്ഷിച്ചൊരു
നിർമ്മലനീശോ കാരുണ്യമേകണേ
ഉമ്മ കന്യകേ ശുദ്ധ ശോഭാനിധേ
എന്മനസ്സുമസ്സൊക്കെ നീക്കേണമേ

കരടില്ലാത്ത രചനയാണിതെന്നു വായന ക്കാർക്കു നിഷ്പ്രയാസം ഗ്രഹിക്കാം. എഴുത്ത ച്ഛനെപ്പോലെ ഈശ്വരസ്തുതികീർത്തനങ്ങളാലപി ക്കുന്ന ഒരു ഘട്ടം ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കട്ടെ:

‘ആദിക്കുമുമ്പിൽ സർവ്വഗുണങ്ങളാൽ
സാദമെന്നിയേ സമ്പൂർണ്ണമംഗലൻ
ആദിയുമനാദിയുമാം തമ്പുരാൻ
ഖേദവർജ്ജിതൻ സ്വസ്ഥനനാരതൻ
ഇടമൊക്കെയും വ്യാപിച്ച സ്വാമിയും
ഇടത്തിലടങ്ങാത്ത മഹത്വവും
സർവ്വകർമ്മങ്ങൾക്കാദിയുമന്തവും
സർവ്വ വസ്തുക്കൾക്കദ്വയനാഥനും
എല്ലാ രൂപത്തിന്നരൂപരൂപവും
എല്ലാ തൃപ്തി നിരന്തര പ്രാപ്തിയും
എല്ലാം ബുദ്ധിയാൽക്കണ്ടറിയുന്നവൻ
എല്ലാം സാധിപ്പാനും വശമുള്ളവൻ
ഒന്നിനാലൊരുമുട്ടുവരാത്തവൻ
ഒന്നും തിട്ടതിയില്ലാത്ത ഭാഗ്യവാൻ

ഈ രചനാരീതി കാവ്യത്തിൽ ആദ്യന്തം നിലനിൽത്തിപ്പോരുന്നു. പകർത്തിയെഴുത്തുകാരും അച്ചുക്കൂടക്കാരും വരുത്തിയ അനേകം പിഴകൾ തിരുത്തപ്പെടാതെ അവശേഷിക്കുന്നതായിരിക്കണം ‘കവിക്കു് ആശയ സമ്പത്തുണ്ടെങ്കിലും രചന ദോഷഭൂയിഷ്ഠമാണ്’ എന്നു് മഹാകവി ഉള്ളൂർ പ്രസ്താവിക്കാൻ കാരണം. എഴുത്തച്ഛന്റെ കൃതികളും മററും പിഴതീർത്തു ശുദ്ധ പാഠങ്ങൾ കണ്ടെടുക്കാൻ നടത്തിയ ശ്രമങ്ങളൊന്നും അർണ്ണോസുപാതിരിയുടെ കൃതികളെ സംബന്ധിച്ചുണ്ടായിട്ടില്ല. അർണ്ണോസുപാതിരിക്കു കാവ്യവാണി നല്ലവണ്ണം വഴങ്ങുമായിരുന്നു എന്നതിനു് എത്ര ഉദാഹരണങ്ങൾ വേണമെങ്കിലും പുത്തൻപാനയിൽനിന്നു പെറുക്കി നിരത്താം. ആദിമാതാവിനെ പിശാചു പരീക്ഷിക്കുന്ന ഘട്ടം നോക്കുക.

മാനുഷരെപ്പിഴപ്പിച്ചുകൊള്ളുവാൻ
മാനസ ദാഹമോടു പിശാചവൻ
തൻകരുത്തുമറിഞ്ഞുസുരേശ്വരൻ
ശങ്കകൂടാതെ ഹവ്വായോടോതിനാൻ
മങ്കമാർ മണിമാണിക്യ രത്നമേ
പെൺകുലമൗലേ കേൾ മമവാക്കു നീ
നല്ല കായ്കനിയും വെടിഞ്ഞിങ്ങനെ
അല്ലലായിരിപ്പാനെന്തവകാശം;
……………………… ………..
വഞ്ചനയായ വൻചതിവാക്കുകൾ
നെഞ്ചകം തെളിവാനുര ചെയ്തവൻ
‘കണ്ടകായ്കനിയുണ്ടുകൊണ്ടിങ്ങനെ
കുണ്ഠരായ് നിങ്ങൾ വാഴ്വതഴകതോ?’

വിലക്കപ്പെട്ടകനി ഭക്ഷിച്ച് മനുഷ്യർ അധഃ പതിച്ചു. ദൈവം കോപിച്ചു.

ഉന്നതനായ ദേവനതുകണ്ടു
തന്നുടെ വിധിലംഘനം ചെയ്കയാൽ
താതൻ തന്റെ തനയരോടെന്നപോൽ
നീതിമാനഖിലേശ്വരൻ കോപിച്ചു.
‘ആദം നീയെവിടെ’യെന്നുചോദിച്ചു
നാദം കേട്ടു കുലുങ്ങി പറുദീസാ.

* * * *

സർവ്വ നാഥനെയാദം മറക്കയാൽ
സർവ്വ ജന്തുക്കളും മറന്നാദത്തെ

* * * *

മുള്ളുകൾ ഭൂമിതന്നിൽ മുളച്ചിതു
പള്ളക്കാടു പരന്നു ധരിത്രിയിൽ

പിന്നീടുള്ള മനുഷ്യരുടെ സ്ഥിതി കുമാരനാശാന്റെ വാക്കുകളിൽ.

കരുതുവതിഹ ചെയ്യുവയ്യ ചെയ്യാൻ
വരുതിലഭിച്ചതിൽ നിന്നിടാവിചാരം

എന്നു ചുരുക്കിപ്പറയാം. എന്നാൽ അർണ്ണോസു പാതിരി അതു് അല്പം വിസ്തരിച്ചു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്.

ഇമ്പമോടു പിഴച്ചതിന്റെ ഫലം
പിമ്പിൽക്കണ്ടു തുടങ്ങി പിതാക്കന്മാർ
നല്ലതെന്നറിഞ്ഞീടിലും, നല്ലതിൽ
ചെല്ലുവാൻ മടിപ്രാപിച്ചു മാനസം
മുൻപിൽ തിന്മയറിയാത്ത മാനവർ
തിന്മചെയ്തവർ തിന്മയിലായപ്പോൾ
നന്മ പോയതിനാൽ തപിച്ചേററവും
ഉള്ള നന്മയറിഞ്ഞീടുവാൻ പണി
ഉള്ള തിന്മയറിയായ്‌വാനും പണി

പാതിരിയുടെ രചനാരീതിക്കു് കൂടുതൽ ഉദാഹരണങ്ങൾ ആവശ്യമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അലങ്കാര പ്രയോഗങ്ങളിലും മററും എഴുത്തച്ഛന്റെ മാർഗ്ഗം തന്നെയാണു് അർണ്ണോസുപാതിരിയും അവലംബിച്ചതു്. വളരെ അപൂർവ്വമായി മാത്രമേ അദ്ദേഹം അലങ്കാരങ്ങൾ പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ളു. എന്നാൽ പ്രയോഗിക്കുന്ന അലങ്കാരങ്ങൾ കാവ്യസന്ദർഭത്തെ ദീപ്തമാക്കുവാൻ തികച്ചും ഉപകരിക്കണമെന്ന നിഷ്കർഷം അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നു. നരവംശത്തിന്റെ രക്ഷയ്ക്കായി ദൈവപുത്രൻ അവതരിക്കാൻ രംഗമൊരുങ്ങുന്നു. അവിടത്തെ അമ്മയായ കന്യകാമേരിയുടെ വരവു് പാതിരി വർണ്ണിക്കുകയാണു്.

പുഷ്പം മുമ്പിൽ പിന്നെയുണ്ടാകും ഫലം
വൃഷ്ടിക്കു മുമ്പിൽ മേഘമുണ്ടായ്‌വരും
സൂര്യാഗ്രേസര പ്രത്യൂഷ നക്ഷത്രം
വരുന്നേരമഹസ്സുടക്കം ദ്രുതം
കാലത്തിന്നുടെ മദ്ധ്യമട്ടത്തപ്പോൾ
ഭൂലോകത്തിന്നു രക്ഷയുദിപ്പാനായ്
വെളിച്ചമേറും നക്ഷത്രമെന്നപോൽ
തെളിവോടങ്ങുദിച്ചു കന്യാമണി
....
ദേവസൂര്യനുദിപ്പാനവനിയിൽ
ദേവാനുഗ്രഹതാരമുദിച്ചിതു്.
രാജ രാജൻ ധരയിലെഴുന്നെള്ളാൻ
രാജസിംഹാസനം പണിയിച്ചിതു.

ഇവിടെയുള്ള അലങ്കാരങ്ങളുടെ ഔചിത്യം ശ്രദ്ധേയമാണു്. മനുഷ്യമനോഭാവങ്ങളുടെ ആവിഷ്കരണത്തിലും പാതിരി ഒട്ടും പിന്നിലായിരുന്നില്ല. കന്യകാമേരിക്കു് യൗവനാരംഭമായ ഘട്ടം നോക്കുക. ഇസ്രായേൽ ജനതമുഴുവൻ, രക്ഷകനെ കാത്തിരിക്കുന്ന കാലമാണു്. ആർക്കാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാതാവാകാൻ ഭാഗ്യം ലഭിക്കുക? അതു തനിക്കായിരിക്കുകയില്ലെന്നു് വിനീതയായ മേരി തീരുമാനിച്ചു. എങ്കിലും രക്ഷകന്റെ അമ്മയായിത്തീരുന്ന ആ ഭാഗ്യവതിയുടെ ദാസിയായിട്ടെങ്കിലും തനിക്കു ജീവിക്കാൻ കഴിഞ്ഞെങ്കിൽ എന്നവളാശിച്ചു. അവളുടെ മനോഗതങ്ങളും മാതൃത്വ വാഞ്ഛയുടെ നിശ്ശബ്ദമായ തേങ്ങലും എത്ര സൂക്ഷ്മമായി പാതിരി വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നു നോക്കുക.

'നീയീഭൂമിയിൽ ജനിച്ചുകൊള്ളുകിൽ
പ്രിയത്താലപ്പോൾ ദാസിയമ്മയ്ക്കു ഞാൻ
കൂലിവേണ്ടാ സമ്മാനവും ചെയ്യേണ്ടാ
വേലയൊക്കെയ്ക്കുമാളു ഞാൻ നിർണ്ണയം
നിന്നെക്കാപ്പാനും നിന്നെയെടുപ്പാനും
എന്നിലേതും മടിയില്ല ദൈവമേ
ഉറങ്ങുന്നേരം നിന്നെ ദയവോടെ
ഉറങ്ങാതെ ഞാൻ കാത്തുകൊണ്ടീടുവൻ
ഉറക്കത്തിനു ഭംഗം വരുത്താതെ
വെറുപ്പിക്കാതിരിക്കും തൃക്കാൽക്കൽ ഞാൻ
തൃക്കാൽ മയത്തിൽ പരിഭവിച്ചീടാതെ
ഭക്തിയോടു ഞാൻ മുത്തുമതുനേരം
....
നടപ്പാൻ കുഞ്ഞുതൃക്കാലിളക്കുമ്പോൾ
പിടിച്ചുണ്ണിയെ നടത്തിക്കൊള്ളുവൻ.

ഇവിടെയുള്ള നാരീജന മനോഗതങ്ങൾ ഭാവനാശാലിയായ ഒരു കവിവര്യനു മാത്രമേ സങ്കല്പിക്കാൻ കഴിയൂ.

വർണ്ണനാവൈഭവത്തിലും മദ്ധ്യകാലകവികളുടെ സഹജസാമർത്ഥ്യമെല്ലാം അർണ്ണോസുപാതിരി പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഹൃദയത്തിൽ തറഞ്ഞുകയറുന്നതുപോലെ വികാരഭരിതമായും കണ്മുന്നിൽക്കാണുന്നതുപോലെ സ്വഭാവോക്തിപരമായും വർണ്ണനകൾ നിർവ്വഹിക്കുന്നതിനു പാതിരിക്കുള്ള കഴിവു് ക്രിസ്തുവിന്റെ പീഡാസഹനങ്ങളെ വർണ്ണിക്കുമ്പോൾ പ്രകടമാകുന്നുണ്ടു്. യേശുവിനെ എങ്ങനെയും വധശിക്ഷയ്ക്കു വിധിക്കാതെ വിട്ടയക്കണമെന്നാഗ്രഹിച്ച പീലാത്തൂസ് ശത്രുക്കളുടെ സംതൃപ്തിക്കുവേണ്ടി അദ്ദേഹത്തെ കൽത്തൂണിൽക്കെട്ടി അടിക്കാനാജ്ഞാപിച്ചു. കിട്ടിയതരം പാഴാക്കാതെ യഹൂദഭടന്മാർ അവരുടെ പക അവിടെ

വച്ചതന്നെ തീർക്കവാനൊരുങ്ങി. ഈ രംഗം പാതിരി വർണ്ണിക്കുന്നതിങ്ങനെയാണ്.

'കുരിശിലവനെ നീക്കിത്തൂക്കുക'
അരിശത്താലവരിതു ചൊന്നപ്പോൾ
കല്ലുപോലെയുറച്ച മനസ്സതിൽ
അല്ലൽ തോന്നിച്ചലിവു വരുത്തുവാൻ
ചൊല്ലിപ്പിലാത്തോസതിന്നുപായമായ്
തല്ലുകല്ലിച്ചു കെട്ടിച്ചു നാഥനെ,
വൈരിപക്ഷത്തിലാകുന്ന സേവകർ
ശരീരമുള്ളോനിയ്യാളെന്നോർക്കാതെ
ചമ്മട്ടി വടികോൽ മുൾത്തുടരുകൾ
മാംസം ചിന്തുവാനാണിക്കെട്ടുകളും
കോപ്പുകൾക്കൂട്ടിക്കെട്ടിമുറുക്കിനാർ
കുപ്പായം നീക്കിദയവില്ലാതവർ
തല്ലീട്ടാലസ്യമുള്ളവർ നീങ്ങീട്ടു
തല്ലി വൈരികൾ പിന്നെയും പിന്നെയും.
ആളുകൾ പലവട്ടം പകർന്നിട്ടു
ധൂളിച്ചു തന്റെ മാംസവും ചോരയും
അന്തമററ ദയാനിധിതൻ ദേഹം
ചിന്തിവിഴുന്നതെന്തു പറയാവൂ
തലതൊട്ടടിയോളവും നോക്കിയാൽ
തൊലിയില്ലാതെ സർവ്വ മുറിവുകൾ
ഒഴുകുന്ന പുഴയെന്നപോലെ
ഒഴുകീച്ചോര മാംസ ഖണ്ഡങ്ങളാൽ
പുലിപോലെ തെളിഞ്ഞവരന്നേരം
പല പാടുകളേല്പിച്ച കാരണം
മരിക്കത്തക്ക ശിക്ഷപലവട്ടം
'ധീരത'യോടു നല്കിനാരെങ്കിലും
മരണസ്ഥലമവിടെയല്ലാഞ്ഞു
മരിച്ചില്ലതാനെന്നേ പറയാവൂ.

പാതിരിയുടെ രചനാ രീതിയെ സാമാന്യമായി പരിചയപ്പെടുത്തുവാനേ ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. അതിന് ഈ ഉദാഹരണങ്ങൾ ധാരാളം മതിയാകുമെന്നു തോന്നുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാസ്റ്റർ പീസായ 'അമ്മകന്നി' (പന്ത്രണ്ടാം പാദം) സവിശേഷ പഠനം തന്നെ അർഹിക്കുന്നതാണ്. ആകയാൽ ഇവിടെ അതിനെ സ്പർശിക്കുന്നുപോലുമില്ല.

ഭക്തികാവ്യ പ്രസ്ഥാനത്തിൽ എഴുത്തച്ഛന്റെ വിശ്വസ്തനായ ഒരു അനുയായിയായിരുന്നു അർണ്ണോസുപാതിരി. മലയാളകാവ്യ ലോകത്തിലേക്ക് ഹൈന്ദവേതരമായ ഒരിതിവൃത്തത്തിന് ആദ്യം പ്രവേശം നല്കിയആളു മാണദ്ദേഹം. ക്രൂസ്ത്യാനികൾക്ക നൂററാണ്ടുകളോളം ഏക കവി അർണ്ണോസുപാതിരിയായിരുന്നു.

ആ മഹാകവിയുടെ ജീവചരിത്രസംബന്ധമായി വളരെക്കുറച്ചു വിവരങ്ങളേ നമുക്കു ലഭിച്ചിട്ടുള്ളൂ. 1681–ൽ ഓസ്നാബ്രൂക്കിനു സമീപമുള്ള ഓസ്റ്റർകാപ്പൻ എന്ന സ്ഥലത്താണ് അദ്ദേഹം ജനിച്ചതു് ഫാ: ഏർണസ്റ്റു ഹാങ്സിൽഡൺ **(Ernest Hanxelden)** ഹംഗറിദേശക്കാരനായിരുന്നു എന്നാണു മുൻകാലചരിത്രകാരന്മാർ പറഞ്ഞുപോന്നിരുന്നതു്. ഫാ: പൗളീനൂസ് എ. എസ്. ബർത്തലോമ്യയുടെ ഓറിയൻറാലീസ് ക്രിസ്ത്യാനി എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിലാണ് ഈ വിവരം ആദ്യം കാണുന്നതു്. അദ്ദേഹം എഴുതിയ ഈ അബദ്ധം ഫാ കാസ്റ്റസ് എസ്. ജെ., വി. നാഗം അയ്യാ, ഡാ. പി. ജെ തോമസ് എന്നിവരും ആവർത്തിക്കയുണ്ടായി. എന്നാൽ ജെസ്വീററ്സ് ഇൻ മലബാർ എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ കർത്താവായ ഫാ. ഫെറേളി എസ്. ജെ. ഈ അഭിപ്രായങ്ങളെ സയുക്തികം ഖണ്ഡിക്കുകയുണ്ടായി. അതിന്റെ ഫലമായി മലയാള സാഹിത്യവും ക്രൂസ്ത്യാനികളും എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഡാ. പി. ജെ. തോമസ് തന്റെ തെററു തിരുത്തിയിട്ടുണ്ട്. 'അർണ്ണോസു പാതിരി എന്നു മലയാളത്തിൽ വിളിക്കപ്പെടുന്ന ഈ പണ്ഡിതൻ ജർമ്മനിരാജ്യക്കാരനായിരുന്നു' എന്നു ഡാ. തോമസ് പ്രസ്തുതഗ്രന്ഥത്തിൽ അസന്ദിഗ്ദ്ധമായി രേഖപ്പെടുത്തി. അർണ്ണോസുപാതിരിയുടെ ജനനത്തീയതിയെക്കുറിച്ചും ഇപ്രകാരം തന്നെ ഒരഭിപ്രായാന്തരമുള്ളതു പരിഹരിക്കാൻ മാർഗ്ഗമൊന്നും കാണുന്നില്ല. ജെസ്വീററു പാതിരിമാരെ സംബന്ധിച്ച് സൂക്ഷ്മവിവരങ്ങൾ രേഖപ്പെടുത്തിവച്ചിട്ടുള്ള ഗോവൻ കാററലോഗ് തറപ്പിച്ചുപറയുന്നതു് 1680 ലാണ് അദ്ദേഹം ജനിച്ചതെന്നത്രേ.

അർണ്ണോസുപാതിരിയുടെ പ്രാഥമിക വിദ്യാഭ്യാസത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വിവരമൊന്നും നമുക്കു ലഭിച്ചിട്ടില്ല. ഏതാണ്ടു ഇരുപതുവയസ്സുവരെ അക്കാലത്തെ നാട്ടുമുറയനുസരിച്ചുള്ള വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ അദ്ദേഹം വ്യാപൃതനായിരുന്നു എന്നുമാത്രമറിയാം. ഇരുപതാംവയസ്സിനോടടുത്തു് ഫിലാസഫി പഠനം പൂർത്തിയാക്കിയ ഘട്ടത്തിലാണ് ഫാ. വില്യം വെബ്ബർ എന്ന ഈശോസഭാ വൈദികനുമായി അദ്ദേഹത്തിനു പരിചയപ്പെടുവാനിടയായതു്. ഓസ്നാബ്രൂക്കിലാണ് അദ്ദേഹം വിദ്യാഭ്യാസം നിർവ്വഹിച്ചിരുന്നതെന്നും കാണുന്നു.

ഇന്ത്യയിലെ മിഷൻ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു ഈശോസഭാംഗങ്ങളെ റിക്രൂട്ടുചെയ്യാനെത്തിയ ഫാ. വെബ്ബർ അർണ്ണോസിനെ കണ്ടുമുട്ടിയതു യാദൃ

ഷ്ലികമായിട്ടായിരുന്നു. എങ്കിലും ആ കണ്ടുമുട്ടൽ അർണ്ണോസിന്റെ ജീവിതത്തിലെ ഒരു വഴിത്തിരിവായിത്തീർന്നു. മലയാളക്കരയുടെയും ഭാഷയുടെയും ഭാഗ്യമുഹൂർത്തവും.

കോഴിക്കോട്ടു കേന്ദ്രമാക്കി ഒരു പുതിയ മിഷൻ സംരംഭത്തിലേർപ്പെടുന്നതിന് അധികാരികളാൽ നിയുക്തനായിരുന്ന ഫാ. വെബ്ബർ. അദ്ദേഹത്തെക്കണ്ടു സംസാരിച്ചതോടെ തന്റെ ഭാവി കേരളത്തിൽത്തന്നെയെന്ന് അർണ്ണോസ് തീരുമാനിച്ചു. ഈശോസഭ എന്നറിയപ്പെടുന്ന ജസ്വീട്ട സംഘത്തെക്കുറിച്ച് അർണ്ണോസ് നേരത്തെ കേട്ടിരുന്നു. ജ്ഞാനനിധികളായ ഈശോസഭാ വൈദികരുടെ ഗണത്തിൽ ചേരുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. എന്നാൽ ഫാ. വെബ്ബറുടെ വ്യക്തിമാഹാത്മ്യമാണ് പെട്ടെന്നിങ്ങനെ ഒരു തീരുമാനമെടുക്കാൻ അദ്ദേഹത്തെ പ്രേരിപ്പിച്ചതു്. ഫാ. വെബ്ബറിന്റെ വ്യക്തിമഹാത്മ്യം അർണ്ണോസിനെ ആകർഷിച്ചു എന്നു പറയുന്നതിനേക്കാൾ യുവാവായ അർണ്ണോസിന്റെ വിനയവും വിജ്ഞാനദാഹവും സ്നേഹശീലവും നിഷ്കളങ്കതയും ഫാ. വെബ്ബറിനെ ഹാർദ്ദമാകർഷിച്ചു എന്നു പറയുന്നതായിരിക്കും ശരി. പിന്നീടു് അവർ തമ്മിൽ പിരിഞ്ഞിട്ടില്ല. സ്വഭവനത്തോടും മാതാപിതാക്കളോടും സഹോദരങ്ങളോടും എന്നേയ്ക്കുമായി യാത്ര പറഞ്ഞു് അർണ്ണോസ് വെബ്ബറിന്റെ സംഘത്തിൽ ച്ചേർന്നു. അവർ ഒരുമിച്ച് ആഗസ് ബർഗ്ഗിലേക്കു തിരിച്ചു. അന്നു മുതൽ ഫാ. വെബ്ബറായിരുന്നു അർണ്ണോസിന്റെ പിതാവു്.

ഒരാഴ്ചക്കുള്ളിൽ അവർ ആഗസ്ബർഗ്ഗിലെത്തി. അവിടെ വച്ചുനടന്ന ചില പരീക്ഷകളിൽ അർണ്ണോസ്തൃപ്തികരമായ വിജയം നേടുകയാൽ അദ്ദേഹത്തെ സന്യാസാർത്ഥിയായി സ്വീകരിച്ചു. ഫാ. വെബ്ബർ അർണ്ണോസിന്റെ ആദ്ധ്യാത്മിക പിതൃത്വം ഏറ്റെടുക്കുകയും ചെയ്തു. ഇന്ത്യയിലേക്കുള്ള യാത്രാമദ്ധ്യേ ഈശോസഭയുടെ സന്യാസ മുറകളിലും നിയമാവലിയിലും ആവശ്യമായ വിജ്ഞാനം ആ യുവാവിനുപകർന്നുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. അന്നത്തെ ഈശോസഭാ ജനറലായിരുന്ന ഫാ. താഴ്സൂതു് ഗൊൺസാലസ് അതിനു ഫാ. വെബ്ബറെ അധികാരപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടായിരുന്നു.

അർണ്ണോസിന്റെ ഗുണഗണങ്ങളും ഫാ. വെബ്ബറിനു് അർണ്ണോസിനെക്കുറിച്ചുണ്ടായിരുന്ന ശുഭപ്രതീക്ഷകളും യാത്രാമദ്ധ്യേയുണ്ടായ സംഭവങ്ങളുമെല്ലാം അവരുടെ സഹയാത്രികനായിരുന്ന ഫ്രാൻസ്കാസ്പർഷില്ലിംഗർ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. യാത്രയുടെ രണ്ടാംഘട്ടത്തിൽ അവരുടെ സംഘത്തിൽ ചേർന്ന ഒരു ബാർബറായിരുന്നു ഷില്ലിംഗർ. 1699 ഒക്ടോബർ 3–ാം തീയതി യാത്രാ സംഘം ആഗസ്ബർഗ്ഗിൽ നിന്നുതിരിച്ചു. ലിവെർണോ, ഇൻസ്ബ്രക്ക്ട്രെൻറു്, വെനീസ്, ഫെറാറാ, ബൊലോഞ്ഞാ ഫ്ളോറൻസ് എന്നീ സ്ഥലങ്ങൾ പിന്നിട്ടു നാലാഴ്ചകൾക്കു ശേഷം അവർ ലിവെർണോയിലെത്തി, അവിടെനിന്നു നവംബർ 3-ാം തീയതി മറ്റൊരു കപ്പലിൽ യാത്രതുടർന്നു മാൾട്ടാ, സലീനാ, സൈപ്രസ് തുറമുഖങ്ങളെ സ്പർശിച്ച് ഡിസംബർ 15–ാം തീയതി അലസ്സാൺട്രെറ്റായിലെത്തിച്ചേർന്നു. ഈ യാത്രക്കിടയിലാണ് അർണ്ണോസുപാതിരി ഈശോസഭാംഗമായി വ്രതവാഗ്ദാനം ചെയ്തതു് 1699–നവംബർ 30–ാം തീയതിയായിരുന്നു ആ സംഭവം. കടൽക്കൊള്ളക്കാരുടെ കയ്യിൽപ്പെട്ടും പല അപകടങ്ങളെ തരണംചെയ്തു യാത്രതുടർന്നു. നവംബർ 25—ാം തീയതി അർണ്ണോസിന്റെ സർവ്വസ്വവുമായിരുന്ന ഫാ: വെബ്ബർ കപ്പലിൽവച്ചു മൃതിയടഞ്ഞു. ദുരന്തങ്ങൾ നിറഞ്ഞ ആ യാത്രയുടെ അന്ത്യത്തിൽ എ. ഡി. 1700-ാം മാണ്ടു് ഡിസംബർ 13–ാം തീയതി അർണോസും സംഘവും സൂററിലെത്തി. ഉടനെ അവർ ഗോവയിലേക്കു തിരിച്ചു. 1701–ൽ ആരംഭത്തിൽ ഗോവയിലെത്തി. ഉടനെതന്നെ അർണ്ണോസ് അവിടെയുള്ള സെൻറു് പോൾസു് കോളേജിലെത്തി വഴിയിലുണ്ടായ സംഭവങ്ങളെല്ലാമറിയിച്ചു. അർണ്ണോസിനെ റെക്ടർ മഹാമനസ്കതയോടെ സ്വീകരിച്ചു. അവിടെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ നൊവീഷ്യേററു് (സന്യാസ പരിശീലനം) തുടരുകയും ചെയ്തു. അവിടെനിന്നു കൊച്ചിയിൽ അമ്പഴക്കാട്ടേക്കു പോന്നു. അമ്പഴക്കാട്ടു വച്ചായിരുന്നു വൈദികപട്ട സ്വീകരണം. ഇത്രയും കാര്യങ്ങൾക്കു വ്യക്തമായ രേഖകളുണ്ടു്. എന്നിട്ടും 1699–ലാണ് അദ്ദേഹം കേരളത്തിൽ വന്നതെന്നു ഡോ: പി. ജെ. തോമസിനെപ്പോലുള്ള മുൻകാല ചരിത്രകാരന്മാരും, എൻ. കെ. ജോസിനെപ്പോലുള്ള ആധുനിക ചരിത്രക്കാരന്മാരും ആവർത്തിച്ചു പ്രസ്താവിക്കുന്നതിനുള്ള ആധാരമെന്താണാവോ? ഷില്ലിംഗറുടെ കത്തും മററും കണ്ടുകിട്ടുന്നതിനു മുമ്പുള്ള ഊഹാപോഹങ്ങളിലൊന്നു മാത്രമായിരിക്കണം ഇതു്. അർണ്ണോസ്പാതിരി ഇന്ത്യയിൽവന്നതു് 1705 ലാണെന്നു ഫാ: കാസ്റ്റെററ്സ് പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതു് തികച്ചും നിരാധാരമായ ഒരു പ്രസ്താവനയാണ്.

1679-ലാണ് അദ്ദേഹം ഇന്ത്യയിൽ വന്നതെന്നു മലയാളം എൻസൈക്ലോപ്പീഡിയായിൽക്കാണുന്നതു് അച്ചടിപ്പിശകാണെങ്കിൽപ്പോലും അക്ഷന്തവ്യമാകുന്നു.

ഭാഷാ പഠനത്തിൽ അർണ്ണോസു പാതിരി പ്രകടിപ്പിച്ച പ്രത്യേക വാസന മനസ്സിലാക്കിയ മേലധികാരികൾ അദ്ദേഹത്തെ തൃശ്ശൂർക്കു് അയയ്ക്കാൻ തീരുമാനിച്ചു. സംസ്കൃതവും മലയാളവും പഠിച്ചു പൂർത്തിയാക്കാനുള്ള സാഹചര്യം നൽകി. അന്നു കേരളത്തിലെ പണ്ഡിതന്മാരുടെ ഒരു ആസ്ഥാനമായിരുന്നു തൃശ്ശൂർ. അവിടെ വിശ്രുതമായ ഒരു പണ്ഡിത പരിഷത്തും ഉണ്ടായിരുന്നു. എഴുത്തച്ഛന്റെ പല ശിഷ്യന്മാരും അതിൽ അംഗങ്ങളായിരുന്നു. അവരുമായി സൗഹൃദം സ്ഥാപിക്കാൻ അത്ര എളുപ്പമായിരുന്നു എന്നു വിചാരിക്കരുതു്. അക്ഷരം പഠിച്ച ശൂദ്രനെപ്പോലും അകററിനിർത്തണമെന്നു് ആഢ്യന്മാർ ശഠിച്ചിരുന്നകാലം. എഴുത്തച്ഛൻ ആ ശാഠ്യത്തിനു മറുമരുന്നു കൊടുത്തുകഴിഞ്ഞിരുന്നെങ്കിലും ദേവഭാഷയായ സംസ്കൃതം കടൽ കടന്നുവന്ന ഒരു മ്ലേച്ഛനെ അഭ്യസിപ്പിക്കാൻ അവർ അന്നും വിമുഖരായിരുന്നു. പോർത്തുഗീസുകാർ ഹിന്ദുമതത്തെയും അവജ്ഞയോടെ വീക്ഷിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ടു് വിദേശികളും സ്വദേശികളുമായി പുലർത്തിയിരുന്ന അകലം വർദ്ധിച്ചിരുന്നു എന്നും കരുതേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ഈ സാഹചര്യത്തിൽ പാതിരിയെ സംസ്കൃതം പഠിപ്പിക്കുന്നതിനും, ഉത്കൃഷ്ട വേദഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഈ മ്ലേച്ഛന്റെ കയ്യിൽ കൊടുക്കുന്നതിനും അവർ വിസമ്മതിച്ചിരിക്കാം. എന്നാൽ പാതിരിയുടെ സ്വഭാവഗുണങ്ങളും ആകർഷകമായ പെരുമാററവും, മനുഷ്യരെ വശവർത്തികളാക്കാനുള്ള അസാധാരണമായ കഴിവും ഒടുവിൽ വിജയിച്ചു. അങ്കമാലിക്കാരായ രണ്ടു നമ്പൂതിരിമാർ അചിരേണ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആത്മസുഹൃത്തുക്കളായി. കുഞ്ഞൻ എന്നും കൃഷ്ണൻ എന്നുമായിരുന്നു അവരുടെ പേരുകൾ. അവർ താളിയോലയിലെഴുതിയ സിദ്ധരൂപം ആദ്യമായി അദ്ദേഹത്തിനു നല്കി. തുടർന്നു് രാമായണം ഭാരതം മുതലായ ഇതിഹാസങ്ങൾ കൊടുത്തുവായിക്കാനഭ്യസിപ്പിച്ചു. തുടർന്നുള്ള കഥകൾ വിവരിക്കുന്നില്ല. സംസ്കൃതത്തിലും മലയാളത്തിലും അദ്ദേഹം ഒപ്പം അസാമാന്യമായ പാണ്ഡിത്യം നേടി. ലോകപ്രസിദ്ധ സംസ്കൃത പണ്ഡിതനായ മാക്സ്മുള്ളർ പറയുന്നതു് അർണ്ണോസ് പാതിരി സംസ്കൃത ഭാഷയെപ്പററി ലത്തീനിൽ എഴുതിയ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ അന്നു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിരുന്നെങ്കിൽ അദ്ദേഹം യൂറോപ്പിൽ ഭരണക്കാലത്തുതന്നെ വലിയ കീർത്തി നേടുമായിരുന്നു എന്നാണ്. യൂറോപ്യന്മാർക്കു് സംസ്കൃത ഭാഷാ ബാലികേറാമലയായിരുന്ന കാലത്താണ് അർണ്ണോസുപാതിരി തൃശ്ശൂർ താമസിച്ചുകൊണ്ടു് ഒട്ടു ഗുരുമുഖത്തുനിന്നും, ഒട്ടു സ്വമേധയായും ആ ഭാഷയുടെ ഗിരി ശിഖരങ്ങളെ കീഴടക്കിയതു്. ആ ഭാഷയിൽ അവഗാഹം നേടിയ ആദ്യത്തെ യൂറോപ്യൻപണ്ഡിതൻ അർണ്ണോസുപാതിരി തന്നെ.

ഉഭയഭാഷകളിലും ഉപസ്ഥിതി കൈവന്നയുടനെ എഴുത്തച്ഛന്റെ ഭാരതരാമായണാദികൾ പോലെ കൃസ്ത്യാനികൾക്കു അനുദിനപരായണത്തിനുതകുന്ന ഏതാനും കാവ്യകൃതികൾ രചിക്കണമെന്ന മോഹം അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായി. അതിനുവേണ്ടി അദ്ദേഹം തന്റെ ജീവിതംതന്നെ ഉഴിഞ്ഞുവയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. മാത്രമല്ല ക്രിസ്തുമത പ്രചരണത്തിനു് അപൂർവ്വ മോഹനമായ ഒരു നൂതന സരണി അങ്ങനെ അദ്ദേഹം കണ്ടെത്തി എന്നു പറയാം. എന്നാൽ ഇതിനിടയ്ക്കു് അദ്ദേഹം തന്റെ പുരോഹിത ധർമ്മങ്ങൾ മറന്നുകളഞ്ഞുവെന്നോ രണ്ടാം സ്ഥാനത്തേക്കു മാററിവച്ചുവെന്നോ കരുതുന്നതു ശരിയല്ല. അർണ്ണോസുപാതിരി റോമിലുള്ള തന്റെ ഒരു സഹവൈദികനു് എഴുതിയ ഒരു കത്തു് കണ്ടുകിട്ടിയിട്ടുണ്ടു്. പാതിരി ഉദയംപേരൂർ കടുത്തുരുത്തി മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽ സഞ്ചരിച്ചും താമസിച്ചും നടത്തിയിരുന്ന മിഷൻ പ്രവർത്തനങ്ങളെക്കുറിച്ചു് ആ കത്തിൽ വിശദമായി പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നു. ആ യാത്ര അവസാനിച്ചതു് തൃശ്ശൂരിനടുത്തുള്ള വേലൂർവന്നാണ്. അവിടെ അദ്ദേഹം ദേവാലയവും മന്ദിരവും പണികഴിപ്പിച്ചു് സ്ഥിരതാമസമുറപ്പിച്ചു. പ്രധാനപ്പെട്ട കാവ്യഗ്രന്ഥങ്ങളെല്ലാമെഴുതിയതു വേലൂർ വച്ചായിരിക്കണമെന്നു് ഊഹിക്കപ്പെടുന്നു. വേലൂർ പാതിരി നിർമ്മിച്ച പഴയ മേടയും മററും തട്ടിനിരത്തി പുതിയ കോൺക്രീററു മന്ദിരങ്ങൾ നിർമ്മിക്കാൻ അടുത്തകാലത്തു ദേവാലയാധികൃതർ നടത്തിയ ശ്രമത്തെ ചില ഭാഷാഭിമാനികൾ തടയുകയുണ്ടായി. അവിടെ ഇന്നു് ഒരു അർണ്ണോസ്പാതിരി ഇൻസ്റ്റിററ്യൂട്ട് പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ടു്. തുഞ്ചൻ സ്മാരകം, കുഞ്ചൻ സ്മാരകം മുതലായവ പോലെ സംരക്ഷിക്കപ്പെടേണ്ടതാണ് അവിടെയുള്ള സ്ഥാപനങ്ങൾ. പുതിയ ഭാഷാപോഷണ സംരംഭങ്ങൾ പാതിരിയുടെ പേരിൽ ഉയർന്നു വരേണ്ടതും ആവശ്യമാണ്.

കഥ

വൃഷഭചരിതം

മത്തായി പാറക്കാട്ട്

മാസ്റ്റർ ബിരുദമുള്ളവനൊക്കെ ഗവേഷണം നടത്തുകയും 'സർവ്വജ്ഞ'നാവുകയും ചെയ്യുന്നതായറിഞ്ഞപ്പോൾ ആ വഴിക്കൊന്നു നീങ്ങണമെന്നു എനിക്കും മോഹമുണ്ടായി. പററിയ വിഷയം കണ്ടെത്തുകയെന്നതു് വിഷമംപിടിച്ച പണിയായിരുന്നു. രാമചരിതം രചിച്ച ചീരാമനെക്കുറിച്ചോ, രാമകഥപ്പാട്ടുകാരനായ അയ്യപ്പിള്ള ആശാനെക്കുറിച്ചോ ആയാലെന്തെന്നു് ആലോചിക്കാതിരുന്നില്ല. അവർ കുടുമകെട്ടി വച്ചിരുന്നോ ജാപ്പാണം പുകയില ഉപയോഗിച്ചിരുന്നോ എന്നൊക്കെ തീർത്തുപറയാൻ തെളിവില്ലായിരുന്നു. പ്രതിബന്ധങ്ങളുടെ പട്ടികയിൽ മററുപലതും കയറിക്കൂടിയുമിരുന്നു.

പുനരാലോചനയിൽ, മണിപ്രവാള സാഹിത്യത്തിൽ കുറേക്കൂടി ചാരുത്വം ദർശിച്ചു. ഉണ്ണിയാടി, ഉണ്ണിയച്ചി, ഉണ്ണിച്ചിരുതേവി എന്നീ അച്ചീ ചരിതങ്ങളിലേയും ചന്ദ്രോത്സവത്തിലേയും സന്ദേശ കാവ്യങ്ങളിലേയും നായികമാരെക്കുറിച്ചാകാം പഠനമെന്ന തീരുമാനത്തിലെത്തി. ആവശ്യത്തിനുള്ള പുസ്തകങ്ങളുമായി മേശയുടെ മുന്നിലിരുന്നു.

നായികമാരുടെ സൗന്ദര്യത്തിൽ മുഗ്ദ്ധനായിരിക്കുമ്പോൾ താഴെ അമറുന്ന സ്വരംകേട്ടു. ഒന്നല്ല രണ്ടല്ല, മൂന്നു പ്രാവശ്യം. ജനാലയ്ക്കിടയിലൂടെ നോക്കിയപ്പോൾ ഒരു വെളുത്ത കാളയെ കണ്ടു് എവിടെനിന്നോ നഗരം തേടിയെത്തിയ അതിഥിയായിരിക്കുമെന്നു കരുതി. ഇവിടെ ആരെല്ലാം എവിടെനിന്നെല്ലാം, വരുന്നു?

വൈകുന്നേരം നടക്കാനിറങ്ങുമ്പോൾ അവൻ ജംഗ്ഷനിലുണ്ടായിരുന്നു. വെറും കൗതുകത്തിന്റെ പേരിൽ ശ്രദ്ധിച്ചു. ഇഷ്ടൻ ഭിത്തിയിൽ ഒട്ടിച്ചിരുന്ന കടലാസ്സുകൾ പൊളിച്ചു തിന്നുകയാണു്. ഇലക്ഷൻ കഴിഞ്ഞ കാലമായതുകൊണ്ടും പുതിയ സിനിമകളുടെ സീസണായതുകൊണ്ടും ധാരാളം പരസ്യങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു.

അടുത്ത ദിവസം ബസ്സ്റ്റോപ്പിൽ നിൽക്കുമ്പോൾ രസകരമായ ഒരു വസ്തുത കണ്ണിൽപ്പെട്ടു. മതിലുകളിൽനിന്നും വളരെയേറെ പോസ്റ്ററുകൾ അപ്രത്യക്ഷമായിരിക്കുന്നു! സിനിമാ പരസ്യങ്ങൾ മാത്രമേ അവശേഷിച്ചിട്ടുള്ളു. **A** എന്ന അക്ഷരം വലിപ്പത്തിൽ ചുമന്നു നിൽക്കുന്നവയ്ക്കു് ഒരു പോറൽപോലും പററിയിട്ടില്ല.

ഉണ്ണിയച്ചിയെക്കുറിച്ചുള്ള ചിന്തമുറുകാൻ ഒരു ചെറുബീഡി വലിച്ചുകൊണ്ടു് മുറിയിലിരിക്കുകയായിരുന്നു. അമറുന്ന ശബ്ദം കേട്ടാണു് പുറത്തു

ഇത്തരം കാര്യങ്ങളിൽ പ്രായേണ താത്പര്യമില്ലാത്ത ജനങ്ങളും സർക്കാരുമാണു കേരളത്തിലുള്ളതു്.

അർണ്ണോസുപാതിരി എന്തു കാരണത്താലോ ജീവിതാവസാന ദിനങ്ങളിൽ പഴയൂർ (പഴുവിൽ) പള്ളിയിലേക്കുപോയി. അവിടെവച്ചു് 1732 മാർച്ചു് 20-ാം തീയതി അന്തരിക്കുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭൗതികാവശിഷ്ടങ്ങൾ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു് പഴയൂർ പള്ളിയിലാണു്.

കാവ്യലോകവുമായി ബന്ധം മുറിഞ്ഞുപോയ ഒരു ജനസമൂഹത്തെ വീണ്ടും അങ്ങോട്ടു വഴി നടത്തുകയും, ക്രൈസ്തവേതിവൃത്തങ്ങൾ കൈരളിയുടെ നാവിന്മേൽ സുവർണ്ണ മോതിരംകൊണ്ടു് ആദ്യമായികുറിച്ചിടുകയും, ഭാഷയ്ക്കു് രണ്ടാമതൊരു 'അദ്ധ്യാത്മരാമായണം' പ്രദാനം ചെയ്കയും ചെയ്ത അർണ്ണോസുപാതിരിയെക്കുറിച്ചു് ഇനിയും വേണ്ടത്ര പഠനങ്ങൾ നടന്നിട്ടില്ല. നമ്മെക്കാൾ കൂടുതലായി നമ്മുടെ ഭാഷയെ സ്നേഹിക്കയും പോഷിപ്പിക്കുകയുംചെയ്ത വിദേശീയനായ ഏക മലയാള കവി എന്നനിലയിൽ അർണ്ണോസുപാതിരി നമ്മുടെ നിത്യാദരബഹുമാനങ്ങൾ അർഹിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികൾ തേടിപ്പിടിച്ചു് ശുദ്ധപാഠങ്ങൾ കണ്ടെത്തി പുന: പ്രകാശനം ചെയ്യുകയും, ആ മഹാകവിക്കു് ഉചിതമായ സ്മാരകങ്ങളേർപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യേണ്ടതു് ഭാഷാഭിമാനികളുടെ കർത്തവ്യമാണു്.

വന്നതു്. താഴെ അവനുണ്ട്. ലോഡ്ജിലെ ജോലിക്കാരോടന്വേഷിച്ചു. അവർക്കോ മററാർക്കെങ്കിലുമോ അവനെക്കുറിച്ചുകൂടുതൽ അറിയില്ല. കഥാനായകന്റെ കിടപ്പ് ലോഡ്ജിന്റെ മുററത്താണത്രേ!

ഞങ്ങളുടെ തെരുവിലേയും അടുത്ത തെരുവുകളിലേയും രാഷ്ട്രീയ പോസ്റ്ററുകൾ ഓരോന്നായി തിരോധാനം ചെയ്തു. സിനിമാ പോസ്റ്ററുകളെ അവൻ ആക്രമിച്ചില്ല. എന്നല്ല, A സർററിഫിക്കററുള്ളവയുടെ മുന്നിൽ വിടർന്ന കണ്ണുകളോടെ വളരെനേരം നോക്കി നിൽക്കുകയുംചെയ്യും.

''അവനു് സൗന്ദര്യബോധമുണ്ട്.''

ആരോ പ്രശംസിച്ചു.

കഥാപുരുഷനെ കേന്ദ്രമാക്കി വാർത്തകൾ കത്തിപ്പടർന്നു. ഏതോ അമ്പലക്കാളയെന്നു ചിലർ. പൗനാർ ആശ്രമത്തിലെ ഗോമാതാക്കളുടെ ഭർത്തൃപദത്തിൽ അസംതൃപ്തനായി പുറപ്പെട്ടു പോന്നവനെന്നു മററു പലർ. ഭാവനയും ഫലിതവും ഇടകലർന്നതിന്റെ ഫലമായി പല ഊഹങ്ങളും ജനിച്ചു. കൂട്ടത്തിൽ ചില സത്യങ്ങളും പുറത്തുവരാതിരുന്നില്ല.

വൃഷഭശ്രേഷ്ഠൻ പുല്ലുതിന്നുന്നതു് ആരും കണ്ടിട്ടില്ല. എച്ചിലിലയോ മ്ലേച്ഛമായ മററിനങ്ങളോ തൊടാറുമില്ല. ഒരിയ്ക്കൽ ഞാൻ ഒരു പഴത്തൊലി എറിഞ്ഞിട്ടു കൊടുത്തതാണ്. പുച്ഛരസത്തോടെ അവഗണിച്ചതേയുള്ളു.

''അവൻ രാജകീയ പദവിയുള്ളവനാണ്.''

എന്റെ ആത്മഗതം ഉറക്കെയായി. കേട്ടുനിന്ന ഒരാൾ അയാളുടെ സംശയമുന്നയിച്ചു.

''പിന്നെ ഇവനെങ്ങനെ ദിവസം തോറും തടിച്ചുകൊഴുത്തു വരുന്നു?''

ആ ചോദ്യം ഞങ്ങളുടെയെല്ലാം ചിന്തയിൽ ചുററുചുററുക്കോടെ ചുററി നടന്നു. രാത്രിയിൽ അടുത്തുള്ള ശ്മശാനത്തിലെ പോഷകസമ്പന്നമായ പുല്ലുതിന്നുന്നതുകൊണ്ടാണെന്ന നിഗമനം സ്വീകാര്യമായിരുന്നില്ല. സംശയം തീർക്കാൻ, പതിവുസമയത്തു് താവളത്തിലെത്തിയാൽ രാവിലെ വരെ അവിടെയുണ്ടാകുമെന്നു് ഉറപ്പു വരുത്തുകയും ചെയ്തു.

''അവന്റെ ആരോഗ്യത്തിന്റെ രഹസ്യം.''

അതൊരു സമസ്യയായിരുന്നു. ഞങ്ങൾ ഏകകണ്ഠമായി അതു പൂരിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു.

''അവൻതിന്നുന്ന പോസ്റ്ററുകളിലുള്ള വിററമിനുകളുടെ മേന്മയാണ്.''

ഇക്കാലത്തിനിടയിൽ നഗരത്തിലെ ഭോജ്യമായ പോസ്റ്ററുകളെല്ലാം തീർന്നിരുന്നു. അതും ഞങ്ങളുടെ ചിന്തയെ ചൂടുപിടിപ്പിച്ചു.

''അവൻ ഇനിയെന്തുചെയ്യും?''

''അടുത്ത നഗരത്തിലേക്കു കടക്കും.''

''A സർററിഫിക്കററുകളിൽ തുടങ്ങും.''

ഞങ്ങളുടെ പ്രവചനങ്ങൾ തെററി. രാഷ്ട്രീയക്കാരും സമരക്കാരും വല്ലപ്പോഴും പതിപ്പിക്കുന്ന നറുങ്ങുകൾകൊണ്ട് അവൻ തൃപ്തിപ്പെട്ടു. സന്ധ്യയ്ക്കു താവളത്തിലെത്തുമ്പോൾ വയർ ഒട്ടിക്കിടക്കുന്നതു കാണാമായിരുന്നു.

ഉക്ഷപ്രവരൻ ക്ഷീണിക്കാൻ തുടങ്ങി. അതു വകവയ്ക്കാതെ, ഏതോ ആത്മബന്ധത്താലെന്നപോലെ, അവൻ നഗരത്തിൽ ജീവിച്ചു.

മുതുകിലും പാർശ്വങ്ങളിലും എല്ലുകൾ തെളിഞ്ഞുകാണാമായിരുന്നു. നഗരാതിർത്തിക്കു പുറത്തു് നേതാക്കന്മാർ പുഞ്ചിരിക്കുന്നതും ഉശിരൻ മുദ്രാവാക്യങ്ങളുള്ളതുമായ പോസ്റ്ററുകൾ വേണ്ടുവോളമുണ്ടെന്നിരിക്കേ, അവർ പട്ടിണി കിടക്കുന്നതിൽ ഞങ്ങൾ ദുഃഖിച്ചു. ആരോ ഒരിയ്ക്കൽ രണ്ടെണ്ണം കൊണ്ടുവന്നുകൊടുത്തതു് ആർത്തിയോടെ ചവയ്ക്കുന്നതിനു ദൃക്സാക്ഷികളാവുകയും ചെയ്തു.

''അവന്റെ തലേലെഴുത്തു് ഇങ്ങനെയായിരിക്കും.''

ആ പിറുപിറുപ്പിനും ദുഃഖത്തിന്റെ നിഴലാട്ടമുണ്ടായിരുന്നു.

ഏറെത്താമസിയാതെ ഒരു രഹസ്യത്തിന്റെ കൂടി ചുരുളഴിഞ്ഞു. രാവിലേയും വൈകുന്നേരവും അവനു് ഒരു പ്രത്യേക പരിപാടിയുണ്ട്. ഒമ്പതുമണിയോടെ അടുത്തുള്ള ഒരു ബംഗ്ലാവിനുമുന്നിൽ ഹാജരാകും. റോഡിലൂടെ സ്വപ്നംപോലെ ഒഴുകിനീങ്ങുന്ന സുന്ദരി പുറത്തുവന്നാൽ പിന്തുടരും. നാലുമണിക്കു് കോളേജിന്റെ മുന്നിലായിരിക്കും കാവൽ.

എനിയ്ക്കു് അച്ചീ ചരിതങ്ങളെക്കുറിച്ച് പഠിക്കണമായിരുന്നു. മേദിനീ വെണ്ണിലാവിന്റെ മാറിന്റെ വലിപ്പത്തെക്കുറിച്ചും മുടിയുടെ നിബിഡതയെക്കുറിച്ചും സങ്കല്പ ചിത്രങ്ങൾ നെയ്യണമായിരുന്നു. ഉണ്ണിയാടിയുമായി പലവട്ടം താരതമ്യപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു, ശാപം കിട്ടിയ ഗന്ധർവ്വന്മാരും കിന്നരികളുംകൂടിയാണ് ഒരു കാലത്തെ

മലയാളസാഹിത്യത്തെ സമ്പന്നമാക്കിയതെന്ന് കൃതജ്ഞതാപുരസ്സരം അനുസ്മരിച്ചു.

ഊണിലും ഉറക്കത്തിലും അവരുണ്ടായിരുന്നു. കിനാവുകളിലും നൂലാമാലകളിൽനിന്നും തെല്ലിട മോചനം നേടാൻ വേണ്ടിയാണ് പാർക്കിലേക്ക പുറപ്പെട്ടത്. വഴിമദ്ധ്യേ അവനെക്കണ്ടു. ഒരു A സർട്ടിഫിക്കറ്റിന്റെ ചുവട്ടിലാണ്. രഹസ്യങ്ങളുടെ ചെപ്പുകുടമായ നായകനെ മാറിനിന്നു നിരീക്ഷിക്കുന്നതു രസമായിരുന്നു.

നോക്കിനില്ക്കേ, ആദ്യമായി അവൻ ഒരു സിനിമാപോസ്റ്റർ ചീന്താൻ തുടങ്ങി. ഏതോ സുന്ദരിയുടെ നഗ്നമായ തുടകൾ അവന്റെ വായിൽ അരഞ്ഞുചേർന്നു. ആർത്തിപൂണ്ട നാവ് വീണ്ടും വീണ്ടും നീണ്ടു.

അവനിൽ ദൃശ്യമായ ഭാവപ്പകർച്ച അത്ഭുതം ജനിപ്പിച്ചു. എന്തോ സംഭവിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു നിശ്ചയം.

അല്പം വൈകിയാണോർമ്മിച്ചത്. അന്ന് ആ ഒഴുകുന്ന സൗന്ദര്യത്തിന്റെ വിവാഹദിനമായിരുന്നു.

എന്റെ ഗവേഷണ ബുദ്ധിയുണർന്നു. ആത്മാഭിമാനവും. ഈ കഥയ്ക്ക് ഒരു പശ്ചാത്തലമുണ്ടാക്കേണ്ടത് എന്റെ കടമയാണെന്ന വിശ്വാസം ശക്തമായി.

ആദർശവാൻ എന്ന ഗന്ധർവ്വയുവാവിന്റെ കഥയാണിത്. വല്ലപ്പോഴും കേരളം സന്ദർശിക്കാറുള്ള അയാൾക്ക് ഇവിടത്തെ രാഷ്ട്രീയ പ്രബുദ്ധതയിൽ കമ്പംകയറി. പല യോഗങ്ങളിലും ചർച്ചാക്ളാസ്സുകളിലും അയാൾ അരൂപിയായി പങ്കെടുക്കുമായിരുന്നു. ക്രമത്തിൽ, മനുഷ്യരെപ്പോലെ മുദ്രാവാക്യം വിളിക്കാനും കൈവീശാനും അയാൾ പഠിച്ചു.

യോഗങ്ങളും പ്രകടനങ്ങളും കഴിഞ്ഞാൽ ആകാശമാർഗ്ഗേണ തിരിച്ചുപോവുകയാണു പതിവ്. ഒരിയ്ക്കൽ തിരിച്ചുപോകുമ്പോൾ അരുതാത്ത ഒരു കാഴ്ചകണ്ടു. പൂമരച്ചുവട്ടിലിരുന്ന് ഇന്ദ്രൻ ഒരു സ്വർഗ്ഗാംഗനയുമായി സല്ലപിക്കുന്നു! ആ ബൂർഷ്വായുടെ ചേഷ്ടകൾ കണ്ട് അമർഷംപൂണ്ട ആദർശവാൻ ശക്തമായി രണ്ടുമൂന്നു മുദ്രാവാക്യം വിളിച്ചു. ഇന്ദ്രനും കീഴ്പ്പും ഞെട്ടിത്തിരിഞ്ഞു. ദേവരാജാവിന്റെ കോപം കത്തിക്കാളി. അതു ശാപവാക്കുകളായി രൂപാന്തരപ്പെട്ടു.

"നീ കാളയായിപ്പിറന്ന് രാഷ്ട്രീയം ഭുജിക്കുകയും പ്രേമദുഃഖം അനുഭവിക്കുകയും ചെയ്യും."

വിപത്തിന്റെ കാഠിന്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ബോധം ആദർശവാന്റെ വിപ്ലവാവേശത്തെ ഉരുക്കിക്കളഞ്ഞു. വീറിന്റെ സ്ഥാനത്ത് യാചനയുടെ സ്വരം ഉയർന്നു.

"പ്രഭോ, മാപ്പ്"......

"പയ്യനേ, നിവൃത്തിയില്ല."

"തമ്പുരാനേ, അടിയനെ"......

മനസ്സില്ലാ മനസ്സോടെയെങ്കിലും ഇന്ദ്രൻ ശാപമോക്ഷം നല്കി:

"കുറച്ചുകാലം നീ ഭൂമിയിൽ ക്ലേശിച്ചു ജീവിക്കുമ്പോൾ മോചനം ലഭിക്കും."

അപ്പോഴും അവൻ പോസ്റ്ററുകൾ ചീന്തുകയായിരുന്നു. പല സുന്ദരികളും അവന്റെ ആമാശയത്തിലൊതുങ്ങി.

ചൂടുള്ള വാർത്ത മറ്റുള്ളവരെ അറിയിക്കാനായി, പാർക്കിലേക്കുള്ള യാത്ര റദ്ദു ചെയ്ത്, ഞാൻ ലോഡ്ജിലേക്കു നടന്നു.

ഫലശ്രുതി

ഈ കഥ വായിക്കുന്നവർക്കും വായിച്ചു കേൾക്കുന്നവർക്കും അനേകം സന്തതികളും വേണ്ടത്ര സമ്പത്തും രാഷ്ട്രീയ സ്വാധീനവുമുണ്ടാകും,

നിങ്ങൾ എഴുതിത്തുടങ്ങിയ കാലംമുതൽ ഇന്നുവരെ സ്വഭാവത്തിലോ ശൈലിയിലോ നിങ്ങളുടെ സൃഷ്ടികൾക്ക് എന്തെന്തു രൂപഭാവാന്തരങ്ങൾ വന്നു? നിങ്ങൾ എഴുതുന്ന രംഗത്തു് ഒരു വിപ്ലവം വന്നിട്ടുള്ളതായി നിങ്ങൾ അറിയുന്നോ അതോ ശാന്തമായൊഴുകുന്ന സമുദ്രമാണോ നിങ്ങൾ ദർശിക്കുന്നതു്? ഈ നൂററാണ്ടിൽ വൈജ്ഞാനികരംഗത്തു വരുന്ന അത്ഭുതകരങ്ങളായ മാററങ്ങളും ചിന്താതരംഗങ്ങളും നിങ്ങളെ അലോസരപ്പെടുത്തുന്നുണ്ടോ? ലേഖനത്തിലൂടെ ഇത്രയും സംഗതികൾ ചിന്തിക്കുന്നതിനു് വഴിയൊരുക്കുന്ന ലേഖകൻ

പ്രൊഫ. ജി. സുകുമാരൻ നായർ

മലയാള സാഹിത്യകാരന്മാരോടു് മൂന്നു ചോദ്യങ്ങൾ

ഒരു സാഹിത്യകാരൻെറ പ്രതിജ്ഞാവാചകം താഴെപ്പറയുന്നതാണെന്നുതോന്നുന്നു "മഹാസംവാദമായ ജീവിതത്തിൻെറ ഭാഗമായിരിക്കാൻ ഞാൻ അഭിലഷിക്കുന്നു" ജനങ്ങളിലേയ്ക്കു് സംക്രമിക്കുന്ന ഒരു ഊർജ്ജകേന്ദ്രമാവണം എഴുത്തുകാരൻ. ഊർജ്ജ കേന്ദ്രത്തിനും ശക്തികേന്ദ്രത്തിനും മൊണാഡ് (monad) എന്ന പദം അന്വർത്ഥമാണ്. വലിയൊരു ഊർജ്ജകേന്ദ്രമായി സാഹിത്യകാരൻ മാറിയാൽ എന്തെഴുതിയാലും അതു് സ്വർണ്ണമായി അനുവാചകർ സ്വീകരിച്ചാശ്ലേഷിക്കും. സർഗ്ഗസൃഷ്ടികൊണ്ടു് അനുവാചകൻെറ മനസ്സിൽ സുസ്പഷ്ടമായ കിനാവ് കിളർപ്പിക്കാൻ എഴുത്തുകാരനു സാധിക്കണം. മഹത്തായ സൃഷ്ടിയിൽ ആ കിനാവ് ഹൃദയത്തേയും ആത്മാവിനേയും സ്വാധീനിച്ച് ആനന്ദമയാവസ്ഥ സംജാതമാകുന്നു. നാം വിശ്വസിക്കുന്നതു് എന്താണെന്ന് കലാകാരൻ നമ്മെ അറിയിക്കുന്നു. നമ്മിലെ നല്ല പെരുമാററങ്ങളെ നങ്കൂരമിട്ടു് ഉറപ്പിക്കാൻ പ്രചോദനമരുളി നമ്മുടെ പരാജയങ്ങളേയും സ്വഭാവദൂഷ്യങ്ങളേയും അനുസ്മരിപ്പിക്കാൻ മൊണാഡിനു കഴിയുന്നു. പ്രപഞ്ചത്തിൽ നിഗൂഢമായിരിക്കുന്ന മുൻനിശ്ചിത താളത്തിൽ (Poc established harmony) ആദർശപരമായ സംബന്ധത്തിൽ ലോകത്തിലെവിടെയുമുള്ള സാഹിത്യകാരന്മാർ ഒത്തുചേർന്നിരിക്കുന്നു. സർഗ്ഗാത്മക വ്യക്തിത്വമാണ് എഴുത്തുകാരൻെറ സവിശേഷമേന്മ സ്വാവലംബന ജീവിതം കരസ്ഥമാക്കിയ എഴുത്തുകാരനു് കാലം (Time) ആന്തരികപരിവർത്തനം (Becoming) നല്കുന്നു. പ്രപഞ്ചപ്രതിഫലനശേഷി മൊണാഡിനു സഹജമായിട്ടുണ്ടു്. അന്നമയകോശം മാത്രമല്ല എഴുത്തുകാരനിലുള്ളതു്. പ്രാണമയകോശവും അദ്ദേഹത്തിൽ കാണാം. ഒരു മൊണാഡിനും ജന്നലുകളില്ല. അതിനാൽ നിരൂപകൻ സഹാനുഭൂതിയോടെ എഴുത്തുകാരൻെറ ഉള്ളിൽ കടക്കാൻ സാഹസപ്പെട്ടാലും പരാജയമേയടയൂ. ബാഹ്യസൃഷ്ടി (overt creation) കണ്ടു് അനുമാനങ്ങളിലൂടെ എഴുത്തുകാരൻെറ സൗന്ദര്യദർശനം നിരൂപിച്ചെടുക്കാനേ വിമർശകനു സാധിക്കൂ. മൊണാഡിൻെറ പ്രതിഫലനമാണതു്.

മൂന്നു ചോദ്യങ്ങൾ

മലയാള സാഹിത്യകാരാ—നിങ്ങൾ പറയൂ

1) നിങ്ങൾ എഴുതിത്തുടങ്ങിയ കാലം മുതലിന്നുവരെ സ്വഭാവത്തിലോ ശൈലിയിലോ നിങ്ങളുടെ സൃഷ്ടിയ്ക്കു് എന്തെന്തു രൂപഭാവാന്തരങ്ങൾ വന്നു!!

2) നിങ്ങൾ എഴുതുന്ന രംഗത്തു് ഒരു വിപ്ളവം (അടിമുടി പരിവർത്തനം) വന്നിട്ടുള്ളതായി നിങ്ങൾ അറിയുന്നോ അതോ-ശാന്തമായൊഴുകുന്ന സമുദ്രമാണോ നിങ്ങൾ ദർശിക്കുന്നതു്?
3) ഈ നൂററാണ്ടിൽ വൈജ്ഞാനിക രംഗത്തു വരുന്ന അത്ഭുതകരങ്ങളായ മാററങ്ങളും ചിന്താതരംഗങ്ങളും നിങ്ങളെ അലോരസപ്പെടുത്തുന്നുണ്ടോ? മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിൻെറ പുത്തൻ മാതൃകകൾ നിങ്ങളുടെ ദൃഷ്ടിയിലുടക്കുന്നുണ്ടോ?

മലയാള കവിതാരംഗം

ആരാരു് കവിതാരംഗത്തു് പാദമുദ്ര ഉറപ്പിക്കുന്നു ഉറപ്പിച്ചു എന്നന്വേഷിക്കുന്ന വർഗ്ഗീകരണപരിപാടിയല്ല ഇന്നു വേണ്ടതു്. നിങ്ങൾ മൂന്നുതരം സനാതന കവിതാ മാർഗ്ഗങ്ങളിൽ എവിടെ നിൽക്കുന്നു എന്നതാണു് പ്രശ്നം? 1) ഫിസിക്കൽ കവിത 2) പ്ലേറേറാണിക്കു് കവിത 3) മെററഫിസിക്കൽ കവിത.

ഫിസിക്കൽ കവിത വസ്തുക്കളുടെ കൃത്യമായ ഗുണങ്ങളെ പിടിച്ചെടുക്കുകയും സുവ്യക്തവും കുററമററതും കഠിനവുമായ ഇമ്മേജുകൾ (പ്രതിരൂപങ്ങൾ) ഉപയോഗിക്കാൻശ്രമിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഭൗതിക വസ്തുക്കളോടുള്ള (Physical objects) മനുഷ്യ പ്രതികരണങ്ങൾ ചിത്രീകരിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു.

പ്ലേറേറാണിക്കു് കവിത വായനക്കാരനെ ഒരു പ്രത്യേക ധാർമ്മികവീക്ഷണം സ്വീകരിക്കാൻ പ്രേരിപ്പിക്കും. സദാത്മക കവിത (മെററഫിസിക്കൽ കവിത) ആലങ്കാരിക ഭാഷയും ഭാഷയ്ക്കുള്ളിലെ ഭാഷയുമുപയോഗിച്ചു് വസ്തുതകളെക്കുറിച്ചു് നവംനവവും വികാരവിക്ഷോഭകാരിയുമായ നിരീക്ഷണങ്ങൾക്കായി വായനക്കാരെ ക്ഷണിക്കും. അതിഭൗതികശാസ്ത്രവും സത്താവിജ്ഞാനീയവും നിങ്ങൾ പ്രയോഗിക്കുന്ന സത്യാഭ്യാസത്തിൻെറ ഭാഷ (Language of Paradox) വിശകലനം ചെയ്യാൻ താല്പര്യപ്പെടും. നിരൂപണശൈലികളിൽ നിങ്ങൾ അഭിനന്ദിക്കുന്ന രീതി വല്ലതും ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാമോ? നിങ്ങൾക്കു സ്വസ്ഥമായി എഴുതാൻ സമ്മതിക്കുന്ന നിരൂപണശൈലിയാണോ മലയാള നിരൂപകർ അനുസന്ധാനം ചെയ്യുന്നതു്? ഒരു സർഗ്ഗസൃഷ്ടിയുടെ ഊടുംപാവും ശ്രദ്ധിക്കുന്ന നിരൂപകനു് നിങ്ങളുടെ സൃഷ്ടിയിൽ അർത്ഥമനയും അർത്ഥവ്യാപ്തിയും കണ്ടെത്താനൊക്കുമോ? വൈകാരികാർത്ഥമേ കവിയുടെ പരിധിയിൽ പെടൂ. സൂചിതാർത്ഥം ശാസ്ത്രജ്ഞൻെറ രംഗമാണു്. Emotive meaning ഇല്ലാത്ത സൃഷ്ടിയെ അഭിനവ വായനക്കാരൻ അംഗീകരിക്കയില്ല. Referential meaning അറിഞ്ഞോ അറിയാതെയോ കയറിക്കൂടന്നുവന്നു് കവിതയെ വികൃതപ്പെടുത്തുമ്പോൾ ആസ്വാദകനും നിരൂപകനും ഒപ്പം ദേഷ്യപ്പെടുന്നു.

സാഹിത്യകാരധർമ്മം

മനുഷ്യ ബോധത്തിൻെറ പരിണാമ ഗതിയിൽ പരക്കുന്ന വളർച്ചയും ആഴത്തിൽ വേരോടുന്ന വികാസവും സൂക്ഷ്മതരമാകുന്ന ദൃശ്യവും സാഹിത്യകാരൻ കണ്ടെത്തേണ്ടിവരും. ഈ കൃത്യാനിർവ്വഹണത്തിൽ നിങ്ങൾ അർപ്പണ ബുദ്ധിയോടെ പ്രവർത്തിക്കുന്നോ? ഒരു പ്രത്യേക നിമിഷത്തിൽ മനുഷ്യബോധത്തിൻെറ സമഗ്രത പ്രതിഫലിപ്പിക്കാൻ സാഹിത്യകാരനു കഴിയണം. ബോധമെന്ന പ്രശ്നം—ബോധസമുദ്രത്തിൽ നിർഭയനായി ആമഗ്നമാവേണ്ട കർത്തവ്യം—സാഹിത്യകാരനിന്നഭിമുഖീകരിക്കണം. മനുഷ്യ ബോധത്തിലെ ഒരു അംശവും നിസ്സാരമെന്നു തള്ളിക്കളയാൻ മുങ്ങിത്തപ്പിച്ചെല്ലാൻ ഭയം ജനിപ്പിക്കുന്ന ദൃശ്യം നേരിടാൻ സാഹിത്യകാരനു് സാദ്ധ്യമാകരുതു്. ശരീരമുൾപ്പെടെ വികാര സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ വിചാര സ്വാതന്ത്ര്യരംഗത്തു് വഹിച്ചു ചെല്ലുക—ശരീരമുള്ള വിചാരസ്വാതന്ത്ര്യത്തെ വികാരസ്വാതന്ത്ര്യരംഗത്തു് എത്തിക്കുക—ഈ ധർമ്മം മാനുഷികത്തെ സാഹിത്യകാരൻ കർത്തവ്യ നിർവ്വഹണത്തിൽ പരാജയപ്പെടുന്നു. മനുഷ്യൻെറ നഖചിത്രം വരയ്ക്കുമ്പോൾ അവൻെറ പുരികങ്ങളിൽ കിനിയുന്ന സ്വേദബിന്ദുക്കളും, കൈകളിൽ പററിയിരിക്കുന്ന ചോരത്തുള്ളികളും, ഹൃദയത്തെ മഥിക്കുന്ന ആധിവ്യാധികളും അവയിൽ നിന്നുതിരുന്ന സന്തോഷങ്ങളും അവൻ കാട്ടിക്കൂട്ടുന്ന അബദ്ധങ്ങളും അവയിൽ നാമ്പെടുക്കുന്ന വിശ്വാസ പ്രമാണങ്ങളും സംശയങ്ങളുമെല്ലാം പുനരാവിഷ്കരിച്ചിരിക്കണം. സാഹാത്യകാരൻ ഒരു നിമിത്തമായി (മാദ്ധ്യമമായി) എഴുതുന്ന ആളാണെന്ന ബോധം ഒരിക്കലും കൈവെടിയരുതു്. സമ്മതിച്ചാലും ഇല്ലെങ്കിലും (willy nilly) വിവേകം ഒരു പൂമ്പാററപോലെയാണു്; ഇരകളെ തിന്നൊടുക്കുന്ന ഭീകര പക്ഷിയല്ല.

ഭാഷ ഒരു ജീവിതരീതിയാണു്

വീററ്ഗെൻസ്റ്റീൻ സ്വദർശനത്തിൽ ഭാഷാവിശകലനത്തിനു് സർവ്വ പ്രധാനമായ ഒരു പങ്കു നൽകിക്കാണുന്നു. ഒരു ററൂൾ പെട്ടിയിലെ ററൂളുകളെ (ഉപകരണങ്ങൾ) പോലെയാണു് വാക്കുകൾ. കൊട്ടുവടി, ഉളി, വാളു് ആണി ഇവയോ

രോന്നിനും ഓരോ അതുല്യ (unique) ധർമ്മമനുഷ്ഠിക്കാനുള്ളതുപോലെ ഓരോവാക്കും ചെയ്യേണ്ട സ്വധർമ്മത്തെ സാഹിത്യകാരൻ സ്വാനുഭവാതീതമായ ഉൾക്കാഴ്ച (transcendental insight) കൊണ്ട് അറിയണം. ഐന്ദ്രിയാനുഭവ നിഷ്ഠമായ ബഹിർദർശനം (empirical outsight) മാത്രം സാഹിത്യകാരനുപോരാ. ഒരു വാക്കിന്റെ അർത്ഥം അതിന്റെ പ്രയോഗത്തെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു. സാഹിത്യത്തിൽ ഭാഷ എങ്ങനെ പ്രവർത്തിക്കുന്നു? മനുഷ്യാവശ്യങ്ങളോടുള്ള പ്രതികരണമെന്ന നിലയ്ക്കാണ് ഭാഷ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടത്. ഭാഷ എങ്ങിനെ പ്രവർത്തിക്കുന്നു എങ്ങനെ പ്രവർത്തിക്കണം (ought) എന്ന് സാഹിത്യകാരന് വിവരമുണ്ടാകുമെങ്കിൽ മനുഷ്യനെക്കുറിച്ച് അവന്റെ ധാരണ വികസ്വരമാവുമെന്ന് തീർച്ച. അതുകൊണ്ടാണ് ഭാഷ ഒരു ജീവിത രൂപമാണ് ജീവിത ശൈലിയാണെന്ന് ദാർശനികനായ വിററ്ഗെൻസ്റ്റീൻ പറഞ്ഞുവച്ചത് (Philosphical Investigation എന്ന പുസ്തകത്തിൽ) തനിക്കു താൻ മാത്രമറിയാവുന്ന ഒരു ദിവ്യ തീർത്ഥയാത്രയിൽ സമ്മതിച്ചാലുമില്ലെങ്കിലും (willy nilly) ഓരോ മനുഷ്യനും ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അവന്റെ ബോധപരിണാമം അവന് വിസ്മരിക്കാൻ വയ്യാത്ത കടങ്കഥയായി അവനെ പിടികൂടുന്നു. സ്വാസ്തിത്വം അനിർവ്വചനീയമാണ്. അത് മദ്ധ്യത്തിലിരിക്കേ ചുററുമുള്ള അത്ഭുതദൃശ്യങ്ങളെ വ്യാപിപ്പിക്കാൻപാടുപെടുന്ന മനുഷ്യരെ തനിക്കു കഴിയുന്ന വിധത്തിൽ വീക്ഷണയുക്തനാക്കാൻ സാഹിത്യകാരൻ ശ്രമിക്കുന്നു. നമ്മെ ചുററിപ്പററിയല്ലാതെ, നമ്മിലൂടെയല്ലാതെ ലോകവിശകലനം സാദ്ധ്യമല്ലെന്ന് സാഹിത്യകാരൻ മനസ്സിലാക്കുന്നു. സർഗ്ഗസൃഷ്ടി ആരോഗ്യമുള്ള മനസ്സിൽനിന്ന് കരുത്തുററ വികാരങ്ങളുടെ ഒരു ലാവാ പ്രവാഹമാണ്. അധികരിച്ചധികമായിരിക്കുന്ന പ്രാണശക്തി (elanvital) യുടെ പ്രവർത്തന ഫലവുമാണ്. ഫ്രഞ്ചുദാർശനികനായ ഹെൻറിബർഗ്സൻ കണ്ടെത്തിയ പ്രാണശക്തിയുടെ പ്രവാഹരഹസ്യം (circutive evolution എന്ന പുസ്തകത്തിൽ) മനസ്സിലാക്കിയ ബർനാർഡ്ഷാ ആ ആശയം സ്വീകരിച്ച് "Man and the superman" എന്ന ഗ്രന്ഥമെഴുതി. എന്നാൽ Thus spake Zarathustra എന്ന പുസ്തക കർത്താവായ നീഷേയുടെ ദർശനമല്ല ശരിയായ സൂപ്പർ മാന്റെ ഹൃദയരഹസ്യം. ആക്രമണകാരിയും സ്വാർത്ഥമതിയും ധിക്കാരിയും കോപിഷ്ഠനുമായ സൂപ്പർ മാനാണ് നീഷേ ചിത്രീകരിച്ചത്. ഭാരതത്തിലെ അരവിന്ദഘോഷാകട്ടെ വിനയാന്വിതനും. മനസ്സ് പരിണമിച്ച് അനുഭൂതി നിഷ്ഠമായ മനസ്സ് – പ്രകാശിത മനസ്സ് – ഉന്നത മനസ്സ് എന്നീ ഘട്ടങ്ങളിലൂടെ സൂപ്പർ മൈൻഡിലെത്തുന്ന സാഹിത്യകാരനെയാണ് (സൂപ്പർ മാനെയാണ്) വരച്ചു കാട്ടിയത്. സത്യം കേൾക്കുന്ന സാഹിത്യകാരൻ ആരായി എഴുതുന്നു എങ്ങിനെ എഴുതുന്നു എന്ന് സാവിത്രി എന്ന ഇംഗ്ളീഷ് കാവ്യത്തിലൂടെ അരവിന്ദൻ പ്രഖ്യാപിക്കുകയും ചെയ്തു. മനോരോഗികളായ എഴുത്തുകാരില്ലേ? അവരെ സഹാനുഭൂതിയോടെ ശ്രദ്ധിക്കാനേ അനുവാചകർക്കു കഴിയൂ. അവരുടെ എഴുത്തുകളും കണ്ണോടിച്ച് നാം യഥാർത്ഥ മേഖല അന്വേഷിച്ചു പോവുന്നു.

സാമൂഹിക വീക്ഷണമോ? സദ്ശക്തിയോടുള്ള സത്യസന്ധതയോ?

1950 കളിലെ മലയാള സാഹിത്യം സാമൂഹിക വീക്ഷണത്തിനടിമയായിരുന്നു. 1970 കളിൽ മലയാളസാഹിത്യത്തിന് over turning (പരിവർത്തനം) വന്നു. സ്ട്രക്ചറലിസം (structuralisam) എന്ന ദാർശനിക പരിപ്രേക്ഷ്യം പ്രഖ്യാപിക്കുന്നതുപോലെ പ്രപഞ്ചത്തിലെ മനുഷ്യ മൂല്യം വെളിച്ചത്തു കൊണ്ടുവരാൻ സമകാലീന സമൂഹഘടന സമ്മതിക്കുന്നില്ല. സമൂഹഘടനയും വിശ്വഘടനയും പുന:സൃഷ്ടി ചെയ്യാനും പുനരാവിഷ്കരിക്കാനും സാഹിത്യകാരന് വിപ്ലവബോധം കാലാകാലങ്ങളിൽ ഉണ്ടാവണം. സദ്ശക്തിയോടുള്ള സത്യസന്ധതയിൽ മാത്രം മുഴുകി 1970 കളിലാരംഭിച്ച മലയാള സാഹിത്യാശ്വം സഞ്ചരിക്കുന്നതുപോലെ തോന്നുന്നു. സാമൂഹിക വീക്ഷണം മാത്രം സ്വീകരിച്ചവർ ഒററപ്പെട്ട മനുഷ്യരേയോ ഏകാന്തപഥികരേയോ കണ്ടതായി നടിച്ചില്ല. അപ്പോൾ പ്രപഞ്ചഘടകങ്ങളിലും സമൂഹ ഘടകങ്ങളിലും ഒരു പുതിയ ഘടനയ്ക്കായി വാദിക്കുന്ന സാഹിത്യകാരന്റെ പ്രകൃതമാണ് വർത്തമാനകാലത്തിൽ കൂടുതലായുണ്ടാവേണ്ടത്. സമൂഹം (society) പ്രപഞ്ചമല്ല (cosmos) സാഹിത്യകാരൻ രണ്ടും ബോധവിഷയമാക്കണം. പ്രപഞ്ചരഹസ്യമറിയുന്ന എഴുത്തുകാരന് സമൂഹ പുന: സൃഷ്ടിയ്ക്കായി കാതലായ സംഭാവനകൾ നൽകാനും കഴിയും. ഘടനാ നിർമ്മാതാവായ മനുഷ്യനാണ് അർത്ഥസ്രഷ്ടാവായി മാറുന്നത്. ചരിത്ര പ്രവാഹം നിരീക്ഷിക്കുക— കാലനദിയുടെ ഒഴുക്ക് അവലോകനം ചെയ്യുക.

സജീവവേഗതയോടെ സഞ്ചരിക്കുന്ന കാലപ്രക്രിയയുടെ ഘടന അനാവരണം ചെയ്ത് എഴുതാൻ എഴുത്തുകാരനു കഴിയണം. സൃഷ്ടി അബോധാവസ്ഥയിലെ പ്രക്രിയയാണെന്നു സമ്മതിയ്ക്കാം. എന്നാൽ നല്ലകലാലയ പെയിൻറിംഗിനെപ്പോലെ നിയമവിധേയമാക്കി അതിനെ നന്നാക്കാൻ കഴിയും. വിവിധ ഘടനകൾ വിശകലനം ചെയ്താലേ ആ നിയമങ്ങൾ കണ്ടെത്താൻ കഴിയൂ. പ്രകൃതിയുടെ ഭാഗമായ മനുഷ്യൻ പ്രകൃതിയിൽ നിന്നു വിഭിന്നനാണ്. പ്രകൃതിയിൽനിന്നു സംസ്കാരത്തെ ജനിപ്പിക്കേണ്ടവനാണ് മനുഷ്യൻ. ഏ ജീവിക്കുന്ന ബന്ധങ്ങൾ (1) എക്സിൻെറ സഹോദരി (2) പി യുടെ ഭാര്യ (3) ആരാൻെറ മകൾ. ഓരോന്നിനും നാനാമുഖത്വമുള്ള ബന്ധസാദൃശ്യമുണ്ട്. ഓരോ ബന്ധവും ഓരോ അടയാളം സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ബന്ധങ്ങളുടെ സംഖ്യാശാസ്ത്രം (Alegebra) ഉയർന്നുവരുന്നതു് നാം നോട്ടു ചെയ്യണമെന്നു തോന്നുന്നു.

അസ്തിത്വദർശനങ്ങൾ

ഹൈഡഗറുടെ അസ്തിത്വദർശനം അവാച്യമായ അസ്തിത്വത്തിനുനേരെ വിരൽ ചൂണ്ടുന്നു. "സത്തയും കാലവും" അദ്ദേഹം അപഗ്രഥിച്ചു. "സത്തയും അസ്തിത്വവും" ഭിന്ന പദാർത്ഥങ്ങളാണെന്നു് അദ്ദേഹം മനസ്സിലാക്കി. സത്തയുടെ മുമ്പിൽ ഭക്ത്യാദരപൂർവ്വം മനുഷ്യൻ നിൽക്കണം. സത്തയെ സംസാരിക്കാൻ അനുവദിക്കുക. സത്തയുടെ നിശ്ശബ്ദ നിവേദനങ്ങൾ സ്വീകരിക്കാനാണ് എഴുത്തുകാരനു കഴിയേണ്ടതു്. വാക്കുകളുടെ വാചാലതയിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെടുകയും സത്തയിൽ തിരിച്ചെത്താൻ ശ്രമിക്കയും ചെയ്യുക.

അസ്തിത്വദർശനം ഹ്യൂമനിസമാണെന്നു പ്രഖ്യാപിച്ച സാർത്ര് മനുഷ്യൻെറ യഥാർത്ഥമായ സത്തയെ അന്വേഷിക്കുന്നതിനു് ഒരു അടിസ്ഥാന പ്രമേയം സ്വീകരിച്ചു. "അസ്തിത്വത്തിനുശേഷം സാരം വരുന്നു". മനുഷ്യക്കു് സാമാന്യ സ്വഭാവമില്ല. ആധുനിക പാശ്ചാത്യതത്വശാസ്ത്രത്തിൻെറ പിതാവായി മാറിയ ഫ്രഞ്ചുദാർശനികൻ ദേക്കാർത്തെ "എനിക്കു ചിന്തിക്കാൻ കഴിയുന്നു അതിനാൽ നിലനിൽക്കുന്നു" എന്ന സംശയാതീത തത്വമാണ് കണ്ടെത്തിയതു്. (Cogito ergo sum) സാർത്ര് ആ തത്വത്തെ തിരിച്ചിട്ട് (Sum ergo Cogito അപ്പോൾ അസ്തിത്വത്തെ അപഗ്രഥിക്കുന്ന ശ്രമം തുടങ്ങുകയാണു വേണ്ടതു്. എന്നാൽ വിഷയങ്ങളുടെ പദവിയല്ല മനുഷ്യാത്മാവിനുള്ളതെന്നും വിഷയിയായി മനുഷ്യൻ സ്വാത്മസത്തസാക്ഷാത്ക്കരിക്കണമെന്നും അസ്തിത്വദാർശനികനായ കാംജാസ്പേഴ്സാണ് പറഞ്ഞതു്. മനുഷ്യനിൽ അസ്തിത്വ സ്വാധീനം എത്രകണ്ട് മികച്ചതായിരുന്നാലുംഒടുവിൽ essence (സാരം) അവൻെറ ലക്ഷ്യമായിത്തീരുന്നു. "Existence procedes essence" (അസ്തിത്വം സാരത്തിനു മുമ്പേവരുന്നു) മാററി existence expires in essence (അസ്തിത്വം സാരത്തിൽ മരിക്കുന്നു) എന്ന കണ്ടുപിടുത്തത്തിലേയ്ക്കു് സാഹിത്യകാരൻ നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

ഫിനോമിനോളജി

അനുഭവാതീതമായ ആദർശവാദത്തിലെത്തിയ എഡ്മണ്ട്ഹുസ്സേൾ ഫിനോമിനോളജി (സംഭവാതീത യാഥാർത്ഥ്യം) ദർശിക്കാൻ സാഹസപ്പെട്ടു. ബോധമണ്ഡലത്തിൻെറ ശുദ്ധസ്വഭാവം സാക്ഷാത്കരിക്കുക—ബോധത്തിലുള്ള സാരാംശങ്ങളെ ചികഞ്ഞു കണ്ടെത്തുകയും ആന്തരിക പ്രപഞ്ചം പ്രതിഷ്ഠിച്ച എഴുത്തുകാരൻെറ ധർമ്മമായ ആത്മശുദ്ധീകരണം നിർവ്വഹിക്കയും ചെയ്യുക മനുഷ്യൻ ഒരു ഘടകാശം തന്നെ (microcosm) പക്ഷേ മഹാകാശത്തെ (microcosm) ഉൾക്കൊള്ളുവാൻ അവനു് പ്രതിഭയുണ്ട് (ദർശനശക്തി) തന്മയീഭാവന യോഗ്യതയും ഭാവനയും (ധ്യാനശീലം) കാവ്യാന്തശീലനവും ഉപേക്ഷിക്കാതിരുന്നാൽ മലയാള സാഹിത്യകാരനു് ഇനിയും ഉൽകൃഷ്ടസൃഷ്ടികൾ കരുപ്പിടിപ്പിക്കാൻ സാധിക്കും. മലയാള സാഹിത്യകാരന്മാർ ലേഖനത്തിൻെറ മുഖവുരയിൽ ഉന്നയിച്ച ചോദ്യങ്ങൾക്കു മറുപടി കണ്ടെത്തട്ടേ. തീർച്ചയായും ഒരു പുനഃരൂപീകരണം (Reformation) നമുക്കു ദർശിക്കാനാവും.

ഇംഗ്ലീഷ് നോവൽ സാഹിത്യത്തിന്റെ വളർച്ചയ്ക്കു മികവുററ സംഭാവനകഠം നൽകിയിട്ടുള്ള മിസ്സ് ജയിൻ ഓസ്ററിൻ ഹാംഷയറിലെ ഒരു പുരോഹിതനായ ജോർജ്ജ് ഓസ്ററിൻേറയും കസ്സാൻ ഡ്രാഓസ്റ്റിൻേറയും ഏഴാമത്തെ പുത്രിയായിരുന്നു. 1775 ഡിസംബർ 16നു ജനിച്ചു. 1817 ജൂലൈ 18നു നിര്യാതയായി. പ്രധാന കൃതികഠം 'സെൻസ് ആൻറ് സെൻസിബിലിററി' പ്രൈഡ് ആൻറ് പ്രിജുഡീസ്, മാൻസ് ഫീൽഡ്, എമ്മ' എന്നിവയാണ്. പ്രസ്തുത കൃതികളിലേയ്ക്കുള്ള ഒരെത്തിനോട്ടം ലേഖകൻ നടത്തുന്നു.

ജയിൻ ഓസ്റ്റിൻ

ടി. പി. സദാശിവൻ പിള്ള

ആംഗ്ലേയ നോവൽ സാഹിത്യത്തിന്റെ പരിപോഷണത്തിനു മികവുററ സംഭാവനകഠം സമർപ്പിച്ചിട്ടുള്ള അപൂർവ്വം ചില വനിതാരത്നങ്ങളിൽ പ്രാതഃസ്മരണീയയാണു് മിസ്സ് ജയിൻ ഓസ്റ്റിൻ. സർവാഠംട്ടർസ്ലോട്ട് വർഷത്തിൽ നാലെന്ന കണക്കിനു് നോവലുകഠം രചിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോഠം ഇരുപത്തിയേഴുകൊല്ലംകൊണ്ടു് കേവലം ആറു നോവലുകഠംക്കു് മാത്രം ജന്മംനല്കി പ്രഖ്യാതയായിത്തീർന്നു പ്രസ്തുത മഹതി. ഇതിവൃത്തത്തെ വികലമാക്കുന്ന, വികാരത്തിനു ചേരാത്ത ധാർമ്മികതയുക്തകാത്ത, മനോഘടനയ്ക്കു പററാത്ത ഒന്നും തന്നെ തന്റെ നോവലുകളിൽ കടന്നുകൂടാൻ അനുവദിക്കാതിരുന്നതാണു് ഈ നോവൽകാരിയെ അനുവാചക ഹൃദയങ്ങളിൽ അതുല്യസ്ഥാനത്തിനർഹയാക്കിയതു്.

ഹംപ്ഷയറിലെ പുരോഹിതനും സ്റ്റീവൻറണിലെ റെക്ടറുമായ ജോർജ്ജ് ഓസ്റ്റിന്റെയും പൂന്തോട്ട നിർമ്മാണത്തിൽ അതിയായ ആഭിമുഖ്യം പുലർത്തിയിരുന്ന കസ്സാൻ ഡ്രാഓസ്റ്റിന്റെയും ഏഴാമത്തെ സന്തതിയായ ജയിൻ ഓസ്റ്റിൻ ക്രി. പി. 1775 ഡിസംബർ 16—ാം തിയ്യതി ജനിച്ചു. കസ്സാൻഡ്ര എന്ന പേരായ ഒരു സഹോദരിയും ആറു സഹോദരന്മാരും ജയിൻ ഓസ്റ്റിനുണ്ടായിരുന്നു. സഹോദരിമാർ വലിയ മൈത്രിയിലാണു് വർത്തിച്ചുപോന്നതു്. കാലക്രമത്തിൽ ആറുസഹോദരന്മാരും വിവാഹിതരായി. അവരിൽ നാലു സഹോദരന്മാർ ഈരണ്ടു പ്രാവശ്യം വിവാഹം കഴിച്ചു. തൽഫലമായി മുപ്പത്തിനാലംഗങ്ങളുള്ള ഒരു ഗോത്രമായി ഓസ്റ്റിൻ ഭവനം വികസിച്ചു. കാൽ നൂററാണ്ടുകാലം പിതൃഗൃഹം തന്നെയായിരുന്നു ജയിനിന്റെ വാസസ്ഥാനം. സുഖസമ്പുഷ്ടമായിരുന്ന ആ മന്ദിരത്തിൽ വാഹനവും കുതിരകളുമുണ്ടായിരുന്നു.

ഇരു സഹോദരിമാരും വിദ്യാഭ്യാസത്തിനായി കൂടുതലും ആശ്രയിച്ചുപോന്നതു് പണ്ഡിതനായ പിതാവിനെയും സഹോദരന്മാരെയുംമെന്നപോലെ സംസ്കാര സമ്പന്നമായ ഗൃഹാന്തരീക്ഷത്തെയും ബന്ധുക്കളുമായുള്ള സമ്പർക്കങ്ങളെയുമായിരുന്നു. വായന ജയിനിന്റെ സമയത്തിൽ ഏറിയ പങ്കും കയ്യടക്കിയിരുന്നു. തനിക്കുവേണ്ടി മാത്രമല്ല കുടുംബാംഗങ്ങളെ രസിപ്പിക്കാൻവേണ്ടിയും അവഠം വായിച്ചിരുന്നു. ഫ്രഞ്ചുഭാഷയിലും ഇററാലിയൻ ഭാഷയിലും സാമാന്യം അവഗാഹം നേടാൻ കഴിഞ്ഞ ഈ കുട്ടി നൃത്തത്തിലും സംഗീതത്തിലുമെന്നപോലെ പിയാനോവാദനത്തിലും വിദഗ്ധയായിത്തീർന്നു. പിതാവിന്റെ ശിഷ്യന്മാരും കുടുംബാംഗങ്ങളും പുസ്തക പ്രേമികളായിരുന്നതിനാൽ സാഹിത്യകാരന്മാരും വിമർശകന്മാരുമായി സമ്പർക്കമില്ലാതിരുന്ന ജയിനിനു് ക്ലാസ്സിക് സംസ്കാരവും വിവിധ തലമുറകളിലൂടെ ഉരുത്തിരിഞ്ഞുവന്ന ശൈലീവിശേഷങ്ങളോടു് ആദരവും ഉഠംക്കൊള്ളുവാൻ അവസരം സിദ്ധിച്ചു.

ഡിവോൺഷയർ സന്ദർശിച്ച സന്ദർഭത്തിൽ മിസ്സ് ജയിൻ ഒരു ചെറുപ്പക്കാരനുമായി പ്രണയബന്ധത്തിലേർപ്പെട്ടുവെന്നും ആ യുവാവ് താമസിയാതെ ഇഹലോകവാസം വെടിഞ്ഞുവെന്നും പറയപ്പെടുന്നുണ്ട്. 1795–ൽ കസ്സാൻഡ്ര ഒരു തരുണനുമായി വിവാഹാലോചനയിലേർപ്പെട്ടെങ്കിലും അയാളും 1797–ൽ ചരമഗതിയെ പ്രാപിക്കുകയാണുണ്ടായത്. ഈ സ്വാനുഭവം നിമിത്തമായിരിക്കാം ഈ എഴുത്തുകാരിയുടെ കഥകളിലെ പ്രധാന പ്രതിപാദ്യം വിവാഹമായത്.

1801–ൽ ജോർജ്ജ് ഓസ്റ്റിൻ കുടുംബസമേതം ബാത്തിലേയ്ക്ക് താമസം മാററി. നാലു വർഷം തികയുന്നതിനുമുമ്പ് പെട്ടെന്ന് രോഗബാധിതനായിത്തീർന്ന അദ്ദേഹം കാലഗതിയെ പ്രാപിച്ചു. 1807–ൽ ഒരു സഹോദരനുമൊത്ത് സഹോദരിമാരും അമ്മയും സതാംപ്ടണിലേയ്ക്ക് താമസം മാററിയെങ്കിലും അധികം താമസിയാതെ മറെറാരു സഹോദരൻ അവരെ ചൗട്ടണിലേയ്ക്കു കൊണ്ടുപോയി. അവിടെവെച്ചാണ് നമ്മുടെ കഥാനായിക അവരുടെ നോവലുകൾ എഴുതുകയോ പുന: പരിശോധിക്കുകയോ ഒക്കെ ചെയ്തത്.

ചെറുപ്പത്തിലേ എഴുതിത്തുടങ്ങിയ ഈ മഹിള പതിനാറു വയസ്സാകുന്നതിനുമുമ്പ് എഴുതിയവയാണ് ലഘു നോവലുകളും കഥകളും മററുമുൾക്കൊള്ളുന്ന വാല്യം ഒന്ന്, വാല്യം രണ്ട്, വാല്യം മൂന്ന് എന്നറിയപ്പെടുന്ന കൃതികൾ. എന്നാൽ ഈ സാഹിത്യ രസികയുടെ യശസ്സിനാധാരമായ ആറു നോവലുകളേതൊക്കെയെന്ന് നോക്കാം. വിഖ്യാതനായ റിച്ചാർഡ്സണെ അനുകരിച്ച് ലേഖന പരമ്പരയുടെ രൂപത്തിൽ 1796–ൽ രചിച്ച 'എലിനർ ആൻറ് മറിയാനെ (Elinor and Marianne) എന്ന കൃതി 1797–ൽ പുനരാലേഖനം ചെയ്തതാണ് 1811 - ൽ പ്രകാശനം ചെയ്ത 'സെൻസ് ആൻറ് സെൻസിബിലിററി' എന്ന നോവൽ. 1796–1797–ൽ 'ഫസ്ററ് ഇംപ്രഷൻ' എന്ന കൃതി ഗണ്യമായ മാററങ്ങൾക്ക് വിധേയമായപ്പോൾ അത് ഈ നോവൽകാരിയുടെ സർഗ്ഗവൈഭവത്തിൻെറ പരമോന്നതാവസ്ഥയെ അസന്ദിഗ്ദ്ധമായി പ്രഖ്യാപിക്കുന്ന 'പ്രൈഡ് ആൻറ് പ്രെജൂഡിസ്'' എന്ന നോവലായി പരിണമിക്കുകയും, 1813–ൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു. 'മാൻസ് ഫീൽഡ് പാർക്ക്'' 'എമ്മ' (EMMA) എന്നീ നോവലുകൾ യഥാക്രമം 1814-ലും 1815-ലും പ്രകാശിതമായി, 'സൂസൻ' വ്യതിയാന വിധേയമായപ്പോൾ അത് 'നോർത്തഞ്ചർ ആബി' യായിമാറി. 1798–ൽ വിരചിതമായ പ്രസ്തുതകൃതി 1817-ലും 'പേർഷേ്വൻ' 1818–ലും മുദ്രണം ചെയ്യപ്പെട്ടു. ഇവിടെ പരാമൃഷ്ടമായ ആറു വാങ്മയങ്ങളിൽ ആദ്യത്തെ നാലെണ്ണം ആജ്ഞാത നാമകമായും അവസാനത്തെ രണ്ടെണ്ണം സ്വന്തം പേരിലും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയാണുണ്ടായത്. 'സാൻഡിഷൻ', ഭവാട്ടസൺസ്'' എന്നിങ്ങനെ രണ്ടപൂർണ്ണ കൃതികൾകൂടി സാഹിത്യകാരിയുടേതായിട്ടുണ്ട്.

ആരോഗ്യം ക്ഷയിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോഴാണ് 'പേർസ്വേഷൻ' രചിച്ചത്. 1817–ജൂലായ് മാസത്തോടെ രോഗം മൂർച്ഛിച്ചു. ആ മാസം 18–ാം തിയ്യതി സ്വസഹോദരിയുടെ കരതലത്തിൽ കിടന്ന് നമ്മുടെ കഥാനായിക കഥാവശേഷയായി. അവരുടെ ജഡം വിഞ്ചെസ്റ്ററിലെ ഭദ്രാസനപ്പള്ളിയിൽ സംസ്കരിക്കപ്പെട്ടു,

മിസ്സ് ജയിൻ ഓസ്റ്റിൻ ഒരു റിയലിസ്റ്റാണ്. താൻ കണ്ടു മുട്ടുന്ന ജീവിതത്തിൽ നിന്നും സ്വീകരിക്കുന്ന സാമഗ്രികളാണ് അവർ നോവൽ രചനയ്ക്കുപയോഗിക്കുന്നത്. അയഥാർത്ഥമായതൊന്നും തന്നെ അവരുടെ കൃതികളിൽ കാണുകയില്ല. സമകാലീന സാമുദായിക ജീവിതത്തെയാണീ യഥാർത്ഥവാദി ചിത്രീകരിക്കുന്നത്. കഥയുടെ കാര്യത്തിലായാലും കഥാപാത്രങ്ങളുടെ കാര്യത്തിലായാലും കഥാവതരണകാര്യത്തിലായാലും ഈ കാഥികയുടെ കഥാപ്രപഞ്ചത്തിൽ കാണുന്നത് റിയലിസമാണ്.

ഈ നോവലിസ്റ്റിൻെറ സൃഷ്ടികളിലെ പ്രധാന പ്രതിപാദ്യം വിവാഹമാണെന്ന് ഈ ലേഖനത്തിൽ അന്യത്ര സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. സ്വന്തം നായികമാർക്കനുയോജ്യരായ വരന്മാരുടെ ചിത്രീകരണത്തിലാണ് ഈ കാഥികയുടെ ഹൃദയവും ബുദ്ധിയും തങ്ങി നിൽക്കുന്നത്. അപൂർവ്വം ചില തെററായ കാൽവെപ്പിലൂടെയാണ് സാധാരണയായി ഈ കഥാകൃത്തിൻെറ നായികമാർ അവർക്കുചേർന്ന വരന്മാരെകണ്ടെത്തുന്നത്. അനന്തരം തെററിദ്ധാരണകളുടെയും നിരാശകളുടെയും പരമ്പര അവരുടെ വിവാഹത്തെ അത്യധികം നീട്ടിക്കൊണ്ടു പോകുന്നു. അവസാനം പരിണയനത്തിലൂടെ നായികാനായകന്മാർ ഒരുമിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. പ്രഭാതസന്ദർശനങ്ങൾ, വിഭവസമൃദ്ധമായ സദ്യകൾ, നൃത്തങ്ങൾ, ഷോപ്പിംഗുകൾ, വിവാഹങ്ങൾ ആദിയായവയാണ് നമ്മുടെ ഗ്രന്ഥകാരിയുടെ കഥാലോകത്തിലെ ശ്രദ്ധേയമായ അംശങ്ങൾ.

വക്രോക്തി അഥവാവ്യാജസ്തുതിയാണ് ഈ ഫലിതരസികയുടെ ഏററവും പ്രിയപ്പെട്ട ആയുധം. ഫലിതരസം ഏറിയ കൂറും പ്രവഹിക്കുന്നതു് വ്യാജസ്തുതിയിൽ നിന്നാണ്. കഥാപാത്രങ്ങളുടെ പരാജയങ്ങളെയും ബോധരാഹിത്യത്തെയും വെളിവാക്കുകയാണ് ശുഭപര്യവസായികളായ തൻെറ നോവലുകളിലൂടെ മിസ്സ് ജയിൻ ഓസ്റ്റിൻ പ്രപഞ്ചനം ചെയ്യുന്നതു്. ഒരു കൊമേഡിയൻെറ കാഴ്ചപ്പാടാണ് അവക്കു് ജീവിതത്തോടുണ്ടായിരുന്നതു്. പൊട്ടിച്ചിരിപ്പിക്കുന്നതല്ല അവരുടെ ഫലിതം. ലളിതമെന്നപോലെ വഴങ്ങുന്നതുമാണതു്. അതിൽ വിദ്വേഷത്തിൻെറ കണികപോലും കാണുകയില്ല. എന്നാൽ ചിലപ്പോഴൊക്കെ ഗൗരവം സ്ഫുരിക്കുന്നതുകാണാം. അതിശയോക്തിയാണെങ്കിലും ഷേക്സ്പിയറുടെ ഫലിതവുമായി മിസ്സ് ഓസ്റ്റിൻെറ ഫലിതത്തെ താരതമ്യപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്.

സ്വഭാവ ചിത്രീകരണങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ കൃതഹസ്തയായിരുന്നു ജയിൻ ഓസ്റ്റിൻ. മനുഷ്യമനസ്സിനെക്കുറിച്ചും മാനവോദ്ദേശങ്ങളെക്കുറിച്ചും ഈ സാഹിത്യ കുശലയ്ക്കുണ്ടായിരുന്ന അഗാധമായ ജ്ഞാനത്തെ സമർത്ഥമായി അനാവരണം ചെയ്യുന്നവയാണ് ഇവരുടെ ഓരോ നോവലും. സ്വഭാവത്തിൻെറ പുറംചട്ടയിൽ മാത്രമല്ല അതിൻെറ മനശ്ശാസ്ത്രപരമായ ചിത്രീകരണത്തിലും അവർ ജാഗരൂകയായിരുന്നു. പുരുഷന്മാരെക്കുറിച്ചുള്ള പഠനങ്ങളേക്കാൾ കൂടുതൽ വിജയകരമായതു് സ്ത്രീകളെസംബന്ധിച്ച പഠനങ്ങളാണ്. ശ്രദ്ധേയമായ മറെറാരു സവിശേഷത ആദർശവത്കൃതമായ കഥാപാത്രങ്ങളോ തികഞ്ഞ വില്ലന്മാരോ ഈ നോവലുതളിൽ കാണുകയില്ലെന്നുള്ളതാണ്.

ജയിൻ ഓസ്റ്റിൻെറ കഥകളിൽ ഡ്രമാററിക് അല്ലെങ്കിൽ മെലോഡ്രമാററിക് സന്ദർഭങ്ങൾ വളരെ വിരളമാണ്. അവരുടെ ഉദാത്തമായ സ്പർശത്താൽ സാധാരണ സംഗതികളും കഥാപാത്രങ്ങളും രസനിഷ്യന്ദികളായി മാറുന്നു. വികാരവിചാരങ്ങളുടെ സത്യസന്ധമായ ആവിഷ്ക്കരണമാണതിനു് കാരണം. കാൽപനിക നോവലുകളുടെ ചമയങ്ങളിലൊന്നും നമ്മുടെ സൂര്യവനിതയ്ക്കു് താല്പര്യമുണ്ടായിരുന്നില്ല. വികാരാവിഷ്കരണത്തിൽ താൻ നിപുണയാണെന്നു് കാണിക്കാൻ തയ്യാറാകുന്നുമില്ല. ശക്തമായ പൊട്ടിത്തെറികളൊന്നും കഥകളിൽ ദൃശ്യമല്ല. സ്നേഹവികാരത്തിൽ തങ്ങിക്കിടക്കുന്ന സമ്പ്രദായവുമില്ല. ദൗരന്തികമോ ഹൃദയ വിദാരണക്ഷമമോ ആയ സന്ദർഭങ്ങൾ നമ്മെ വേദനിപ്പിക്കുന്നില്ല. ജീവിതത്തിൻെറ രസകരമായ ഭാവത്തെയല്ലാതെ വേദനാ നിർഭരമായവശത്തെ വിവരിക്കാൻ അവർക്കു് താല്പര്യമില്ല.

ഈ കാഥിക കഥപറഞ്ഞുപോകുന്ന രീതി നമ്മെ കാണിച്ചുതരുന്നതു് അവരുടെ സ്വഭാവത്തിൽ നിറഞ്ഞു നിൽക്കുന്ന നിസ്സംഗതയെയാണ്. തക്കറേയോ ജോർജ്ജ് ഏലിയട്ടോ ചെയ്യുന്നതുപോലെ ജയിൻ തൻെറ വൈയക്തിക വ്യാഖ്യാനങ്ങളെക്കൊണ്ടു് കഥാഗതിയെ തടയാൻ മുതിരുന്നില്ല, തന്നിമിത്തം നോവലുകൾ നോവലിസ്റ്റിൽനിന്നും സ്വതന്ത്രമായി വർത്തിക്കുന്നു. ധർമ്മോപദേശ വ്യഗ്രതയും അവിടെ ദൃശ്യമല്ല. എന്നാൽ ധാർമ്മിക ലക്ഷ്യമവയിലുണ്ടുതാനും. ആ ലക്ഷ്യത്തെ വായനക്കാരൻ സ്വപ്രയത്നംകൊണ്ടു് പ്രാപിക്കണമെന്നത്രേ വിവക്ഷ.

ഈ നോവൽകാരിയുടെ കഥകൾക്കു് ആധാരം ചുററുമുള്ള ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചു് താൻ നടത്തിയിട്ടുള്ള നിരീക്ഷണവും സ്വാനുഭവവുമാണ്. അതുകൊണ്ടു് അവരുടെ സാഹിത്യ സൃഷ്ടിയുടെ പരിധി പരിമിതമാണ്. വിശാലമായ ഒരു ജീവിതരീതിയല്ല അവർ വിശദമാക്കുന്നതു്. പുറം പ്രകൃതിയിൽ കാര്യമായ ആഭിമുഖ്യം കാണിക്കുന്നുമില്ല സ്വന്തം നിരീക്ഷണത്തിനപ്പുറം തന്നെക്കൊണ്ടു പോകാൻ വേണ്ടത്ര ഭാവനാവിലാസമില്ലാത്തതിനാൽ മനുഷ്യ ജീവിതത്തിലെ പല സംഗതികളും ഈ കഥാലോല വിട്ടുകളഞ്ഞിരിക്കുന്നു. എങ്കിലും ആ ചെറിയ വലയത്തിനകത്തു് അവർ പരമാധികാരം നടത്തുന്നു. യഥാർത്ഥ ജീവിതത്തിലെന്നപോലെ അവരുടെ കഥാപാത്രങ്ങൾ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളാണ്. ആ ചെറു പെയിൻറിംഗിൻെറ തികവാണ് അവരുടെ കൃതികൾക്കെല്ലാമുള്ളതു്.

സത്യസന്ധതയിലും ലാളിത്യത്തിലും കുടികൊള്ളുന്നവശ്യത ജയിൻ ഓസ്റ്റിൻെറ നോവലുകളുടെ മുഖമുദ്രയാണ്. ഇടച്ചേരിയിലും മേച്ചേരിയിലുംപെട്ട ആംഗ്ലേയ സമുദായത്തിൻെറ വ്യക്തമായ പ്രാതിനിധ്യമാണ് അവർ നൽകുന്നതു്. വിവിധ നിലകളിൽപെട്ട വ്യക്തികളുടെ സ്വഭാവ വിശേഷങ്ങൾ അവർ വെളിപ്പെടുത്തുന്നതു്, സാധാരണ സമ്പർക്കങ്ങളിലൂടെയും ഓജസ്സുററ സംഭാഷണങ്ങളിലൂടെയുമാകുന്നു. ആരംഭം മുതൽക്കേ സമകാലീന വിമർശകന്മാരാൽ സാഹ്ലാദം സ്വാഗതംചെയ്യപ്പെട്ടവയാണ് ഈ മാന്യയുടെ കൃതികൾ. അക്കാലത്തു് പ്രചാരത്തിലിരുന്ന കാൽപ്പനിക നോവലുകളെ അപേക്ഷിച്ചു് വളരെ മെച്ച

പുസ്തകാഭിപ്രായം

മററൊരു കേരള കാളിദാസൻ

(ആശാൻ കേരള കാളിദാസൻ. ഗ്രന്ഥകാരൻ: പ്രൊഫ. പി. മീരാക്കുട്ടി
വിതരണം കറന്റു ബുക്സ്–വില–6–ക.)

അഭിജ്ഞാനശാകുന്തളം ആദ്യമായി മലയാളഭാഷയിലേക്കു വിവർത്തനം ചെയ്യുകയും, മേഘസന്ദേശത്തിന്റെ അച്ചിൽ ഒരു മയൂരസന്ദേശം വാർത്തെടുക്കുകയും ചെയ്ത കേരളവർമ്മ വലിയ കോയിത്തമ്പുരാനെയാണ് ഇതഃപര്യന്തം കേരള കാളിദാസൻ എന്നു നാം വിളിച്ചുപോന്നത്. എന്നാൽ ആ ബഹുമതികിരീടം കേരളവർമ്മയുടെ തലയിലല്ല ആശാന്റെ ശിരസ്സിലാണു ചാർത്തേണ്ടതെന്നു പ്രൊ. മീരാക്കുട്ടി ഈ ലഘുഗ്രന്ഥത്തിൽ സയുക്തികം സമർത്ഥിക്കുന്നു. സാഹിത്യ ചരിത്രത്തിൽ ശ്രദ്ധിക്കപ്പെടേണ്ട ഈ ഇളക്കിപ്രതിഷ്ഠ കാവ്യാസ്വാദകർക്ക് പുതിയ വഴിത്താര തുറന്നുകൊടുക്കുകയും ആശാൻനിരൂപണത്തിൽ ഒരു പുതിയ അദ്ധ്യായം എഴുതിച്ചേർക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. കുമാരനാശാന്റെ കവിതകളെക്കുറിച്ചാണു മലയാളത്തിൽ ഏററവുമധികം വിമർശനപഠനങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളത്. ആ ഗണത്തിൽ ഏററവും ചെറിയ പുസ്തകമെന്നും വേണമെങ്കിൽ മീരാക്കുട്ടിയുടെ ഈ ഗ്രന്ഥത്തെ വിശേഷിപ്പിക്കാം. പക്ഷേ പൂർവ്വനിരൂപകസൂരികൾ കാണേണ്ടതുപോലെ കാണാൻ വിട്ടുപോയ സുപ്രധാന കാവ്യമർമ്മങ്ങളിൽ മീരാക്കുട്ടി അമർത്തിത്തൊടുന്നു. അതുകൊണ്ട് അടുത്തകാലത്തിറങ്ങിയ ആശാൻ നിരൂപണങ്ങളിൽ ഏററവും ശ്രദ്ധേയമായ കൃതിയാണിത് എന്നുകൂടി പറയേണ്ടിവരും. മീരാക്കുട്ടിയുടെ സൂത്രപ്രായമായ വാക്യതല്ലജങ്ങൾ ഏറെ വ്യാഖ്യാനമർഹിക്കുന്നവയാണ്. "കാളിദാസകവിതയുടെ ഭാവപക്ഷം ആശാനെ ആവേശംകൊള്ളിച്ചെങ്കിൽ രൂപപക്ഷം വലിയ കോയിത്തമ്പുരാനെ മോഹിപ്പിച്ചു." ഇത്രയുമാണ് തന്റെ ഇളക്കിപ്രതിഷ്ഠയ്ക്ക് മീരാക്കുട്ടി പറഞ്ഞുവയ്ക്കുന്ന ന്യായം. പക്ഷേ ഇതിനൊരു ഭാഷ്യം ചമയ്ക്കണമെങ്കിൽ മൂന്നുകവികളുടെ സമഗ്രപഠനം തന്നെ വേണ്ടിവരും. മീരാക്കുട്ടിയുടെ ഗ്രന്ഥത്തിനു

പ്പെട്ടവയും വ്യക്തമായ വ്യതിരിക്തത പുലർത്തുന്നവയും ആയിരുന്നതുകൊണ്ടാണ് ജയിനിന്റെ നോവലുകൾ ആസ്വാദകലോകത്തിന്റെ ശ്രദ്ധയും ആദരവും പിടിച്ചുപററിയത്. വാൾട്ടർ സ്കോട്ട് തുടങ്ങിയ പ്രഗത്ഭന്മാർ മിസ്സ് ഓസ്റ്റിനെ ഒരു ആധുനിക നോവലിസ്റ്റായിക്കരുതുകയും ആ നിലയ്ക്ക് അവരെ ആദരിക്കുകയും ചെയ്തുപോന്നു.

ആദ്യന്തം ഊർജ്ജസ്വലതയും തമാശനിറഞ്ഞുതുളുമ്പുന്ന കൂടോപായവും തെററിദ്ധാരണയും അനുയോജ്യരായ വധൂവരന്മാരെ സൃഷ്ടിക്കുന്ന കഥയും ചേർന്ന് അനുവാചക ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിക്കാൻ കെല്പുള്ള നോവലാണ് 'എമ്മ' എന്ന്" ഒററവാക്യത്തിലൊതുക്കാം. ഈ നിർവ്വചനം ഇവരുടെ മററു നോവലുകൾക്കും ചേരും. 'എമ്മ'യിൽ കഥയില്ല, നായിക മററു സ്ത്രീകളെ അപേക്ഷിച്ച് മെച്ചമൊന്നുമല്ല എന്നൊക്കെപ്പറയുന്നവർപോലും ഓസ്റ്റിന്റെ കഥാപാത്രങ്ങൾ ജീവിതത്തോട് സത്യസന്ധത പുലർത്തുന്നവരാണെന്ന കാര്യത്തിൽ സംശയാലുക്കളല്ല. ജയിനിന്റെ ചിത്രീകരണപാടവം അനതിക്രമണീയമാണ്. പക്ഷെ, ചിത്രീകൃത കഥാപാത്രങ്ങൾ ഉന്നത സ്ഥാനീയരല്ല. ആയതിനാൽ അത്തരം ചിത്രീകരണത്തിന് ധിഷണയുടെ ,ഉന്നതമേഖലകളാവശ്യമില്ല. ഈ ഗ്രന്ഥകാരിയുടെ പ്രതിഭ അതുല്യമായിരിക്കാം. എന്നാൽ അതേററവും ഉയർന്ന തരത്തിലുള്ളതല്ല. അതെങ്ങനെയായാലും പേന പിടിച്ചെഴുതാൻ ശേഷിയുണ്ടായിരുന്ന സമയംവരെ സാഹിത്യസപര്യചെയ്തുപോന്ന ഈ സാഹിത്യനായിക മൃതിയടയുന്നതിന്റെ തലേദിവസംകൂടി കല്പനാവൈഭവവും ചടുലതയും തുളുമ്പിനിൽക്കുന്ന ഏതാനും പദ്യഖണ്ഡങ്ങൾ രചിച്ചിരുന്നുവത്രേ! ഇംഗ്ലീഷ് നോവൽ സാഹിത്യത്തിൽ മിസ്സ് ജയിൻ ഓസ്റ്റിനും അവരുടെ നോവലുകൾക്കും നിസ്തുലമായ ഒരു സ്ഥാനമുണ്ടെന്നുള്ളത് നിസ്സന്ദേഹവും നിർവ്വിവാദവുമാണ്.

വല്ല പോരായ്മയുമുണ്ടെങ്കിൽ അതു് ഈ സംക്ഷിപ്തസ്വഭാവം മാത്രമാണ്. ചുരുങ്ങിയതു് മൂന്നിരട്ടിയായിട്ടെങ്കിലും വിപുലീകരിച്ചെങ്കിൽ മാത്രമേ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ സാരഗൗരവം സാധാരണ സാഹിത്യവിദ്യാർത്ഥികൾക്ക ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടു. ഗതാനുഗതികത്വ വ്യതിചലനം നവനവോല്ലേഖ കല്പനം, നാടകീയസ്വഭാവം, വാഗർത്ഥസംപൃക്തി, സാമ്യോക്ത്യലങ്കാരങ്ങളുടെ മൗലിക ചാരുത, തോഴത്ത കല്പന (സഖീസങ്കല്പം) അഗാധ ഹൃദയഭാവ നിരീക്ഷണം, എന്നിങ്ങനെ കാളിദാസ കവിതയ്ക്കുള്ള പല സവിശേഷതകളും മലയാളത്തിൽ നാം കണ്ടുമുട്ടുന്നതു് ആശാൻകവിതയിലാണെന്നു ഗ്രന്ഥകാരൻ സോദാഹരണം ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ഇതെല്ലാം ചൂണ്ടിക്കാട്ടലിൽ ഒതുങ്ങി നിൽക്കുന്നതിനാൽ പൂർണ്ണഭക്ഷണത്തിന്റെ തൃപ്തിയല്ല വൈററമിൻ ഗുളികയുടെ ഉത്തേജകത്വമാണ് ഈ കൃതി നൽകുന്നതു്. ആശാൻ കവിതയുടെ സകല മർമ്മങ്ങളിലും ക്ഷണപ്രഭാദീപ്തി ചൊരിയുന്ന ഒരു സൗദാമിനീ കടാക്ഷമാണ് പ്രൊ. മീരാക്കുട്ടിയുടെ ഈ ഗ്രന്ഥം. ആശാൻകവിത കാളിദാസകവിതയുടെ അനുകരണമല്ല. കാളിദാസൻ വെട്ടിത്തെളിച്ച രാജപാതയിലൂടെ സ്വന്തം രഥത്തിൽ ജൈത്രയാത്ര ചെയ്യുന്ന മൗലിക പ്രതിഭയാണ് ആശാന്റേതു്. അതിനാൽ കാളിദാസ കവിതയിൽ നിന്നു് ഉദാഹരണങ്ങളുദ്ധരിച്ചതു പോരെന്നു് ആരെങ്കിലും പറഞ്ഞാൽ അതു് നമുക്കവഗണിക്കാം. എന്നാൽ ആശാന്റെ കാവ്യശകലങ്ങൾ നിർല്ലോഭം ഉദ്ധരിച്ചു പോകുന്നതിനിടയ്ക്കു് ചിലതെങ്കിലും കുറെക്കൂടി വിവരിച്ചു കൊടുത്തു് സാധാരണ വിദ്യാർത്ഥികളെ സഹായിക്കേണ്ടതായിരുന്നു. അങ്ങനെ ചെയ്യുമ്പോൾ കുമാരസംഭവവും നളിനിയുമായി ഇതിവൃത്ത കല്പനയിലും ഭാവഘടനയിലും കാണുന്ന സാധർമ്മ്യ വൈധർമ്മ്യങ്ങളിലേക്കും മററും അല്പംകൂടി കടന്നു നോക്കുവാനും, കവിയുടെ വ്യക്തിമുദ്രപേറുന്ന ഒട്ടേറെ അപൂർവ്വ പദപ്രയോഗങ്ങളിലേക്കുകൂടി വെളിച്ചംവീശുവാനും എഴുത്തുകാരൻ നിർബ്ബന്ധിതനായേനെ. നവീന നിരൂപണത്തിന്റെ കവാടത്തോളമെത്തിനിൽക്കുന്ന തന്റെ തൂലികയ്ക്കു് അല്പംകൂടി ശൈലീസവിശേഷതകളിലേക്കു് ഉൾപ്രവേശം നൽകി സാഫല്യം നൽകാമായിരുന്നു. എങ്കിൽ ആശാൻകവിതയെക്കുറിച്ചുണ്ടായിട്ടുള്ള മികച്ചഒരു തീസിസിന്റെ നില ഈ ഗ്രന്ഥത്തിനു കൈവരികയും ചെയ്യുമായിരുന്നു. പക്ഷേ ഇവിടെ ഹിമകണത്തിൽ കാനനം മുഴുവൻ ഞെരുങ്ങി പ്രതിബിംബിച്ചു നിൽക്കുന്നു. ഓരോരുത്തർക്കും സ്വന്തം ലെൻസുപയോഗിച്ചു വേണ്ടതു് വേണ്ടതു വികസിപ്പിച്ചെടുക്കാം. ഒന്നെടുത്തുപറയട്ടെ! ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ സഹായമുണ്ടെങ്കിൽ ആശാൻകവിതയുടെ പഠനം കൂടുതൽ എളുപ്പമാകും. ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ സഹായംകൂടാതെയുള്ള പഠനം അത്രയ്ക്കു് അപൂർണ്ണവുമായിരിക്കും. ഒരു മർമ്മഗ്രാഹിത്വത്തിന്റെ വിശിഷ്ട സംഭാവനയാണ് പുറമേ ചെറുതെങ്കിലും ഉൾക്കനമേറിയ ഈ നിരൂപണ ഗ്രന്ഥം.

ഉലകംതറ

കടമ്മനിട്ടയുടെ കവിതകൾ

(പ്രസാ. ഡി. സി. ബുക്കു്-കോട്ടയം വില-25.)

ഒരു പക്ഷേ ചങ്ങമ്പുഴയുടെ കാലത്തിനു ശേഷം ഏററവുമധികം ജനശ്രദ്ധയാകർഷിച്ച മൗലികസ്വഭാവമുള്ള കവി കടമ്മനിട്ട രാമകൃഷ്ണനായിരിക്കാം. വയലാർ പ്രഭൃതികൾ ചലച്ചിത്രഗാനങ്ങളിലൂടെയും മററും ആർജ്ജിച്ച ജനപ്രീതി വിസ്മരിച്ചുകൊണ്ടു പറയുന്നതല്ല. അവരിലെല്ലാം ചങ്ങമ്പുഴയുടെ സ്വാധീനം നിലനിന്നിരുന്നു. തന്റെ ചൊൽക്കവിതകളുമായി കവിയരങ്ങുകളിലൂടെ കടമ്മനിട്ട ഒരു പുതിയ സംവേദനശീലം സൃഷ്ടിച്ചു. ആധുനിക യുവത്വത്തിന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട കവിയായിമാറി. കാട്ടാളന്റെ പ്രാകൃതരോഷങ്ങളും, അവഗണിക്കപ്പെടുന്ന ഗ്രാമീണദരിദ്രകോടികളുടെ ജീവിതദൈന്യവും, കാമുകന്റെ വികാരവായ്പും ഭർത്താവിന്റെ അർപ്പിതമനസ്സും, അച്ഛന്റെ ആർദ്രവാത്സല്യവും, മകന്റെ പിതൃഭക്തിയും, നാട്ടുമ്പുറത്തുകാരന്റെ അമ്പലപ്പുര

ദൈവഭജനവും അതിവിപ്ലവവീര്യത്തിൻെറ അട്ടഹാസവും എസ്റ്റാബ്ലിഷ്മെൻറിനോടുള്ള കടുത്ത പ്രതിഷേധവും, അകനന്തിപ്പിൻെറ നനുത്ത പരിഹാസവും അട്ടത്തുനില്പിൻെറ അകം പൊള്ളിക്കുന്ന ചൂടും, വായ്ത്താരിവൃത്തങ്ങളിൽ നിന്നുരുത്തിരിയുന്ന പുത്തൻ താളക്രമവും എല്ലാം കൂടി കടമ്മനിട്ടയെ വേർതിരിച്ചു നിർത്തുന്നു. കടമ്മനിട്ടയ്ക്കു യുവകവികളുടെയിടയിൽ അനുകർത്താക്കൾ ധാരാളമുണ്ടെങ്കിലും സ്വകീയമായ ആത്മവത്തയുള്ള ഇക്കവിയുടെ തോൾവരെയെത്താൻ പോലും അവക്കാർക്കും കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. കടമ്മനിട്ടക്കവിതയ്ക്കു ഒരു മാനിഫെസ്റ്റോയുണ്ട്. വ്യക്തിത്വമുണ്ട്. അതു നമ്മെ ഞെട്ടിക്കും അറപ്പിക്കും; വെറുപ്പിക്കും, വിഷാദമഗ്നരാക്കും, കണ്ണീരണിയിക്കും, ഉത്തേജിപ്പിക്കും താളമടിപ്പിക്കും ലയിപ്പിക്കും — എന്നാൽ ചിന്തിപ്പിക്കുകയില്ല ആഹ്ലാദിപ്പിക്കുകയുമില്ല.

കടമ്മനിട്ടരാമകൃഷ്ണൻ ഇന്നുവരെ എഴുതിയിട്ടുള്ള അമ്പത്തിനാലുകവിതകൾ ഡീസി ബുക്ക് സമാഹരിച്ചുതരുമ്പോൾ അതു പുതിയ കാവ്യാനുശീലനത്തിൻെറ കൈ ചൂണ്ടിപ്പലകയായിത്തീരുന്നു. കാവ്യ ചരിത്രത്തിലെ ഈ നാഴികക്കല്ല് നാലുവശത്തു നിന്നും നോക്കിക്കാണാനും വിലയിരുത്തുവാനും ഓർമ്മയിൽ മുഴങ്ങുന്ന ആ ഈരടികൾ നോക്കിമനസ്സിലുറപ്പിക്കാനും, ഭാവി കവിതയുടെ വഴി നിർണ്ണയിക്കുവാനും ഇതു സഹായകമാണ്. കുററമററ പ്രസാധനവും നരേന്ദ്രപ്രസാദിൻെറ അപഗ്രഥനാത്മകമായ അവതാരികയും ഈ സമാഹാരത്തിൻെറ ഈടു വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നു.

ഉലകംതറ.

വിശ്വസാഹിത്യ പരിചയം

1. ജീൻക്രിസ്റ്റോഫ്
   പുനരാഖ്യാനം – എസ്. കെ. വസന്തൻ.
2. ജോസഫ് ആൻഡ്രൂസ്
   പുനരാഖ്യാനം – പി. നാരായണക്കുറുപ്പ്.
3. തീർത്ഥാടകൻെറ പുരോഗതി
   പുനരാഖ്യാനം — വർഗ്ഗീസ് കാഞ്ഞിരത്തുങ്കൽ
4. ജിംപ്രഭു
   പുനരാഖ്യാനം – എസ്. വി. വേണുഗോപാലൻനായർ
5. അവസാനത്തെ മോഹികൾ
   പുനരാഖ്യാനം – ഡി. തങ്കപ്പൻനായർ.

വില—10 രൂപ വീതം—ഡി. സി. ബുക്സ് കോട്ടയം

വിശ്വസാഹിത്യത്തിലെ അതി വിശിഷ്ട കൃതികൾ മലയാളവായനക്കാരെ പരിചയപ്പെടുത്തുന്നതിനുവേണ്ടി ഡീ. സി. ബുക്സ് സംവിധാനം ചെയ്തിട്ടുള്ള വിശ്വസാഹിത്യമാല എന്ന പരമ്പരയിലെ അഞ്ചു പുസ്തകങ്ങളാണ് അവലോകന വിഷയമായിട്ടുള്ളത്. റീടോൾഡു സീരീസ് എന്ന പേരിൽ ഇംഗ്ലീഷിലും മററും നിലവിലിരിക്കുന്ന ഒരു സമ്പ്രദായമാണ് മലയാളത്തിലാദ്യമായി ഡീ. സി, ബുക്സ് ആവിഷ്കരിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഏറെക്കുറെ നൂററമ്പതു പേജിലൊതുക്കി വിശ്വസാഹിത്യ കഥാഗ്രന്ഥങ്ങൾ പുനരാഖ്യാനം ചെയ്യുവാൻ പ്രസാധകർ യത്നിച്ചിരിക്കുന്നു. ഓരോന്നിനും പത്തുരൂപ വച്ചിരിക്കുന്നതു് ഇന്നത്തെ നിലയിൽ കുറഞ്ഞ വിലയാണ്. അത്യാകർഷകമായ ബഹുവർണ്ണപ്പുറംചട്ട പ്രസിദ്ധ ഇംഗ്ലീഷ് പ്രസാധന്മാരുടെ നിലവാരത്തോളമെത്തിയിരിക്കുന്നു. മലയാള പുസ്തക പ്രസാധനകലയ്ക്കു് എന്തുകൊണ്ടും അഭിമാനം ജനിപ്പിക്കുന്നതാണ് ഈ പരമ്പര, സാഹിത്യ ലോകത്തു് ലബ്ധപ്രതിഷ്ഠരും കൃതഹസ്തരുമായ

എഴുത്തുകാരാണ് പുനരാഖ്യാനകർമ്മം നിർവ്വഹിച്ചിരിക്കുന്നതു്. പുസ്തകങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുത്തു് സംവിധാനം ചെയ്യുന്ന ജനറൽ എഡിററർ പണ്ഡിതനും കവിയുമായ ഡാ. കെ. അയ്യപ്പപ്പണിക്കരാകുന്നു.

റൊമയിൻ റോളണ്ടിന്റെ ലോകപ്രസിദ്ധമായ ജീൻ ക്രിസ്റ്റോഫ് കാവ്യഗുണം നഷ്ടപ്പെടാതെ പ്രൊഫ. എസ്. കെ. വസന്തൻ 151 പേജിൽ സംക്ഷേപിച്ചിരിക്കുന്നു. ബീഥോവന്റെ ജീവചരിത്രത്തെ കേന്ദ്രമാക്കി 20—ാം നൂററാണ്ടിന്റെ ആരംഭത്തിൽ ഫ്രഞ്ചുഭാഷയിലെഴുതപ്പെട്ട ജീൻക്രിസ്റ്റോഫ് നോബൽ സമ്മാനം നേടിയിട്ടുണ്ട് ആധുനിക ജീവിതത്തിന്റെ ദുരന്താത്മകമായ ഇതിഹാസമാണ് ഈ കൃതി.

18—ാം നൂററാണ്ടിലെ പ്രസിദ്ധ ഇംഗ്ലീഷ് നോവലിസ്റ്റായിരുന്ന ഹെൻറി ഫീൽഡിംഗിന്റെ ജോസഫ് ആൻഡ്രൂസ് ചലച്ചിത്ര രൂപത്തിൽ ലോകമെമ്പാടുമുള്ള പ്രേക്ഷകലോകത്തെ ഹഠാദാകർഷിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. തീവ്രവികാര സംഘർഷങ്ങൾ നിറഞ്ഞ ഈ നോവൽ അതിനുമുമ്പു തന്നെ എല്ലാവിഭാഗത്തിൽപ്പെട്ട വായനക്കാരുടേയും പ്രീതി ആർജ്ജിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഗദ്യഭാഗങ്ങൾ ഗദ്യത്തിലും പദ്യഭാഗങ്ങൾ പദ്യത്തിലും ഹാസ്യരസനിർഭരമായ ശൈലിവിടാതെ ശ്രീ. പി. നാരായണക്കുറുപ്പ് പുനരാഖ്യാനം ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

പതിനേഴാം നൂററാണ്ടിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിൽ ജോൺ ബന്യനെഴുതിയ പിൽഗ്രിംസ് പ്രോഗ്രസ്സിനെക്കുറിച്ചു കേൾക്കുകയോ പഠിക്കുകയോ ചെയ്തിട്ടില്ലാത്ത അഭ്യസ്തവിദ്യരുണ്ടാവില്ല. കഥയും നോവലും സത്യാന്വേഷണവും ആത്മീയാനുഭവവും ജീവിത യാഥാർത്ഥ്യവും അന്യാപദേശവുമെല്ലാമാണ് തീർത്ഥാടകന്റെ പുരോഗതി. ലോകഭാഷകളിലെല്ലാം വിവർത്തിതമായിട്ടുള്ള ഈ ക്ലാസ്സിക്കിന്റെ സംഗൃഹീത പുനരാഖ്യാനം അന്തരീക്ഷാനുഗുണമായ പ്രസന്നശൈലിയിൽ ശ്രീ. വർഗ്ഗീസ് കാഞ്ഞിരത്തുങ്കൽ നിർവ്വഹിച്ചിരിക്കുന്നു.

പത്തൊമ്പതും ഇരുപതും നൂററാണ്ടുകളെ വിളക്കുന്ന കണ്ണിയാണ് ആംഗല സാഹിത്യനായകനായ ജോസഫ് കൊൺറാഡ്. തത്ത്വചിന്തയും മനഃശ്ശാസ്ത്രവും ഇണക്കിച്ചേർത്തു് വിചിത്രാനുഭവങ്ങളുടെ സമാഹൃതരൂപമായി രചിച്ചിരിക്കുന്ന ''ജിംപ്രഭു എന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ നോവലാകട്ടെ ആഖ്യാനശൈലിയുടെ അനന്യശോഭകൊണ്ടു് അനുവാചക ലക്ഷങ്ങളുടെ മനസ്സിൽ അനശ്വരമുദ്ര പതിച്ചുകഴിഞ്ഞതാണ്. പ്രസിദ്ധ ചെറുകഥാകൃത്തായ എസ്. വി. വേണുഗോപലൻനായരുടെ സംഗൃഹീത പുനരാഖ്യാനം മൂലത്തോടു് പരമാവധി നീതി പുലർത്താൻ ശ്രമിച്ചിരിക്കുന്നു,

അമേരിക്കൻ നോവൽസാഹിത്യത്തിന്റെ പ്രഭാതനക്ഷത്രമാണ ജെയിംസ് കൂപ്പർ. റെഡിന്ത്യൻ ജനവിഭാഗത്തിന്റെ ജീവിത ദുരന്തങ്ങളെക്കുറിച്ചു് അദ്ദേഹമെഴുതിയ നോവലുകളിൽ ഏററവും ശ്രദ്ധേയമാണ് ദി ലാസ്റ്റ് ഒഫ് ദി മോഹികൻസ്. അമേരിക്കയുടെ ചരിത്ര ഭൂമിശാസ്ത്രങ്ങളെ ആഴത്തിൽ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്ന ആഖ്യാനസുഭഗമായ ഈ കൃതി പില്ക്കാല അമേരിക്കൻ സാഹിത്യത്തെ ഒട്ടേറെ സ്വാധീനിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. പ്രൊഫ: ഡി. തങ്കപ്പൻനായരുടെ സംഗൃഹീത പുനരാഖ്യാനം കാവ്യാത്മകമാണ്.

ഡി. സി ബുക്ക്സിന്റെ വിശ്വസാഹിത്യമാലാ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ കേരളത്തിലെ സാഹിത്യ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു് വിശ്വസാഹിത്യത്തിലേക്കൊരു കിളിവാതൽ തുറന്നുകൊടുക്കുന്നു.

ഫ്രോയ്ഡിന്റെ മനശ്ശാസ്ത്രം

(ഗ്രന്ഥകാരൻ സ്റ്റാൻലിജോസ്-പേജ്—142. വില—10ക. ബുക്കുക്ലബ്ബ്പരമ്പര
ഡീ സി ബുക്ക്സ്—കോട്ടയം)

മനോരോഗങ്ങൾ, മാനസിക പ്രശ്നങ്ങൾ, മാനസിക സമ്മർദ്ദങ്ങൾ, അപഗ്രഥന ചികിത്സകൾ, മനശ്ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ പംക്തികൾ, കൗൺസലിംഗ്, മനശ്ശാസ്ത്രപഠനം ഇതൊക്കെ ഈ നൂററാണ്ടിന്റെ രണ്ടാം പകുതിയിൽ എത്രമാത്രം വളർച്ച നേടിയെന്നാലോചിക്കുമ്പോൾ അത്ഭുതം തോന്നും. മനശ്ശാസ്ത്രത്തിനുതന്നെ ബിഹേവിയറിസ്ററു സൈക്കോളജി ടി. എ. സൈക്കോളജി

മുതലായി അനേകം ശാഖകളുണ്ടായിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇതിന്റെയെല്ലാം ആരംഭം സിഗ്മണ്ട് ഫ്രോയിഡിന്റെ പരീക്ഷണ നിരീക്ഷണ നിഗമനങ്ങളിലാണ്. മനുഷ്യ മനസ്സിനെ ബോധാബോധ ഉപബോധതലങ്ങളായിതിരിച്ച് അവയുടെ നിഗൂഢ പ്രേരണകളെ വിഭജിച്ച് ശാസ്ത്രീയാടിസ്ഥാനത്തിൽ അദ്ദേഹം ആവിഷ്കരിച്ച സിദ്ധാന്തങ്ങളാണ് ഈ ശാസ്ത്രശാഖയുടെ ഒന്നാം പാഠം. സകല മാനുഷിക വ്യാപാരങ്ങളുടെയും അടിയിൽ വർത്തിക്കുന്നത് ലൈംഗിക പ്രേരണകളാണെന്നും മററുമുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ കണ്ടുപിടുത്തങ്ങൾ ലോകത്തെ ഞെട്ടിക്കുകതന്നെ ചെയ്തു. ഫ്രോയിഡിന്റെ ശിഷ്യന്മാർ തന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പലതത്വങ്ങളെയും ചോദ്യം ചെയ്തു. ഇന്ന് ഫ്രോയിഡ് മനശ്ശാസ്ത്രത്തിലെ അവസാനവാക്കല്ല. എങ്കിലും ഫ്രോയിഡിനെ മനസ്സിലാക്കാതെ ആധുനിക മനശ്ശാസ്ത്രത്തിലേക്കു കടക്കുക പ്രയാസം. ആധുനിക ശാസ്ത്രശാഖകളിൽ അതിപ്രധാനമായ ഒന്നിന്റെ ഈ അടിസ്ഥാനമെന്തെന്ന് വ്യക്തമായി ഗ്രഹിക്കാൻ മലയാളികൾക്ക് ഇതുവരെ മാർഗ്ഗമൊന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. സാഹിത്യ ചരിത്രങ്ങളിലും നിരൂപണങ്ങളിലുമെല്ലാം ഈ ഡ്ഗം ഈ ഗോയും സബ് കോൺഷിയൻസും, സ്ട്രീം ഒഫ് കോൺഷിയൻസും കടന്നുകൂടിയിട്ടും സാധാരണ വായനക്കാർ ഇതൊക്കെ വെറും ശബ്ദജാലമായെണ്ണി അകന്നു നിൽക്കേണ്ടിവന്നു. അവർക്കുവേണ്ടി ഫ്രോയിഡിയൻ മനശ്ശാസ്ത്രം സംക്ഷിപ്തമായി ക്രോഡീകരിച്ച് പ്രതിപാദിക്കുകയാണ് ശ്രീ സ്റ്റാൻലി ജോൺസ് ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. സ്വന്തം ജിജ്ഞാസകൊണ്ടു പഠിച്ചറിഞ്ഞ കാര്യങ്ങൾ അന്യർക്കു പകർന്നുകൊടുക്കുന്ന ഈ ഗ്രന്ഥത്തിനു് അതിന്റേതായ ഒരു തനിമയും പുതുമയും സുഗ്രഹതയുമുണ്ട്. പല ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളും ഓർഡറനുസരിച്ച് തല്ലിക്കൂട്ടിക്കൊടുക്കുന്നതാണല്ലോ. ഫ്രോയിഡിനുശേഷമുള്ള മനശ്ശാസ്ത്ര വികാസത്തെക്കുറിച്ചും ശ്രീ സ്റ്റാൻലി ജോൺസ് എഴുതുമെന്നാശിക്കുക. ഡീസി ബുക്ക് ക്ലബ്ബിന്റെ ഈ പ്രസിദ്ധീകരണം പതിവിൻപടി ആകർഷകമായിട്ടുണ്ട്.

യു. എം.

മൂന്നു നോവലുകൾ

1 തടാകം — യാസുനാരി കവാബാത്ത
വിവർത്തനം ഡോ. എസ്. വേലായുധൻ
വിതരണം ഡി. സി. ബുക്സ്, കോട്ടയം, പേജ് 140 വില–10.00 ക.

2 അരിപ്രാവിന്റെ പ്രേമം — യു. എ. ഖാദർ, വിതരണം പൂർണ്ണാപബ്ലിക്കേഷൻസ് കോഴിക്കോട്, വില–10 ക.

3 ചെമ്പവിഴം — യു. എ. ഖാദർ. വിതരണം പൂർണ്ണാപബ്ലിക്കേഷൻസ് കോഴിക്കോട്'' വില–10 ക.

സാഹിത്യത്തിനുള്ള നോബൽ സമ്മാനം കരസ്ഥമാക്കിയ ലോകപ്രസിദ്ധനായ യാസുനാരികവാബാത്തയുടെ മിസുമി (Mizumi) എന്ന ജാപ്പനീസ് നോവലിന്റെ മലയാള പരിഭാഷയാണു തടാകം.

മൂലഗ്രന്ഥം വായിച്ചാസ്വദിക്കാൻ കഴിവില്ലാത്ത മലയാളികൾക്കും, ഇനിയും പരിപോഷിതമാക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്ന മലയാള സാഹിത്യത്തിനും, ഡോ. എസ്സ്. വേലായുധൻചെയ്ത സ്തുത്യർഹമായ ഒരു സംഭാവനയാണിതെന്ന് നിസ്സന്ദേഹം പറയാം. ഒഴുക്കും ഓജസ്സുമുള്ള ലളിതമായ പദപ്രയോഗങ്ങൾ തർജ്ജമയാണെന്നു തോന്നാതിരിക്കത്തക്കവിധം ഹൃദയാവർജ്ജകമായ ഭാഷാശൈലി, ഇവരണ്ടിലൂടെയും ഡോ. എസ്. വേലായുധൻ തന്റെ വ്യക്തിമുദ്ര 'തടാകത്തിൽ' പതിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു.

കവാബാത്തയുടെ ദാർശനികതയെ കുറച്ചൊക്കെ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഒരു കഥാപാത്രമാണ് ഗിബെ

കവാബാത്ത പിച്ചിക്കീറി വലിച്ചെറിഞ്ഞിട്ടിരിക്കുന്ന ഗിമ്പെയുടെ കഥാചിത്രത്തിൻെറ കഷ്ണങ്ങൾ ഏച്ചുവെച്ചുനോക്കുക, അതിൽ ദാരുണമായ സ്ത്രീ ഹൃദയത്തിൻെറയും, ശിഥിലമാക്കപ്പെട്ട സ്ത്രീത്വത്തിൻേറയും പ്രതിഛായകാണാം. ഗിമ്പയെ കളിപ്പിക്കുന്ന പരിചാരികയും, പണത്തിനു വേണ്ടി കിഴവനായ അരിററസ്സു യൗവനം അടിയറ വെയ്ക്കുന്ന മിയാകോയും കമിതാവിനുവേണ്ടി ദാഹിക്കുന്ന മേച്ചിയും, മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽപ്പെടുത്താതെ കാമുകനെ രക്ഷപെടുത്തുന്ന ഹിസാകോയും, ആ പ്രതിഛായയ്ക്കു ഛായം പകരുന്നു. വർഷങ്ങളായി ഒരു പുരുഷൻെറ വേഴ്ചലഭിക്കാത്ത സ്ത്രീ, ഗിമ്പയെകണ്ടുമുട്ടുമ്പോൾ അതിരുവിട്ടു മദ്യപിക്കുന്നതും ദുരൂഹമായരീതിയിൽ പെരുമാറുന്നതുമെല്ലാം, കവാബാത്തയുടെ ചില കൈവേലകളാണ്.

ചുരുക്കത്തിൽ, ബോധധാരാനോവലുകളുടെ ചുവടുപിടിച്ച്, മനുഷ്യമനസ്സിനെ അപഗ്രഥിച്ച് വൈരൂപ്യത്തിലും വൈകൃതത്തിലും **OMNE ENS EST BONUM ET PULCRUM** 'സകലതും നല്ലതും സുഭഗവുമാണ്' എന്ന തത്വശാസ്ത്രം പ്രഘോഷിക്കുന്ന ഒരു പ്രതിഭാശാലിയെയാണ്. തടാകത്തിൻെറ പിന്നിൽ ദർശനൈകവേദ്യമാകുന്നതു്. ആ പ്രതിഭാശാലിയെ മലയാളികൾക്കു കാണിച്ചുതരുന്ന ശൈലി എത്രയോ അഭിനന്ദനാർഹമാണെന്നു കാണുക: **(Page 74)**

അവൾ കിഴവൻ അരിററായെക്കുറിച്ചോർത്തു. കിഴവൻ ദുഃസ്വപ്നംകണ്ട് ശരീരം അനക്കമായിരുന്നു. ആരോ കഴുത്തുഞെക്കുമ്പോഴെന്ന മാതിരി കിഴവൻ കൈയിട്ടടിച്ചു. മിയാകോയയുടെ കഴുത്തിൽ അടികിട്ടി. അയാൾ ഞരങ്ങി. അയാളെ കുലുക്കി ഉണർത്താമായിരുന്നു. പക്ഷെ, അവളുടെ ശരീരം അനങ്ങാൻ പാടില്ലാത്തവിധം ഉറച്ചുപോയിരിക്കുന്നു. അയാളുടെ കൈകൾ മിയാകോയയുടെ ശരീരത്തിനുവേണ്ടി തപ്പി. അയാൾ തളർന്നു് അവളോടു ചേർന്നു കിടന്നു. അവളുടെ ശരീരം വീണ്ടും മൃദുവായി.

ഇതുപോലെ അശേഷം കസർത്തില്ലാത്ത കൊച്ചു കൊച്ചു വാചകങ്ങളുടെ ലളിതസുന്ദരമായ ധാരയാണ്, 'തടാക'ത്തിലുടനീളം. ഇത്തരത്തിലുള്ള മലയാള വിവർത്തനങ്ങളിലൂടെ, ഡോ. എസ്. വേലായുധൻ, ഇനിയും ഭാഷാപോഷണം തുടരുമെന്നു നമുക്കു പ്രതീക്ഷിക്കാം. ജാപ്പനീസ് നോവലിൻെറ ഈ ഡി. സി. പതിപ്പിനു വളരെ വേഗം ഒരു പുതിയ പതിപ്പുവേണ്ടിവന്നേക്കും.

* * * *

ശ്രീ. യു. എ. ഖാദറിൻെറ അരിപ്രാവിൻെറ പ്രേമം, യഥാർത്ഥത്തിൽ, ഒന്നിലധികം പൂവന്മാരുള്ള കോഴിക്കൂട്ടിലെ ഒരു പിടക്കോഴിയുടെ പ്രേമമാണ്. കോഴിക്കൂട് ആശുപത്രിയും, പിടക്കോഴികൾ നേഴ്സുമാരും.

രോഗികളും ചികിത്സയും മാത്രമുള്ള സ്ഥലമാണു ആശുപത്രി എന്നു തെററിദ്ധരിക്കരുതു്. 'ഗ്രന്ഥകാരൻ തെളിയിക്കുന്നതുപോലെ കാമുകനും കാമുകിയും, പ്രേമവും പ്രേമനൈരാശ്യവും, പരദൂഷണവും പരിഹാസവും അഴിഞ്ഞാടുന്ന നാടകവേദിയാണു ആശുപത്രി. ഹൗസ്സർജൻ മോഹനനും ദിവാകരൻെറ ഭാര്യ ശാരദാമണിയും, ടെക്നീഷ്യൻ വിജയനും നേഴ്സ് വത്സമ്മയും അനസ്റ്റേഷ്യസ് അശോകനും സിസ്റ്റർ സൂസന്നയും, കുമാരവർമ്മയും മീനാക്ഷിയും, എന്നു വേണ്ട ടി. ബി. പേഷ്യൻറ ധർമ്മരാജും ശേഖറിൻെറ പത്നി രത്നമ്മയും വരെ സമയവും സൗകര്യവും നോക്കി നിർബാധം പ്രേമ പ്രകടനം നടത്തുന്ന സ്ഥലം!

താൻ കെട്ടിയ താലി ശാരദാമണി പെട്ടിയിൽ പൂട്ടിവെച്ചതോ, മോഹനനുമായി അവൾ വ്യഭിചാരം ചെയ്തതോ, തെറുകളിൽ നിന്നൊളിക്കാൻ ഉറക്കഗുളികകൾ കഴിച്ചു അവൾ ആത്മഹത്യക്കു തുനിഞ്ഞതോ കാര്യമായി കണക്കാക്കാത്ത ഒരു ഭർത്താവാണു ദിവാകരൻ! തൻെറ വയററിൽ ജനിച്ചമോഹനൻെറ കുട്ടിയെ ശാരദാമണി രഹസ്യമായി അബോർഷൻ ചെയ്തു നശിപ്പിക്കുമ്പോഴും, അതു വേണ്ടായിരുന്നു എന്നു ചിന്തിക്കുന്ന പരമ പരിശുദ്ധനാണദ്ദേഹം. പക്ഷെ 'ശാരദാമണി എനിക്കു പരിശുദ്ധമായിരുന്നല്ലോ. ശാരദാമണിയുടെ കുഞ്ഞും എനിക്കു പരിശുദ്ധം തന്നെയാണല്ലോ.'' എന്നു പറയുന്ന ദിവാകരനെപ്പോലുള്ള ഭർത്താക്കന്മാർ 'അരിപ്രാവിൻെറ പ്രേമത്തിലല്ലാതെ, മറെറവിടെയെങ്കിലും കാണുമോ എന്നു സഹൃദയൻ സംശയിച്ചേക്കും.

കഥാപാത്രങ്ങൾ അനവധിയുണ്ടെങ്കിലും അവർക്കാർക്കും ഒരു സ്ഥിര പ്രതിഷ്ഠയും നൽകാതെ അനുവാചകരുടെ ഹൃദയകവാടം, അടഞ്ഞു കിടക്കാനാണ് കൂടുതൽ സാദ്ധ്യത. എങ്കിലും കണ്ടതും അപ്പാടെ കടലാസ്സിൽ പകർത്താനും അശുപത്രിയിലൊളിഞ്ഞു കിടക്കുന്ന വൃത്തികേടുകളിൽ ചിലതു വെളിച്ചത്തുവെയ്ക്കാനും ഗ്രന്ഥകാരനു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

ചെമ്പവിഴം ഒരു പടികൂടിമെച്ചപ്പെട്ട നോവലാണെന്നു തോന്നാം. വയനാടൻ മലയിലെ ആദിവാസിത്തരുണിയായ പൊന്നാഞ്ചിയും, വീരശൂരപരാക്രമങ്ങളുടെ ഉടമയായ വീരാണ്ടിയും പ്രേമബദ്ധരാകുന്നതും, കാട്ടുവാസികളുടെ ആചാരമനുസരിച്ച് അവൻ വിവാഹിതരാകുന്നതും, അതിനുശേഷം രോഗിയായിത്തീർന്ന പൊഞ്ചിയെ അന്ധവിശ്വാസത്തിന്റെ അടുപ്പിലിട്ടു പുകച്ചു കത്തിച്ചു ഭസ്മമാക്കുന്നതിനു മുമ്പ്, വീരാണ്ടി അവളെ രക്ഷിക്കുന്നതുമാണു കഥ.

കുലത്തിന്റെ ആചാരമുറകളുടെ പേരിൽ, വിദ്യാവിഹീനരുടെയിടയിൽ നടമാടുന്ന മുതലെടുപ്പുകളും ചിതലെടുപ്പുകളും എടുത്തു കാട്ടുന്നതിൽ ഗ്രന്ഥകാരൻ വിജയിച്ചിട്ടുണ്ട്, അതേസമയം വെറും 138 പേജുള്ള ഈ നോവലിൽ പല സ്ഥലത്തും ആവർത്തനങ്ങൾ കടന്നു കൂടിയിട്ടുള്ളത്, വിരസതയുളവാകുമെന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അനുവാചകരെ മുഷിപ്പിക്കാതിരിക്കാൻ ഒരുദാഹരണം മാത്രം:

"......ഇനിയവളെ കിട്ടില്ല. അവൾ പോകും. പോയാൽ ഒരു വർഷക്കാലത്തേക്കു കുളിക്കാതെ, നനയ്ക്കാതെ, പല്ലും നഖവും മുടിയും താടിയും മുറിക്കാതെ ദീക്ഷയാചരിക്കണം. ഉപ്പും മുളകും മാത്രം ചേർത്ത ആഹാരം കഴിക്കണം". (പേജ് 112)

പൊന്നാഞ്ചി മരിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ ഒരു കൊല്ലം അവളുടെ പുരുഷനായ വീരാണ്ടി ദീക്ഷയാചരിക്കണം. ചോലകളിൽ മുങ്ങിക്കുളിക്കുവാൻ പാടില്ല. ക്ഷൗരം ചെയ്യാൻ പാടില്ല. കൈകാലുകളുടെ നഖങ്ങൾ മുറിച്ചുകൂടാ. ഭക്ഷണം............ മുളകും ഉപ്പും അരിയും മാത്രമേ പാടുള്ളു.' (പേജ് 129)

അതേശ്വാസത്തിൽ തന്നെ, മലയോരങ്ങളുടെ വർണ്ണനയും ആദിവാസികളുടെ ജീവിത കഥയും, ചെമ്പവിഴമെന്ന നോവലിന് വേണ്ടത്ര ഉപ്പും മുളകും ചേർത്തിട്ടുണ്ട്, എന്നു കൂടി പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ.

എഴുതിത്തെളിയേണ്ട കഴിവുകൾ ശ്രീഖാദറിൽ ഇനിയും ഒളിഞ്ഞു കിടപ്പുണ്ടെന്നു വ്യക്തമാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇനിയുള്ള നോവലുകൾ അതു തെളിയിക്കുമെന്നു നമുക്കു വിശ്വസിക്കാം.

ടി. ടി. മുണ്ടയ്ക്കൽ

ഒരു മനുഷ്യന്റെ മുഖം

തകഴി ശിവശങ്കരപിള്ള (നോവൽ)

ബുക്ക് ക്ലബ്ബ് പ്രസിദ്ധീകരണം ഡി. സി. ബുക്സ് കോട്ടയം—വില–6 ക.

ഒരേ ഇരുപ്പിൽ വായിച്ചു തീർക്കാവുന്ന 'ഒരു മനുഷ്യന്റെ മുഖം' എന്ന നോവലിലൂടെ ജീവിതത്തിന്റെ വിവിധ തുറകളിൽ പയററിത്തെളിഞ്ഞ് അവസരങ്ങൾക്കൊത്തു ഉയരുകയും, അവസരങ്ങൾ വിനിയോഗിക്കാതെ സ്വയം നശിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന പലേ മുഖങ്ങളും കാണാം. അവയിൽ പ്രധാനപ്പെട്ടവയാണ്, അയൽക്കാരന്റെ വാഴക്കുല മോഷ്ടിച്ചു വിററു കിട്ടിയ രണ്ടു രൂപയുമായി സ്ഥലം വിട്ട് കള്ളവണ്ടി കയറിയും എച്ചിൽ തിന്നും ജീവിച്ച് ഒടുവിൽ തകരപ്പാത്രങ്ങൾ വൻതോതിൽ നിർമ്മിക്കുന്ന കമ്പനിയുടമയായിത്തീർന്ന കേശുവും, കോമളം എന്ന പെണ്ണുമായി ഒളിച്ചോടി ഒടുവിൽ ഹോട്ടലുടമയായിമാറിയ വാസുവും, സ്കൂൾ അദ്ധ്യാപകനായി ജോലിലഭിച്ച് ദൂരദേശത്തേയ്ക്കുപോകുന്ന പത്മനും, അവസരങ്ങൾ വിനിയോഗിക്കാൻ കഴിയാതിരുന്ന വേണുവും. ഇവർ വ്യത്യസ്ത മുഖങ്ങൾ കാഴ്ചവെക്കുന്നു. എന്നാൽ 'പുകഞ്ഞ കൊള്ളിപുറത്ത്'' എന്ന കടുംപിടുത്തക്കാരനായ കോമളത്തിന്റെ അച്ഛൻ ഗോവിന്ദപ്പിള്ളയും "അവനും കൊച്ചുങ്ങളും വന്നോട്ടെ. അതെന്റെ കൊച്ചുങ്ങളാണ് അവളെ അടിച്ചതിനകത്തു കയററില്ല'' എന്ന് തീർത്തുപറയുന്ന വാസുവിന്റെ തള്ള ഗൗരിയമ്മയും തലനരച്ച മകന് ഉരുട്ടികൊടുക്കുന്ന കുഞ്ഞുലക്ഷ്മിയമ്മയും ഈ നോവലിലെ വിവിധ മുഖങ്ങളാണ്. മാത്രമോ അച്ഛനും അമ്മയും ചത്തുപോകണേ എന്നു പ്രാർത്ഥിക്കുന്ന വാസുവിനേയും, എന്നും കാവിൽ നെയ്ത്തിരികത്തിച്ചു മടങ്ങുന്ന കല്ല്യാണിയേയും 'കേശുവണ്ണന്റെ' ഭാര്യ

യാണ്താനെന്നതൻേറടത്തോടെ പറയുന്ന രമണി ഇവരെല്ലാം ഇതിലെ വ്യത്യസ്ത മുഖങ്ങളല്ലേ!

വേണുയാതൊരു തെറ്റും ചെയ്തില്ല. അവൻ നളിനിയെന്ന പെണ്ണിനെ സ്നേഹിച്ചു. അവരും അവനെ സ്നേഹിക്കുന്നുണ്ടോയെന്നു തിരക്കാൻ മെനക്കെട്ടില്ല. താൻ സ്നേഹിക്കുന്നുവെന്ന് നളിനിയെ അറിയിക്കാൻ വേണു ശ്രമിച്ചതുമില്ല. അതുകൊണ്ടുതന്നെ വേണുവിൻെറ സ്നേഹം അവരും അറിഞ്ഞിരിക്കാനിടയായില്ല.

നാട്ടുകാർ പറഞ്ഞു വേണു നല്ലവനാണെന്ന്, സമപ്രായക്കാരായ കേശുവിനും, വാസുവിനും. പത്മനും മാതൃകാ പുരുഷനായി അച്ഛനമ്മമാർ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചതു് വേണുവിനെയായിരുന്നു. മര്യാദക്കാരനായതുകൊണ്ടു് നളിനി എന്ന പെണ്ണിനോട്ട് "ഞാൻ നിന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നു"വെന്നു പറയാൻ നാവുപൊന്തിയില്ല. ഉള്ളിൻെറ ഉള്ളറകളിൽ വച്ചോമനിക്കുന്നതിനേ കഴിഞ്ഞുള്ളു. അവരും മറെറാരുത്തൻെറ ഭാര്യയായിത്തീർന്നപ്പോഴം അന്തർമുഖനും ഭീരുവുമായ വേണുവിൻെറ രാവുകളിൽ നിദ്ര എത്തിനോക്കാതായി. അപ്പോഴും ആ മനുഷ്യൻെറ മുഖംമങ്ങി വികൃതമായി, വികൃതമായ മുഖത്തോടെ മരണത്തെക്കുറിച്ചോർത്തു. മരണം അവനെ വരിഞ്ഞുമുറുക്കുന്നില്ലായെന്നുകണ്ടപ്പോഴം അവൻ മരണത്തെ പുണരാൻ തീരുമാനിച്ചു. പാടത്തിനടുത്തുള്ള ആ വെൺ പറമ്പിലെ മാവിൽ നിന്നും "ഇങ്ങോട്ടുവാ—ഇങ്ങോട്ടുവാ" എന്ന വിളി അവൻ ശ്രവിച്ചു.

പ്രഭാതം പൊട്ടിവിടർന്നപ്പോഴം ഉരുക്കളേയും തെളിച്ചു അതിലേകടന്നുപോയ കൃഷീവലർ മാവിൻ കൊമ്പിൽ ഞാന്നുകിടക്കുന്ന വേണുവിൻെറ ശരീരം കണ്ടു. അവൎക്കും ഒന്നേ പറയാനുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. 'നല്ല കൊച്ചൻ. എന്നാൽ നല്ല കൊച്ചൻ തൂങ്ങിച്ചാകണമായിരുന്നോ എന്നു് ആരും ചിന്തിച്ചില്ല.' ഇത്ര ചെറിയ ഒരു പ്രമേയത്തിലൂടെ സർഗ്ഗപ്രതിഭനായ തകഴി വരച്ചുകാണിച്ചിട്ടുള്ള വിശാലമായലോകവും അതിലെ വിവിധ മുഖങ്ങളിൽകൂടി കാണപ്പെടുന്ന ഒരു മനുഷ്യൻെറ മുഖവും ആ തൂലികയുടെ കരുത്തു് ഒന്നുകൂടിവെളിവാക്കുകയാണ് ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. സാമൂഹ്യവീക്ഷണവും സർഗ്ഗശക്തിയോടുള്ള സത്യസന്ധതയും പുലർത്തുന്നതിൽ തകഴി ഒരുപടികൂടി മുന്നോട്ട് കയറിയെന്നു പറയട്ടെ.

ഈ പുസ്തകത്തിൻെറ പ്രസാധകരായ ഡി. സി. ബുക്ക്സ്കാരെയും അഭിനന്ദിക്കാതിരിക്കാൻ നിർവാഹമില്ല.

ജോസഫ് ചൂരക്കുളം

കറുത്ത കുതിര

നാടകം—മുഹമ്മദ് പുഴക്കര

പ്രസാധകർ : പൂർണ്ണാ പബ്ലിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട്. വില—7 ക.

ഏഴ് പുരുഷ കഥാപാത്രങ്ങളും ഒരു സ്ത്രീ കഥാപാത്രവും ഉള്ള ശ്രീ. മുഹമ്മദ് പുഴക്കരയുടെ നാടകം ഒരു ശരാശരി നാടകമാണ്. ഗ്രാമീണകലാസമിതികളും ഗ്രന്ഥശാലകളും വാർഷികാഘോഷത്തിന് ഒരു സ്ത്രീ കഥാപാത്രം മാത്രമുള്ള നാടകമാണല്ലോ അന്വേഷിക്കുക. ഈ അടുത്ത കാലത്തു്, ഒരു സ്ത്രീകഥാപാത്രം മാത്രമുള്ള നാടകങ്ങളുടെ ഒരു വേലിയേററംതന്നെ ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനു കാരണവുമതാകാം. ശക്തമായ ഒരിതിവൃത്തമോ, ഒരു പ്രത്യേക സന്ദേശമോ ഇന്ന് നാടകത്തിന് ആവശ്യമല്ലാതെയാണ് വന്നിരിക്കുന്നതു്.

സ്വന്തം ജ്യേഷ്ഠനെ അനുജൻ സ്വത്തിനുവേണ്ടി കയർ ഫാക്ടറിയിൽവച്ചു് ഒററത്തൊഴിക്ക് കൊല്ലുക; ചേട്ടൻെറ മകരം അന്യജാതിക്കാരനെ സ്നേഹിച്ചു് വിവാഹം കഴിച്ചതുകൊണ്ടു് അവനേയും, തൊഴിലാളികരുംകൂടി നില്ക്കുന്നിടത്തുവച്ചു് കുത്തിക്കൊല്ലുക; മുതലാളിയുടെ ശിങ്കിടികളായ പണിക്കരാണിതു ചെയ്യുന്നതെങ്കിലും ആരും അറിയാതിരിക്കുക; അതിനുവേണ്ടി ഒരു നിരപരാധിയെ ശിക്ഷിക്കുക; സിസ്സിലി ജോലിചെയ്യുന്ന ഇടങ്ങളിൽ നിന്നെല്ലാം സ്വാധീനമുപയോഗിച്ചു് ഉമ്മച്ചൻ മുതലാളി അവളെ തുരത്തുക അങ്ങനെ പലതും കറുത്ത കുതിരയിലുണ്ടു്.

നാലു രംഗങ്ങളിലായി ഒരേ സെററിൽ എട്ടു കഥാപാത്രങ്ങളുംകൂടി ഇങ്ങനെ ഒരു കുടുംബത്തിൽ നടന്ന അനീതിയുടെ കഥ കറുത്തകുതിരയിലൂടെ നമ്മോടു പറയുന്നു.

സ്വാഭാവികമായ സംഘട്ടനത്തിലൂടെ കഥാപാത്രങ്ങളുടെ വ്യത്യസ്തമായ സ്വഭാവ വിശേഷങ്ങളിലൂടെ ഉരുത്തിരിഞ്ഞു വരുന്ന ഒരു ശക്തിയോ വികാരതീവ്രതയോ ഈ നാടകത്തിന് അവകാശപ്പെടാനില്ല. നാടകകൃത്തിൻെറ കയ്യിലിരിക്കുന്ന നൂൽവലിവനുസരിച്ചു് പാവകരം ആടുന്നു—കഥാപാത്രങ്ങരം ചരിക്കുന്നു. സ്വയം വ്യക്തിത്വത്തിലൂടെ ഒരു കഥാപാത്രവും വളർന്നുകയറിക്കണ്ടില്ല. നീണ്ട സംഭാഷണം ഇതിൻെറ മറെറാരു ന്യൂനതയായിക്കണ്ടു.

പുസ്തകനിരൂപണം

അത്ര സ്വകാര്യമല്ലാത്ത സ്വകാര്യ കവിതകൾ!

ഏതാനും സ്വകാര്യ കവിതകൾ — ശങ്കരൻ.
വിതരണം : ടൂറിങ്ങ് ബുക്ക് സ്റ്റാൾ, കോഴിക്കോട്
പേജ് : 48. വില : 3–50

"ഏതാനും സ്വകാര്യക്കവിതകൾ" എന്ന പേരിൽ ശ്രീ: വി. കെ. എസ്. നമ്പൂതിരിപ്പാട് എന്നുപേരുള്ള 'ശങ്കരൻ' പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരിക്കുന്ന ഈ കാവ്യസമാഹാരം ഒന്നിൽക്കൂടുതൽ ആവൃത്തി വായിക്കുമ്പോഴാണ്, ഇതു് കവിയുടെ കേവലം സ്വകാര്യങ്ങളല്ല എന്നു് ബോദ്ധ്യപ്പെടുന്നതു്. കവിയുടെ വിഷാദവും ജീവിതത്തിന്റെ കിതപ്പും ജീവിതത്തിലേക്കുള്ള കുതിപ്പും അത്രമാത്രം ആധുനിക മനുഷ്യന്റെ ജീവിതത്തിലെ 'അസാധാരണാനുഭവങ്ങളി'ലേയ്ക്കു് വിരൽ ചൂണ്ടുന്നവയാണു്. വായിക്കുന്തോറും ഈ സമാഹാരത്തിലെ മിക്കകവിതകളും ഈ അസാധാരണാനുഭൂതികൾ കനത്ത ആഘാതവലയങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുകതന്നെ ചെയ്യും.

ഉദാഹരണത്തിനു് " സഞ്ചയനം " എന്ന കവിതയിലെ ഒരുഭാഗം നോക്കുക. അസ്ഥി ഗദ്ഗദത്തോടെ ചൊല്ലുന്നു:—

"..............................ചിതയുടെ
ജ്വലിക്കുമനുഗ്രഹം എന്നെവിട്ടൊഴിഞ്ഞുപോയ്
രക്തമജ്ജകൾ, മാംസം, രേതസ്സുമെല്ലാം ചിര–
സ്വപ്നത്തിൻ മുഴമയിൽ ചാരമായ്, ഞാനോ
പരിത്യക്തനായ് ഒടുങ്ങാത്ത
വാർദ്ധക്യ ദുർബ്ബാധയേററിതന്നജ്ഞാതമാം
ഒരു മൂലയിൽ
ദിനരാത്രങ്ങളുരുട്ടുന്നു."

എന്തൊരത്ഭുതകരമായ നിരാശയുടേയും വിരക്തിയുടേയും ശോകമൂകതയുടേയും ചിത്രമാണിതു് ആ അസ്ഥിയുടെ തന്നെ പ്രാർത്ഥനയോ? അതിലും പരിതാപകരം തന്നെയാണതു്. നോക്കൂ:—

"നീവെറുക്കുകയെന്നെ പിൻതലമുറക്കാരാ!
മൺകുടം ചമച്ചതിലടക്കം ചെയ്യീടുക,
മണ്ണിന്റെയഗാധത്തിലാഴ്ത്തുക, അവിടെയാ–
നീരവ പ്രശാന്തിതന്നിരുളിൽ
തപംതുടരാവുഞാൻ, അലിഞ്ഞലി–
ഞ്ഞൊരു ജീവബിന്ദുവായ്, അകലങ്ങളിൽ
ശബ്ദഹീനമായടിയാവൂ."

എത്ര അനുകമ്പാർദ്രമായ ഭാവമാണു് ഈ വരികൾ വായിച്ചാൽ നമ്മിലുണരുക! നമ്മുടെ ഹൃദയത്തിന്റെ ഭിത്തികളിൽ മിന്നൽ പിണരിന്റെ ആഘാതമേൽപിക്കുന്നവയാണു് ഇതിലെ ചിലവരികൾ. ഇതുപോലുള്ള മറെറാരു കവിതയാണു് "വിട".

"വ്യഥയിലുഴവിൻ ഉണരാൻ
കാലവും പ്രകൃതിയും കൂടി–
യൊരുക്കും മായതൻ
ചുളിഞ്ഞ മെത്തമേൽ
അറിവററുവീണു
ചുരുണ്ടുകൂടിടും
ഇനിയും ജീവികൾ.
വ്യഥയിലുഴവിൻ
ബോധമുണർത്തുവാൻമാത്രം.
പിരിയുക, വിട!"

ജീവിതത്തിന്റെ നിസ്സാരതയേയും നശ്വരതയേയും ചിത്രീകരിച്ചു്, തുടർന്നെങ്ങോനിന്നുളിയിട്ടെത്തുന്ന മരണത്തിന്റെ മാത്സരപ്രകൃതിയേയും ശൂന്യതയിലേയ്ക്കു് പറന്നുയരുന്ന ചിറകടിയൊച്ചയേയും ഇവിടെ ശക്തമായി ചിത്രീകരിക്കുന്നു.

പക്ഷേ, ഇതിലെ എല്ലാക്കവിതകളും മേല്പറഞ്ഞ നിലവാരം പുലർത്തുന്നതായി കരുതേണ്ടതില്ല. അത്യന്താധുനികരായ കവിപ്പുങ്ഗവന്മാരുടെ "വക്രക്രീഡാകൗതുക"മുണർത്തുന്ന ശുഷ്ക കവിതകളും ഇതിലില്ലാതില്ല. എങ്കിലും, കവിത ആധുനികമായാലും അധുനാതനമായാലും അതിനാവശ്യമുണ്ടായിരിക്കേണ്ട ധ്വനാത്മകത എന്ന ഗുണം ഈ സമാഹാരത്തിലെ ഒട്ടുമിക്ക കവിതകളേയും കടാക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

പ്രൊഫ. ജെ. ടി. ആമ്പല്ലൂർ

"നളിനി എന്ന കാവ്യശില്പം"

'നളിനി എന്ന കാവ്യശില്പം' (നിരൂപണാസ്വാദനം) വില—12.00
ഗ്രന്ഥകർത്താവ് നിത്യചൈതന്യയതി
പ്രസാധകർ:—ഡി. സി. ബുക്സ് കോട്ടയം.

ഉന്നതവും ഉദാത്തവുമായ മൂല്യങ്ങളുടെ പൂർണ്ണഭാവ പ്രദർശനമാണ് കവിത. ജീവിതത്തിനു വേണ്ടതെന്തെന്നു തീരുമാനിക്കാനും, തിരഞ്ഞെടുക്കാനും, മാതൃകയാക്കാനും, മൂല്യനിർണ്ണയത്തിനു് സഹായിക്കാനുമുതകുന്നതാകണം കാവ്യം.

കവിയുടെ ജീവിതദർശനത്തിനും മൂല്യബോധത്തിനും അനുരോധമായി സത്യത്തിന്റെ പുനരാവിഷ്കരണം ഉദാത്തമായി തീരുമ്പോഴാണ് മൂല്യബോധത്തിന്റെ പൂർണ്ണഭാവപ്രദർശനമുണ്ടാകുന്നതു്. ഇവിടെ കല ജനിക്കുന്നു. കവിത ഉണ്ടാകുന്നു. കാവ്യമുണ്ടാകുന്നു. ദാർശനികമായ ഉൾക്കാഴ്ചയോടെ പ്രപഞ്ചത്തെ കാണുകയും, മൂല്യബോധത്തെ ഉയർത്തിക്കാട്ടുകയും, സത്യത്തെ പുനരാവിഷ്ക്കരിക്കുകയും ചെയ്ത ഋഷിതുല്യനായ മഹാകവിയാണ് കുമാരനാശാൻ. ഉത്തമ കാവ്യസൃഷ്ടിക്കു മാതൃകയായി മാറിയ മഹാകവിയുടെ നളിനിഎന്ന കാവ്യശില്പത്തിനു്, ദാർശനികനും മന:ശാസ്ത്രാധ്യാപകനും പണ്ഡിത വരേണ്യനുമായ നിത്യചൈതന്യയതിയുടെ ആസ്വാദന കുസുമങ്ങൾ കൊണ്ടുള്ള അർച്ചനയാണ് ഈ നിരൂപണാസ്വാദനം.

അചുംബിതമായ ആത്മദർശനത്തിന്റെ തിളക്കമാർന്ന സ്ഫടികഖണ്ഡങ്ങളും, മാനസികാപഗ്രഥനത്തിന്റെ സുഗന്ധമുതിരുന്ന പൂക്കളും നിറഞ്ഞു കിടക്കുന്ന അതിമനോഹരമായൊരു ദൃശ്യമാണ് 166 പേജുകളിൽ തെളിഞ്ഞു കിടക്കുന്ന ഈ അർച്ചനാകുസുമങ്ങൾ നൽകുന്നതു്.

ധ്യാനപരതയുടെ ഉല്പന്നമായ ആത്മരീതിയിൽ നിന്നാണ് മഹാകാവ്യങ്ങളുണ്ടായിട്ടുള്ളതു്. അതു് വ്യക്തിനിഷ്ഠവും സ്വയംപൂർണ്ണവും അന്തർമുഖവുമാണ്. ജീവിതത്തെ ദാർശനികമായി സമീപിക്കുമ്പോൾ കണ്ടുകിട്ടുന്ന സൌന്ദര്യാത്മകമായ സത്യത്തിന്റെ സിംബലുകൾ യഥാർത്ഥ ജീവിതത്തിൽ സർവ്വസാധാരണങ്ങളായിട്ടുള്ളതല്ല. പ്രകൃതി സഹജമായ വികാരങ്ങളുടെ ഉദാത്തീകൃത ഭാവമായിരിക്കും മാതൃകകളായി മാറിയിട്ടുള്ള ഉത്തമ കഥാപാത്രങ്ങളെല്ലാം.

സയൻസ്സും മന:ശാസ്ത്രവും സാമൂഹ്യജീവിതത്തെ മാററി മറിച്ചിട്ടുള്ള രണ്ടു ഘടകങ്ങളാണ്. ഇതു് രണ്ടും ആധുനിക മനുഷ്യന്റെ കാവ്യോപകരണങ്ങളുമാണ്. യുക്തിചിന്താ സരിണികൾക്കൊത്തു് ശാസ്ത്രം വളരുന്നു.

അത്തരം വളർച്ചപ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്ന കഥാപാത്രങ്ങളെ സമൂഹത്തിൽ കണ്ടെത്തിയില്ലെന്നു് വരാം. അനുപമകഥാപാത്രങ്ങളെ ജീവിതത്തിലുണ്ടാക്കിതീർക്കുന്നതിനായിട്ടാണ് ഋഷികളായ കവികൾ കാവ്യസൃഷ്ടി നടത്തിയിട്ടുള്ളതു്. വാൽമീകിയും വ്യാസനും കാളിദാസനും മററും ഇത്തരം അതുല്യമൂല്യ ദർശനങ്ങളുള്ള കഥാപാത്രങ്ങളുടെ സൃഷ്ടികൊണ്ടു് കാവ്യസാമ്രാജ്യത്തിൽ കിരീടം ചൂടിയവരാണ്. ആശാന്റെ നായികാനായകന്മാരും അതുല്യ പ്രഭാവന്മാരായ മൂല്യദർശനത്തിന്റെ പ്രതിനിധികളാണ്. സമൂഹത്തിൽ കാണുന്ന ലക്ഷക്കണക്കിനുള്ള മനുഷ്യരുടെ പ്രതീകങ്ങളല്ല ആശാന്റെ കഥാപാത്രങ്ങൾ. അവരെ മഹാകവി സ്വയം സൃഷ്ടിച്ചവയാണ്. ഉന്നതമായ ആ സൃഷ്ടിയുടെ ഉദാത്തതയിലാണ് ആശാൻ കാവ്യ സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ കിരീടധാരിയായി തീർന്നതു്.

മൂല്യസമ്പത്തുകളാൽ ഉദാത്തീകൃതമായ ഭാവങ്ങളുടെ മൂർത്തീകരണ പുന:സൃഷ്ടിയായായി തീർന്ന നളിനി, ദിവാകരന്മാരുടെ ജീവിതകഥ ആശാൻ പറഞ്ഞുവച്ചതു് നമുക്കറിയാം. മഹോന്നത ശ്രേണിയിൽ തലയെടുത്തുനിൽക്കുന്ന ആ കഥാപാത്രങ്ങളുടെ മാനസിക വ്യാപാരങ്ങളിലേക്കു് നിത്യചൈതന്യയതി ഒരു തികഞ്ഞ മന:ശാസ്ത്രപണ്ഡിതന്റെ കരവിരുതോടെ, ദാർശനിക ചിന്തകന്റെ നിസ്സംഗതയോടെ ടോർച്ചടിച്ചു കാണിക്കുമ്പോൾ നാം അത്ഭുതപരതന്ത്രരാകുന്നു. സപ്തവർണ്ണാഞ്ചിതമായ ഒരു മായാപ്രപഞ്ചത്തിന്റെ മുഖംമൂടി പിച്ചിച്ചീന്തുമ്പോൾ, ആ അചുംബിതങ്ങളായ ദർശനങ്ങളുടെ മുഖശോഭയിൽ നാം വികാരവിവശരാവുന്നു. കാവ്യാസ്വാദനത്തിനു് മന:ശാസ്ത്ര വിശകലനത്തിനെറ ഒരു ഉത്തമ മാതൃകയാണ് ഈ കൃതി.

മഹാത്മാവായ ഒരു ദാർശനികകവിയുടെ ദാർശനികവീക്ഷണത്തിന്റെ സകലദളഭംഗിയും ഒത്തുചേർന്ന ഒരസുലഭ കുസുമമാണ് നളിനി. തൃഷ്ണാഭരിതമായ ത്വരയോടു കൂടിയ നളിനിയും ആത്മരതിയുടെ അസുലഭ മുഹൂർത്തങ്ങൾ ചവിട്ടിക്കയറി യതിയായിത്തീർന്ന ദിവാകരനും, രണ്ടു ജീവിതമാർഗ്ഗത്തിന്റെ പ്രതിനിധികളാണ്. രണ്ടു വിരുദ്ധ കോടികളേയും സമുചിതമായി സന്നിവേശിപ്പിക്കുകയാണ് ആശാൻ ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. ഒരു വിശാല ഹൃദയനായ ആസ്വാദകൻ മനസ്സിന്റെ എല്ലാ ജാലകങ്ങളും തുറന്നിട്ടുകൊണ്ട് തനിക്കുലഭിച്ച ദാർശനിക ബോധത്തിന്റെ ഉൾക്കാഴ്ചയോടെ നളിനി കാവ്യത്തെ പഠിച്ചറിഞ്ഞപ്പോഴുണ്ടായ ഒരു പുതിയവെളിച്ചമായി ഈ ഗ്രന്ഥം തീർന്നിരിക്കുന്നു.

സ്നേഹവും മോക്ഷവും തേടിനടന്ന നായികാനായകന്മാരാണല്ലോ നളിനിദിവാകരന്മാർ. മോക്ഷവും സ്നേഹവും സമന്വയിപ്പിക്കുന്ന രാസക്രിയയുടെ വകഭേദങ്ങളെ തന്മയീഭാവത്തോടെ അപഗ്രഥിക്കുന്നതിൽ നിത്യചൈതന്യയതി കാട്ടിയിട്ടുള്ള പ്രതിഭാവൈഭവം അനന്യസുലഭമാണ്. "ജീവിതം രസാത്മകമാണ്. ശൃംഗാരം, ഹാസ്യം, കരുണം, രൗദ്രം, വീരം, ഭയാനകം, ബീഭത്സം, അത്ഭുതം, ശാന്തം എന്നീ ഒമ്പതു രസങ്ങളിൽ ഹാസ്യം, രൗദ്രം, ബീഭത്സം എന്നീ താമസിയായ രസങ്ങളെ ഒഴിവാക്കികൊണ്ട് മററു രസങ്ങളേയും സമ്മിശ്രമാക്കി കവി നളിനീദിവാകരന്മാരെ സ്നേഹത്തിന്റെ ദൃഷ്ടാന്തമായി അവതരിപ്പിക്കുന്ന ഈ കവിതയിൽ രസരാജനെന്നു പറഞ്ഞു പോരാറുള്ള ശൃംഗാരത്തെ അതിൽ സഹജമായി അങ്കുരിക്കാവുന്ന രാജസഭാവം ഒഴിവാക്കി ശൃംഗാരത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മശരീരത്തെ ഇതര രസങ്ങളെ കോർത്തിണക്കുവാനുള്ള ഒരു സുവർണ്ണ സൂത്രമാക്കിയെടുത്ത് രചന നടത്തിയിരിക്കുന്നത് സഹൃദയന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ പെടാതിരിക്കില്ല. അന്തരീക്ഷം 'ശാന്ത'മാണ്. ദിവാകരന്റെ സഹജമായ ഭാവവും അതുതന്നെ. നളിനിയെ സംരക്ഷിച്ചുപോന്ന തപസ്വിനിയെ ഒന്നു നേരിട്ടു കാണുവാൻ നമുക്കിതുവരെ അവസരമുണ്ടായില്ല. എന്നാലും ആരിലും 'കരുണ'യുള്ള നിന്നിൽ ഞാൻ കാരുണികനാണെന്നു പറയുന്ന, ദിവാകരനെപ്പോലെ ആ മനസ്വിനിയും കാരുണ്യത്തിന്റെ പ്രതീകം തന്നെ. നളിനി ആത്മഹത്യയ്ക്കു തെരഞ്ഞെടുത്ത അവസരം 'ഭയാനക' മെന്നു പറയാം. നായികാനായകന്മാരുടെ കണ്ടെത്തലിൽ 'അത്ഭുത'ത്തിന്റെ സ്ഫുരണം പലപ്രാവശ്യവുമുണ്ടായി. സാധാരണ രാജസലക്ഷണമായിക്കാണുന്ന വീര സാഹസികതയിലെ 'വീര'മല്ല മോക്ഷവും സ്നേഹവും തേടിയിറങ്ങിയ ദിവാകരനിലും നളിനിയിലും കാണപ്പെടുന്ന 'വീരം' കവി ഇവിടെ ഒഴിവാക്കിയിരിക്കുന്ന രസങ്ങൾ ആസ്വാദകൻ ഉപേക്ഷിക്കുവാൻഇടയില്ല. ഈ നിരൂപണത്തിൽ പ്രാസംഗികമായി വന്നു പോയ 'ഹാസ്യ'വും നളിനിയുടെ മാതാപിതാക്കന്മാർ ആത്മഹത്യ ചെയ്തുകളഞ്ഞു എന്നു കേൾക്കുമ്പോൾ നമ്മുടെ മനസ്സിൽ അങ്കുരിക്കുന്ന 'ബീഭത്സ'വും വിധിയും കർമ്മഗതിയും വരുത്തിക്കൂട്ടുന്ന ദുർഗ്ഗതിയിൽ കാണുന്ന 'രൗദ്ര'വും കവിമനഃപൂർവ്വം ഇതിന്റെ രചനയിൽ നിവേശിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതല്ല എന്നു വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. നളിനിയുടെ ജീവിതത്തിൽ നൈരന്തര്യമുള്ള ഒരു രസനിഷ്യന്ദം കവി കാണുന്നുണ്ട്". **(Page 154—155)** കവിയുടെയും ആസ്വാദകന്റേയും മാനസിക തലങ്ങളിലുള്ള ഈ സമന്വയവും താദാത്മ്യപ്പെടുത്തലും യാദൃശ്ചികമല്ല കവിതയുടെ കാവ്യ ദർശനത്തിനൊത്തുയരാൻ കഴിഞ്ഞ ഒരു ആസ്വാദകനിൽ നിന്നും ലഭിക്കാവുന്ന രസപഠനങ്ങളുടെ നിദർശനമാണിത്. കാവ്യത്തിന്റെ അന്തഃപുരത്തിലും മറവിലും തിരശ്ശീലക്കപ്പുറത്തും മറഞ്ഞുനിൽക്കുന്ന രസബിന്ദുക്കളെ ചികഞ്ഞെടുക്കാനുള്ള സമാനവികത നേടിയ ഒരാളിൽ നിന്നു മാത്രമെ ഇതു പ്രതീക്ഷിക്കാൻ കഴിയൂ. കാവ്യരസത്തിന്റെ മർമ്മഭാഗങ്ങളിൽ ഒളിമിന്നിക്കുന്ന നിരവധിപഠനങ്ങൾ വേറെയുമുണ്ട്.

മനോലൈംഗിക വിശകലനവും കാവ്യനിരൂപണവുമെന്ന അദ്ധ്യായം മനോവിജ്ഞാനീയത്തിന്റെ മാത്രമല്ല വിവിധ ദർശനങ്ങളുടെയും മൂല്യസൂത്രങ്ങളെ വിശദീകരിച്ചുകൊണ്ടുള്ളതാണ്. ഫ്രോയിഡിന്റെ മാനസികാപഗ്രഥന പദ്ധതി സ്വപ്നഗവേഷണത്തിൽ നിന്നുടലെടുത്തതാണല്ലോ. സ്വപ്നം അഭിലാഷപൂരണമാണെന്നാണ് സ്വപ്നവ്യാഖ്യാനത്തിനു വിശദീകരണം കൊടുത്തിട്ടുള്ളത്. ഓരോ ഘടകങ്ങളേയും പൂർവ്വഘടകങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടാണ് അതിന്റെ വിജയത്തെ നിർണ്ണയിക്കുന്നത്. സ്വപ്നങ്ങൾ വേഷംമാറി വരുന്നതുകൊണ്ട് തിരിച്ചറിയാൻ കഴിയില്ലെന്നും, സ്വപ്നത്തിന്റെ അന്തർഭാഗത്തു മറഞ്ഞു കിടക്കുന്ന നിഗൂഢാർത്ഥം തിരിച്ചറിയണമെന്നും വൈദഗ്ദ്ധ്യത്തോടുകൂടിയ വ്യാഖ്യാനം അതിനാവശ്യമാണെന്നും ഫ്രോയിഡ് വിശദീകരിക്കുന്നു. മനസ്സിൽ അടക്കിവയ്ക്കുന്നതോ, അടിച്ചമർത്തിക്കളയുന്നതോ ആയ ആഗ്രഹങ്ങളുടെ ബഹിഷ്പ്രകടനങ്ങളാണ്

സ്വപ്നങ്ങൾ. ബോധമനസ്സിനേയും അബോധ മനസ്സിനേയും സംബന്ധിച്ച അദ്ദേഹത്തിന്റെ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ സ്വപ്നഗവേഷണങ്ങളുടെ ഫലങ്ങളാണ്.

പാവ്ലോവിന്റെ പരീക്ഷണ ഫലങ്ങൾ ബിഹേവിയറിസ്റ്റ് മനശ്ശാസ്ത്രം എന്നപേരിലാണറിയപ്പെടുന്നത്. മനുഷ്യനേയും അവന്റെ മാനസിക വ്യാപാരങ്ങളേയും ശരീരശാസ്ത്രത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് അദ്ദേഹം അപഗ്രഥിക്കുക. സംശയാത്മകത്വം ഈ പ്രവണതയിൽ അന്തർഹിതമാണ്. യുക്തിചിന്ത വാസനയുടെ ഒരു ഉപകരണം മാത്രവും, വിചാരം മനസ്സിന്റെ ആഗ്രഹങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ചു കാണുവാനുള്ള പ്രയത്നവുമാണ്. ശാസ്ത്രീയമായ യുക്തിവിചാരത്തെ അതീവ സംശയത്തോടുകൂടി കാണുകയാണ് മാനസികാപഗ്രഥനം ചെയ്യുന്നത്. ബിഹേവിയറിസത്തിന്റെ വ്യക്തിമുദ്ര പതിഞ്ഞ കൃതികളാണ് ആൽഡസ്ഹക്സിലിയുടേത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒട്ടുമിക്ക നോവലുകളിലും, ശരീരത്തെ ആത്മാവിന്റെ നിർണ്ണായകഘടകമായിട്ടാണ് ചിത്രീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്.

"കലാകാരൻ കലാകാരനാവുന്നത് താൻ എങ്ങിനെ വസ്തുക്കളെ കാണാൻ അഭിലഷിയ്ക്കുന്നുവോ അതനുസരിച്ചു കാണുന്നതുകൊണ്ടല്ല, വസ്തുതകളുടെ ഉണ്മ എങ്ങിനെയോ അങ്ങിനെ കാണുന്നതുകൊണ്ടാണ്" എന്നാണ് ടോംസ്റ്റോയി പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്. കലാസൃഷ്ടിക്കവലംബം ബോധമനസ്സല്ല. ബോധാതീതമെന്നോ, ബോധാന്തർമണ്ഡലമെന്നോ പറയുന്ന നിമ്ന മനോമണ്ഡലമാണ്. ഇതിനാണ് പ്രതിഭയെന്നു പറഞ്ഞുവരുന്നത്. ഡോ: റോസമണ്ട്. ഈ ഹാർഡിഞ്ചു **'An Anatomy of Inspiration'** എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഇതു വിശദീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ജീവികളുടെ പ്രേരകശക്തികളിൽ പ്രാബല്യമുള്ളതല്ല ലൈംഗീകത്വമെന്നാണ് സി. ജെ. വാർഡൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. സ്വാർത്ഥമായ ലൈംഗികത്വത്തെക്കാൾ പരാർത്ഥമായ മാതൃസ്നേഹഭാവ വിശേഷങ്ങളിലാണ് പെണ്ണെലികളിൽ ആധിക്യമെന്നാണ് എലികളെ മുൻനിർത്തിയുള്ള പഠനങ്ങളടങ്ങിയ ഗ്രന്ഥത്തിൽ വിശദീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഡോക്ടർ. വില്യം മാക്സ്യകലും ഈ നിരീക്ഷണ പരീക്ഷണങ്ങളെ അംഗീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഹാവ്ലോക്ക് എല്ലീസ്സിന്റേയും സിഗ്മണ്ട് ഫ്രോയിഡിന്റേയും നിഗമനങ്ങളും പരീക്ഷണങ്ങളും ലൈംഗികത്വത്തിന് കാവ്യങ്ങളുടെ ആത്മസത്തകളിൽ രസംപകരാൻ കഴിയില്ലെന്ന് തെളിയിച്ചു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. മനുഷ്യമനസ്സിന്റെ കേന്ദ്രമേഖലയിൽ ഉറപ്പിച്ചു പ്രതിഷ്ഠിച്ച ലൈംഗികത്വത്തെ നിയോഫ്രൂഡിയൻ മനഃശാസ്ത്രപണ്ഡിതന്മാർ തകർത്തുകളഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ജീവിതത്തിന് വ്യാപ്തിയും ആഴവുമുണ്ടാകുമ്പോൾ ലൈംഗികത്വത്തിന്റെ നുരയും പതയും അന്തർദ്ധാനം ചെയ്യുമെന്നാണ് പ്രൊ. പി. എസ്സ്. നായിഡുവിന്റെ **'My Stories of the Miner'** എന്ന ഗ്രന്ഥം തെളിയിക്കുന്നത്. ചെളിയും അമേദ്ധ്യവുംകൊണ്ട് കുട്ടികൾ കളിക്കും. വളർന്നവർ അമേധ്യവും ചളിയുംകൊണ്ട് കളിതുടരില്ല എന്നാണ് നായിഡു വിശദീകരിക്കുന്നത്. സർഗ്ഗാത്മക പരിണാമത്തിനു വിധേയനാകുന്നവൻ മാംസബന്ധനങ്ങളിൽ നിന്നും വിമുക്തനും വിമോചിതനുമായിരിക്കും എന്നാണ് ബർണാർഡ്ഷാ പറയുന്നത് "ബാക്ക് ടു മെഥുശെല" എന്ന വിശ്രുത നാടകത്തിലാണിതദ്ദേഹം വിശദീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഡോ. രാധാകൃഷ്ണനും ഈ ചിന്താഗതിയിലാണുറച്ചു നിൽക്കുന്നത്.

ഫ്രോയിഡിന്റെ കലാനിരൂപണരീതികളെ തള്ളിക്കളഞ്ഞുകൊണ്ട് യുങ്ങിനേയും ഗസ്റ്റാൾട്ട് പദ്ധതിക്കാരേയും ഊന്നാക്കികൊണ്ടാണ് നിത്യചൈതന്യയതി തന്റെ നിരൂപണ പഠനങ്ങൾ നടത്തിയിട്ടുള്ളത്. ഗസ്റ്റാൾട്ട് തെറാപ്പിയാണ് അദ്ദേഹത്തെ സ്വാധീനിച്ചിട്ടുള്ളത്. ടോപ്പ് ഡോഗ്, അണ്ടർഡോഗ്, ഈ വീക്ഷണകോണിലാണ് കഥാപാത്രങ്ങളുടെ ഭാവസങ്കല്പം ഉരുത്തിരിയുന്നത്. നളിനിയുടെ ഭാവസങ്കല്പത്തിൽ സ്നേഹാനുകമ്പ നേടാനുള്ള തീവ്രാഭിവാഞ്ഛ ജ്വലിച്ചുനിൽക്കുന്നിടത്താണ് പൂർവ്വസ്മൃതികളെ ഉണർത്തുന്നതും, കരഞ്ഞും വിളിച്ചും, ഓർമ്മകളുണർത്തിയും അനുകമ്പ നേടാനാഗ്രഹിക്കുന്നതും.

ഈശാവാസ്യോപനിഷദ്ദർശനമനുസരിച്ച് നിശ്ചലവും നിഷ്ക്രിയവും നിർവ്വികാരവുമായ ബ്രഹ്മതത്വം തന്നെ സോപാധികമാണെന്നറിയുമ്പോൾ കർത്താവും ഭോക്താവും സവികാരമെന്നപോലെ കാണുന്നു. പ്രപഞ്ചവസ്തുക്കളുടെ അകത്തും പുറത്തും മദ്ധ്യത്തിലും ഒന്നുപോലെ വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നു; ചരവും അചരവുമായ രൂപത്തിൽ അകത്തും പുറത്തും നിറഞ്ഞിരിക്കുന്ന പരമാത്മാവുമാത്രമാണ് സത്യമായിട്ടുള്ളത്. മറ്റെല്ലാം മിഥ്യയാണ്.

സത്യത്തെ തിരിച്ചറിഞ്ഞ ദിവാകരനു ലഭിച്ചതു മോക്ഷമാണ്. "ദിവാകരൻ കാണുന്ന മോക്ഷം പരമ്പൊരുളിലാണെങ്കിൽ നളിനിയുടെ

ധനവും, ഭോഗവും, മോക്ഷവുമെന്നല്ല, എല്ലാം ദിവാകരന്റെ പാദാംബുജത്തിലാണ്'''. സുന്ദരമായ യൗവനവും ശക്തമായ ജീവിതവും തപസ്സിന്റെ ഹോമാഗ്നിയിൽ ദഹിപ്പിച്ചാണ് അവരും പ്രേമസായൂജ്യം നേടുന്നത്. പ്രിയതമന്റെ അഭൌമസുന്ദരമായ മുഖപത്മത്തെ ഹൃദയാന്തരാളത്തിലുൾക്കൊണ്ടുകൊണ്ടാണ് നളിനി അതിതീവ്രമായ തപസ്സനുഷ്ഠിക്കുന്നത്. മോക്ഷവും പ്രേമവും ഒന്നായിലയിച്ച സായൂജ്യമടയുന്ന ആ അസുലഭ മുഹൂർത്തത്തിന്റെ വർണ്ണഭംഗികളെ യതി ദാർശനികമനഃശാസ്ത്ര പ്രഭയിൽ അപഗ്രഥിച്ചു കാട്ടിയിട്ടുള്ളത് അതീവവൈദഗ്ധ്യത്തോടെയാണ്.

''ഞെട്ടിയൊന്നഥകഴഞ്ഞിനിന്നു പി–
ന്നൊട്ടു സംഭ്രമമിയന്നു പാഞ്ഞവരം
തിട്ടമായ്‌യതിയെ നോക്കി–യാഴിയെ
മുട്ടിനിന്നണ മുറിഞ്ഞവാരിപോൽ

ആശാനിലെ മനഃശാസ്ത്രജ്ഞനെ കണ്ടെത്തുന്ന ഈ സന്ദർഭം ആസ്വാദകന്റെ മനോവിശകലനപാടവം തുറന്നുകാട്ടുന്ന സന്ദർഭംകൂടിയാണ്. ''നളിനിഞെട്ടുന്നു, കുഴങ്ങുന്നു, സംഭ്രമിക്കുന്നു, പാഞ്ഞുചെല്ലുന്നു; സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി മനസ്സിൽ തെറ്റുപറ്റിയിട്ടില്ലെന്ന് ഉറപ്പാക്കുന്നു. പിന്നെ എല്ലാ നിയന്ത്രണവും വിട്ടുപോകുന്നു''. ആ പഠനം അസ്സലായിട്ടുണ്ട് എന്ന് യതി പറയുമ്പോരം, ഈ ആസ്വാദനവും അതിലേറെ അസ്സലായിട്ടുണ്ട് എന്ന് പറയാതെ കഴിയില്ല. ഡാ. സി. ലാംഗെയേയും വില്യം ജെയിംസിനേയും ഊന്നിക്കൊണ്ടുള്ള പഠനം ഫ്രോയിഡിനുശേഷം വളർന്നുവന്നിട്ടുള്ള മനോവിജ്ഞാന ശാഖയിലേക്ക് വെളിച്ചം വീശുന്നുണ്ട്.

''മാറിൽ നിന്നുടനിഴിഞ്ഞ വല്ക്കലം'' എന്ന പദ്യത്തിൽനിന്ന് സൌന്ദര്യലഹരിയിലേക്കും തുടർന്ന് ഭഗവദ്ഗീതാധ്യാനത്തിലേക്കും വ്യാസനിലേക്കും കാളിദാസകൃതികളിലേക്കും, ശ്രീനാരായണ ദർശനങ്ങളിലേക്കും കടന്നുപോകുന്ന പോക്ക് ആസ്വാദ്യമാണ്. മാത്രമല്ല. നളിനീദിവാകരന്മാരുടെ പുനഃസമാഗമനമുളവാക്കിയ തരംഗലീലകളിലേക്കും, നുരയും പതയും നിറഞ്ഞ ചുഴിക്കുത്തുകളിലേക്കും, കല്ലോലമാലകളിളകുന്ന ആഴിപ്പരപ്പിലേക്കും ചുഴിഞ്ഞിറങ്ങുന്നതിനും കളമൊരുക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഒടുവിലെല്ലാം അടങ്ങിയൊതുങ്ങി നിസ്പന്ദമാകുന്ന ആ തരംഗലീലയുടെ പരിസമാപ്തി അത്യാഹ്ലാദകരമാക്കിത്തീർക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

''കാണുന്ന കണ്ണിഹ തുറക്കിലടയ്ക്കിലന്ധൻ–
താനുള്ളിൽ മേവുമറിവിങ്ങുവരായ്കയാലേ
ജ്ഞാനം പുറത്തുതനിയേവരികില്ല-കണ്ണു-
വേണം വരുന്നതിനു കണ്ണിനു കാന്തി
പോലെ.''

നാരായണഗുരുവിന്റെ ദർശനം തന്റെ കാവ്യകലയുടെ ആത്മാവായികണ്ടിരുന്ന ഒരു മഹാകവിയുടെ സൃഷ്ടിയാണ് നളിനി. ആ നളിനിയുടെ നിർവ്വാണ രഹസ്യവും വേദാന്തത്തിന്റെ അന്തിമ രഹസ്യം തന്നെയാണ്.

''ധ്വനിമയമായ്‌ഗഗനം ജ്വലിക്കുമന്നാ–
ഇണയുമതിങ്കലശേഷ ദൃശ്യജാലം.
പുനരവിടെ ത്രിപുടിക്കു പൂർത്തിനല്കും,
സ്വനവുമടങ്ങുമിടം സ്വയം പ്രകാശം''.

ആത്മോപദേശ ശതകംനൽകുന്ന വെളിച്ചത്തിൽ നളിനിയുടെ നിർവ്വാണ സിദ്ധിമോക്ഷദായകമായിട്ടു തന്നെതീർന്നിരിക്കുന്നു. ആസ്വാദകന്റെ ദർശന വ്യാപ്തിയുടെ ആഴമറിയാനും ഈ സന്ദർഭം സഹായകമാണ്. അതറിയണമെങ്കിൽ;

''ഒളിമുതലാം പഴമഞ്ചുമുണ്ടുനാറും–
തളികയിലേറി നയേനമാറിയാടും
കിളികളെയഞ്ചു മരിങ്ങു കീഴ്‌മറിക്കും
വെളിവുരുവേന്തിയകം വിളങ്ങിടേണം''

എന്ന നാരായണഗുരുവിന്റെ ദർശനവുമായി തട്ടിച്ചുനോക്കിയാൽമതി. സാധാരണ ജനതയുടെ ദൃഷ്ടിയിൽനളിനിയുടെ നിർവ്വാണമല്ല നിര്യാണമാണ് നടക്കുന്നത്. അതു്. ''താണുപററിയ പതാകപോലവം'' യതി അതിദുർഗ്രഹമായ ഒരു സത്യത്തിന്റെ മുഖാവരണം തുറന്നുകാട്ടുന്നു. അതിദുരന്തമായിത്തീരുന്നഒരുജീവിതകഥ, മനഃശാസ്ത്രാപഗ്രഥനത്തിന്റെ മുടിനാരിഴകീറിയുള്ള പരിശോധനയിൽ, ദാർശനിക വീക്ഷണത്തിൽ തെളിഞ്ഞുവരുന്ന അതിന്റെ കഥാസമാപ്തി ആത്മരതിയുടെ ഗിരിശൃംഗത്തിലെത്തുകയും ഫലസായൂജ്യമടയുകയും, ആഹ്ലാദകരവും വിജയപ്രദവുമായി തീരുകയുംചെയ്ത നിർവ്വാണമാണ്. നളിനിയുടെ ഈ നിർവ്വാണപ്രാപ്തിയെ അദ്വൈത ദർശനത്തിന്റേയും മനഃശാസ്ത്ര വിജ്ഞാനീയത്തിന്റേയും ജാജ്ജ്വല്യമാനമായ വെളിച്ചത്തിൽ ഉയർത്തികാട്ടിയിരിക്കുന്ന ഗുരുനിത്യചൈതന്യയതിയുടെ ഈ നിരൂപണാസ്വാദനം, കേരളസാഹിത്യ അക്കാദമി അവാർഡുനൽകി ബഹുമാനിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. പണ്ഡിതോചിതമായ ഈ നിരൂപണപഠനം മനഃശാസ്ത്ര സാഹിത്യ നിരൂപണത്തിന്റെ ശ്രേഷ്ഠമായ മാതൃകയും, ആശാന്റെ കാവ്യശില്പത്തിലേക്ക് അനായാസം കടന്നുചെല്ലാനുള്ള നല്ല മാർഗ്ഗദീപവുമാണ്.

കെ. ആർ. തിരുനിലത്ത്

ഋതുസംഹാരം, മേഘസന്ദേശം, കുമാരസംഭവം, മാളവികാഗ്നിമിത്രം, എന്നീ കൃതികളിൽ ശൃംഗാരത്തിൻെറ സംയോഗ വിയോഗങ്ങളും തുല്യ പാടവത്തോടെ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്ന കാളിദാസൻ പ്രേമസൌന്ദര്യങ്ങളുടെ കവിയാണെന്നു് സമർത്ഥിക്കുന്നു ഈ ലേഖനത്തിലൂടെ.

കാളിദാസൻെറ പ്രണയഭാവന

ടി. പി. ബാലകൃഷ്ണൻ നായർ

വിശ്വത്തിലെ ഏററവും ശ്രദ്ധേയനായ കവി–

സാഹിത്യത്തിൽ മായാത്ത വ്യക്തിമുദ്ര പതിച്ച മഹാകവിയാണു് കാളിദാസൻ. സാഹിത്യത്തിന്റെ രൂപഭാവങ്ങളിൽ പുതുമ കലർത്തി, സംസ്കൃതത്തെ അമര ഭാരതിയാക്കിയ കവീശ്വരനാണു് അദ്ദേഹം. ഭാരതീയരുടെ ആശകൾക്കും ആദർശങ്ങൾക്കും രൂപംനല്കിയ അദ്ദേഹം ഭാരത സാഹിത്യത്തിലെ കെടാവിളക്കാണു്. സ്നേഹത്തിന്റേയും ത്യാഗത്തിൻേറയും സന്ദേശം ലോകത്തിനു് പ്രദാനം ചെയ്തു്, ഇതര കവികൾക്കു് മാർഗ്ഗദർശനം നല്കിയ അദ്ദേഹം കവികുലഗുരുവായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. ഈ വിശ്വത്തിലെ ഏററവും ശ്രദ്ധേയനായ കവി കാളിദാസൻ ആണെന്ന വസ്തുത പാശ്ചാത്യരും പൌരസ്ത്യരും, പ്രാചീനരും|അർവ്വാചീനരുമായ എല്ലാവരും അംഗീകരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ജീവിതത്തിൽ നാം കാണുകയും കേൾക്കുകയും അനുഭവിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ളതിൻെറയെല്ലാം സജീവ ചിത്രണമാണു് കാളിദാസകൃതികൾ അവയിൽക്കൂടി നമുക്കു് ഇന്ത്യയെ കണ്ടെത്തുവാനും ഇന്ത്യയുടെ ഹൃദയസ്പന്ദനം കേൾക്കുവാനും കഴിയും.

പ്രണയഗായകൻ–

കാളിദാസൻ ശൃംഗാരസവാദിയായ ഒരു കവിയാണു്. ശൃംഗാരത്തിൻെറ സംയോഗവിയോഗാവസ്ഥകൾ തുല്യപാടവത്തോടെ കൈകാര്യംചെയ്യുന്ന കാളിദാസൻ പ്രേമസൌന്ദര്യങ്ങളുടെ കവിയാണു്. പ്രേമത്തിൻെറ സ്വാഭാവികമായ വളർച്ചയുടെ രൂപമാണു് അദ്ദേഹത്തിൻെറ കൃതികളിൽ കാണുന്നതു്. മര്യാദയുടെ അതിരുകളെ ലംഘിച്ചുകൊണ്ടുള്ള അനിയന്ത്രിതമായ സ്നേഹം കർത്തവ്യങ്ങളെ വിഗണിക്കുവാൻ ഇടയാകുമെന്നു് അദ്ദേഹം വെളിവാക്കുന്നു. കർത്തവ്യങ്ങളെ വിഗണിക്കുന്ന സ്നേഹം ദുഃഖമായിത്തീരുമെന്നു് മഹാകവി കാണിച്ചുതരുന്നു. ഇന്ദ്രിയ വാസനകളിൽ നിന്നു് ഉയർന്നു്, ആത്മസമർപ്പണത്തിൽ പൂർണ്ണത പ്രാപിക്കുന്നതാണു് യഥാർത്ഥ സ്നേഹമെന്നു് ആ സ്നേഹഗായകൻ നമ്മെ ഉപദേശിക്കുന്നു. കരുണം. വാത്സല്യം, വീരം, ഹാസ്യം തുടങ്ങിയ രസങ്ങൾ എല്ലാം കാളിദാസകൃതികളിൽ അണിനിരന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിലും പ്രേമരസാർദ്രമായ രംഗങ്ങളാണു് സുലഭമായി കാണുന്നതു്.

ഋതുസംഹാരം–

ഏററവും താണതലം മുതൽ ഉത്കൃഷ്ട തലം വരെയുള്ള മനുഷ്യവികാരങ്ങളുടെ സൂക്ഷ്മഭാവങ്ങളെ ചിത്രീകരിക്കുവാൻ കാളിദാസനുള്ള കലാവൈഭവമെന്തെന്നു് കൃതികളിലൂടെ നമുക്കു് കണ്ടെത്താൻ ശ്രമിക്കാം. ഋതുസംഹാരം കാളിദാസൻെറ ആദ്യരചനയാണെന്ന അഭിപ്രായമാണു് ഭൂരിഭാഗം നിരൂപകന്മാർക്കുമുള്ളതു്. അതിലെ വിഷയം ഋതുവർണ്ണനമാണെങ്കിലും ശൃംഗാര പ്രധാനമായ ഒരു ഭാവകാവ്യമാണു് അതു്. പ്രണയ വികാരങ്ങളുടെ പ്രകാശനത്തിനാണു് ഇതിൽ പ്രകൃതിവിലാസം ചിത്രീകരിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ഋതുപരിവർത്തനം പ്രകൃതിയിൽ വരുത്തുന്ന മാററങ്ങളും, അതിൻെറ ഫലമായി മനുഷ്യമനസ്സിൽ ഉദയംകൊള്ളുന്ന പ്രതികരണങ്ങളുമാണു് ഇതിലെ പ്രതിപാദ്യം. കാലഭേദങ്ങൾ കാമിജനങ്ങൾക്കു് പ്രേമപൂർണ്ണമായ സല്ലാപലീലകൾക്കു് എങ്ങനെ കളമൊരുക്കുന്നു എന്നു് ഇത്ര സുന്ദരമായി ആവിഷ്കരിച്ചിട്ടുള്ള കൃതികൾ ദുർല്ലഭമാണു്. ഭാവനാധനികനായ ഒരു നവതരുണൻ തൻെറ പ്രേമഭാജനത്തോടു പറയുന്ന മട്ടിലാണു് ഇതിൻെറ രചന. യൗവനാനുരൂപമായ വികാരവായ്പാണു് അനുവാചകർക്കു് ഈ പ്രേമകാവ്യത്തിൽ അനുഭവപ്പെടുന്നതു്. കുളിർമയും മധുരിമയും സുരഭിലതയും എല്ലാം മാറി മാറി വരുന്ന ഋതു സുന്ദരിമാരുടെ ആകാരഭംഗിയിൽ ദിവാനിശം ലയിച്ചു് ദിവ്യാനന്ദത്തിൽ മുഴുകുവാനുള്ള ആഹ്വാനമാണു് ഇതിൽ മുഴങ്ങിക്കേൾക്കുന്നതു്.

മേഘസന്ദേശം-

സന്ദേശകാവ്യ പ്രസ്ഥാനത്തിനു് ആരംഭംകുറിച്ചതു് കാളിദാസൻെറ മേഘസന്ദേശമാണു്. എന്നും എല്ലാവരിലും കാണപ്പെടുന്ന വിഷയാസക്തിയുടെ ചിത്രമാണു് കാളിദാസൻ ഇതിൽ വരച്ചുകാണിച്ചിട്ടുള്ളതു്. പുതു മേഘത്തെക്കണ്ടപ്പോൾ തിങ്ങിക്കൂടുന്ന കാമുക ഭാവനകൾ രൂപം പൂണ്ടതാണു് മേഘസന്ദേശം. വിരഹാർത്തനായ യക്ഷൻ തൻെറ മാനസികാവസ്ഥയ്ക്കു് അനുഗുണമായിട്ടാണു് പ്രകൃതിയെ മുഴുവൻ കാണുന്നതു്. രാമഗിരി മുതൽ അളകവരെയുള്ള വഴിവർണ്ണനത്തിലെ പ്രകൃതി ചിത്രങ്ങൾ, ഭാര്യാവിരഹം അനുഭവിക്കുന്ന യക്ഷൻെറ മാറിമാറിവരുന്ന മനോഭാവങ്ങളുടെ സൂചനയാണു് നൽകുന്നതു്. മിന്നലിൻെറ ഭർത്താവും, കാമചാരിയുമാണു് മേഘം. അലസഗമനം ചെയ്യുന്ന സമുദ്രപത്നിമാരുമായി മേഘം രസവിനിമയം ചെയ്യുന്നുണ്ടു്. അതു് പ്രേമാസ്പദമായ കാര്യങ്ങളിൽ തന്നിഷ്ടം പോലെ പെരുമാറുന്ന മനുഷ്യഭാവനയെയാണു് കാണിക്കുന്നതു്. അനുരാഗവശഗയും വിലാസിനിയുമായ ഒരു നായികയുടെ രൂപമാണു് കാമാകുലനായ യക്ഷൻ നിർവിന്ധ്യാനദിക്കു കല്പിക്കുന്നതു്. വേനൽകൊണ്ടു് നീരൊഴുക്കുകുറഞ്ഞു് മെലിഞ്ഞും, തീരമരങ്ങളിൽ നിന്നു് കരിയിലവീണു് വിളറിയും കാണപ്പെടുന്ന സിന്ധുവിൽ വിരഹ ദുഃഖംകൊണ്ടു മെലിഞ്ഞ നായികയുടെ രൂപമാണു് യക്ഷൻ കാണുന്നതു്. "വേണീഭൂതപ്രതനുസലിലാ" എന്നു തുടങ്ങുന്ന സിന്ധുവർണ്ണനയിൽ ദുഃഖവികാരങ്ങളുടെ അടയാളങ്ങളല്ലാതെ മറെറാന്നും ഒരു സഹൃദയനു് അനുഭവപ്പെടുകയില്ല. മനുഷ്യനും പ്രകൃതിയും തമ്മിലുള്ള രാഗാത്മികഭാവത്തിൻെറ സജീവ ചിത്രമാണു് മേഘദൂതു്. അതിൽ ഒരൊററ നെടുവീർപ്പിലൂടെ പ്രണയ ജീവിതമാകെ പ്രതിഫലിപ്പിച്ചു കാണിച്ചിട്ടുണ്ടു്, മനുഷ്യരുടേയും പ്രകൃതിയുടേയും വൈകാരിക ജീവിതം മേഘസന്ദേശത്തിലെപ്പോലെ മറെറാരു കവിതയിലും ഇത്ര സുന്ദരമായി ആവിഷ്കൃതമായിട്ടില്ല. വിക്രമാദിത്യ സഹോദരിയായിരുന്നു കാളിദാസപത്നിയെന്നും, രാജാവിൻെറ അപ്രീതിക്കു പാത്രമായി "ഇഷ്ടപ്രാണേശ്വരിയുടെ

വിയോഗ''ത്തിൽ കഴിഞ്ഞുകൂടവേയാണ് മേഘസന്ദേശം രചിച്ചതെന്നും കേൾക്കുന്നു. ഏതായാലും യക്ഷന്റെ ആത്മാലാപത്തിൽ കവിയുടെ ആത്മവേദനയുടെ സ്പന്ദനമുണ്ട്. ചുരുക്കത്തിൽ ക്രമംവിട്ട ഭോഗാസക്തിയുടെ അന്ധമായ പ്രയാണത്താൽ ശിക്ഷ അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്ന കാളിദാസന്റെ പ്രതിരൂപമാകാം മേഘസന്ദേശത്തിലെ യക്ഷൻ.

കുമാരസംഭവം-

പാർവ്വതീപരമേശ്വരന്മാരുടെ പരസ്പര പ്രണയമാണ് കുമാരസംഭവത്തിലെ പ്രതിപാദ്യം. സതീദേവി ദക്ഷയാഗത്തിൽ ദഹിച്ചശേഷം ഹിമവാന്റെ മകളായി പിറന്നു. ഹിമാലയ പാർശ്വത്തിൽ തപസ്സുചെയ്യുന്ന ശിവനെ ആതിഥ്യമര്യാദയനുസരിച്ച് പാർവ്വതി സൽക്കരിച്ചുപോന്നു. ശിവനെ ഗൃഹസ്ഥാശ്രമത്തിലേക്ക് തിരിച്ചുകൊണ്ടുവരുവാൻ വസന്തസമേതനായി കാമദേവൻ ഹരാശ്രമത്തിലേക്ക് യാത്രയായി. ശിവൻ സമാധിയിൽ ലയിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ കാമന്റെ ക്രൂരമ്പുകൾ ചിത്തവിക്ഷോഭത്തിന് കാരണമായി. വസന്തപുഷ്പാഭരണങ്ങൾ അണിഞ്ഞു് നമസ്കരിച്ച് 'തണ്ടാർ മണിമാല' കാഴ്ചവച്ച് എഴുന്നേൽക്കുന്ന നവയൗവനയുക്തയായ പാർവ്വതിയെ ശിവൻ അഭിലാഷപൂർവ്വം നോക്കി. പാർവ്വതീപരമേശ്വരന്മാരുടെ ദൃഷ്ടികൾ പരസ്പരമിടഞ്ഞു. ചന്ദ്രോദയാരംഭത്തിലുണ്ടാകുന്ന വേലിയേററം ദീർഘസമയം നിലനിൽക്കുകയില്ലല്ലോ. അതുപോലെ മഹാദേവനുണ്ടായ ഹൃദയവിക്ഷോഭം ക്ഷണികമായിരുന്നു. 'സ്വഭാവധീരൻ ഭഗവാൻ ത്രിനേത്രൻ' ഇന്ദ്രിയ വികാരങ്ങളെ ആത്മസംയമനത്താൽ കീഴടക്കി. അതോടെ കാമദേവൻ ശിവന്റെ കോപാഗ്നിയിൽ ചാമ്പലായി. ശരീരകാന്തികൊണ്ടു് ശിവനെ ആകർഷിക്കാൻ കഴികയില്ലെന്നും, സൗന്ദര്യവിലാസങ്ങളാൽ വിജയംഉണ്ടാവുകയില്ലെന്നും പാർവ്വതിക്കു ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടു. തന്നിമിത്തം രൂപാഭിമാനത്തിൽ ഉണ്ടായ ഗർവ്വം അസ്തമിച്ചു, ശിവതത്ത്വം വാക്കുകൾക്കോ മനസ്സിനോ പിടികിട്ടാത്തതാണ്. അതിന്റെ സാക്ഷാല്ക്കാരത്തിനായി പാർവ്വതി തപസ്സിൽ ലയിച്ചു. ആത്മശിക്ഷണം കൊണ്ടു് 'ഉടൽ വടിവിനു'' സാഫല്യം സമ്പാദിച്ചു്, പരമേശ്വര പ്രേമം ആർജ്ജിക്കുകയായിരുന്നു അതിന്റെ ലക്ഷ്യം. തപ: ക്ലേശംകൊണ്ടു് നേടേണ്ടതായിട്ടുള്ള കാര്യങ്ങൾ ലോകപിതാക്കളായ പാർവ്വതീപരമേശ്വരന്മാർക്കില്ലായിരുന്നു ആത്മസമർപ്പണമായിരുന്നു ആ ജഗദംബയുടെ പരമദർശനം. ആ തപശ്ചര്യയും ആദ്ധ്യാത്മികമായ അതിന്റെ അടിയുറപ്പുമാണ് സ്ത്രീസാന്നിദ്ധ്യം ഒഴിവാക്കാൻ അന്തർദ്ധാനം ചെയ്ത കാമാരിയെ അർദ്ധനാരീശ്വരനാക്കിത്തീർത്തതു്.

പ്രണയഗായകനായ കാളിദാസൻ, സുഖഭോഗങ്ങളിലല്ല, ത്യാഗത്തിലാണ് സ്നേഹത്തിന്റെ പരിപൂർണ്ണത എന്ന തത്വമാണ് ഈ വിശിഷ്ട കാവ്യംവഴി വിശദമാക്കുന്നതു്. ധർമ്മമാർഗ്ഗങ്ങളിൽക്കൂടിയുള്ള വ്രതാനുഷ്ഠാനത്തിൽ മുഴുകി, രാഗഭാവത്തിന്റെ സ്വാർത്ഥത ദൂരീകരിച്ചാൽ മാത്രമേ അതിനു ധാർമ്മികലാവണ്യം സിദ്ധിക്കൂ എന്ന തത്വമാണ് പാർവ്വതിയുടെ തപസ്സുകൊണ്ടു് വെളിവാക്കുന്നതു്. ശരീരത്തിന്റെ സ്ഥൂലസൗന്ദര്യംകൊണ്ടു് ശിവപ്രേമം നേടാൻ പാർവ്വതിക്കുകഴിഞ്ഞില്ല. ത്യാഗത്താൽ പരിശുദ്ധിയാർജ്ജിച്ചപ്പോൾ ശിവൻ പാർവ്വതിക്കുവശംവദനായി. ഉൽകൃഷ്ട പ്രണയത്തെ തപസ്സുകൊണ്ടു ശുദ്ധീകരിച്ച ഉമയും വികാരഹേതുക്കളെ നിയന്ത്രിച്ച് തപോനിഷ്ഠയിൽ കഴിഞ്ഞിരുന്ന മഹേശ്വരനും ഏകീഭവിച്ചു. സൗന്ദര്യം കാമത്തെ അവലംബിച്ചാൽ ഹീനമായിത്തീരുമെന്നും, അതിന്റെ നിലനിൽപ്പ് ധർമ്മത്തെ അവലംബിച്ചായിരിക്കണമെന്ന് കുമാരസംഭവത്തിൽക്കൂടി മഹാകവി നമുക്ക് കാണിച്ചുതരുന്നു. കാമവാസനകളെ ജ്ഞാനാഗ്നിയിൽ ദഹിപ്പിച്ചാൽമാത്രമേ യഥാർത്ഥ

സ്നേഹോദയം ഉണ്ടാവുകയുള്ളൂ. തപസ്സുകൊണ്ട് ആത്മീയശക്തി സംഭരിച്ചാൽ മാത്രമേ അതിനു പൂർണ്ണശോഭ കൈവരൂ. ഇത്തരം ആത്മരഹസ്യങ്ങളാണ് കാമദഹനവും ഗിരിജയുടെ തപസ്സും വെളിപ്പെടുത്തുന്നതു്.

ആത്മീയ ജീവിതംപോലെതന്നെ ലൗകികജീവിതവും ആദരണീയമാണെന്നു് എട്ടാം സർഗ്ഗത്തിലെ പാർവ്വതീപരമേശ്വരന്മാരുടെ ലീലാവർണ്ണനത്തിൽക്കൂടി കവി നമുക്കു് കാണിച്ചുതരുന്നുണ്ട്. ചുരുക്കത്തിൽ ഭൗതിക ജീവിതത്തേയും ആത്മീയജീവിതത്തെയും ഇണക്കിച്ചേർത്തിട്ടുള്ള ഒരു വിശിഷ്ട കൃതിയാണ് കുമാരസംഭവം.

രഘുവംശം—

കാളിദാസന്റെ അസാധാരണമായ പ്രതിഭാവിലാസത്തിന്റേയും കവിധർമ്മമർമ്മജ്ഞതയുടേയും സംഭാവനയാണ് ചരിത്ര കഥാകാവ്യമായ രഘുവംശം. കുമാരസംഭവത്തെ അപേക്ഷിച്ചു കുറേക്കൂടി വ്യാപകസ്വഭാവം രഘുവംശത്തിനുണ്ട്. കഥാപാത്രങ്ങളുടെ വൈവിധ്യമാണ് അതിനുകാരണം. ആദർശശാലികളായ രഘുവംശരാജാക്കന്മാരുടെ മഹത്വമാണ് കാവ്യനിർമ്മാണത്തിനു് കവിയെ പ്രേരിപ്പിച്ചതു്. അവരുടെ വർണ്ണനകളിൽക്കൂടി നിരവധി ആദർശങ്ങളേയും സദാചാരനിഷ്ഠയേയും രാജ്യതന്ത്രജ്ഞതയേയും കുറിച്ചു പിൻമുറക്കാർക്കു് ഇതിൽ മാർഗ്ഗദർശനം നല്കിയിരുന്നു. ദിലീപൻ മുതൽ അഗ്നിവർണ്ണൻ വരെയുള്ള ഇരുപത്തൊൻപതു രാജാക്കന്മാരുടെ ചരിത്രമാണ്. രഘുവിന്റെ ജൈത്രയാത്ര, ഇന്ദുമതീസ്വയംവരം, അജവിലാപം, ദശരഥന്റെ നായാട്ട് തുടങ്ങിയ ഭാഗങ്ങൾക്കൂടുതൽ ആകർഷകമാണ്. 14-ാം സർഗ്ഗത്തിൽ സീതയുടെ ചരിത്രത്തിലൂടെ ഭാരതസ്ത്രീകളുടെ ഭാവശുദ്ധിയും സഹനശീലവും സ്വാഭിമാനവുമാണ് വെളിപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതു്. 19-ാം സർഗ്ഗത്തിൽ അഗ്നിവർണ്ണന്റെ കാമാന്ധമായ ജീവിതത്തിന്റെ ശോകപൂർണ്ണമായ അന്ത്യത്തോടുകൂടി കാവ്യം അവസാനിക്കുന്നു.

ഗീതയിലെ കർമ്മയോഗസിദ്ധാന്തത്തിന്റെ മൂർത്തീമദ്ഭാവമാണ് ദിലീപൻ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ത്യാഗവൃത്തിയും തപശ്ചര്യവുമാണ് സൂര്യവംശത്തിലെ ഏററവും മഹാനായ രഘുപിറക്കാൻ കാരണം. ക്ഷയരോഗിയും അനപത്യനുമായി മൃതിയടഞ്ഞ സുദർശന പുത്രനായ അഗ്നിവർണ്ണന്റെ വഴിപിഴച്ച ജീവിതംകൊണ്ടു് ആ വംശം അധഃപതിച്ചു. ആ ജന്മശുദ്ധന്മാരായ സൂര്യകലോത്ഭവന്മാരുടെ ചരിത്ര കഥനത്തിലൂടെ ഭാരതത്തിന്റെ ആദ്ധ്യാത്മികാധഃപതനത്തിന്റെ മങ്ങിയ ചിത്രമാണ കവി നമുക്കു കാട്ടിത്തരുന്നതു്. സംയമധനന്മാരായ മഹർഷിമാരുടെ ആശ്രമത്തിന്റെ ശാന്തതയും, കൊട്ടാരക്കെട്ടുകളിലെ ഐശ്വര്യ സമൃദ്ധിയും രഘു വംശത്തിൽ കാണാം. ത്യാഗധനരായ വസിഷ്ഠാദി ഋഷിമാരുടെ തപോവനങ്ങളെയും, സൂര്യവംശരാജാക്കന്മാരുടെ ജീവിതചര്യയെയും പശ്ചാത്തലമാക്കിക്കൊണ്ടു് ലൗകിക ജീവിതത്തിൽ ആത്മസംയമനത്തിനുള്ള സ്ഥാനമെന്തെന്നു് ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുകയും, ഭോഗങ്ങൾക്കു് അപ്പുറമുള്ള മഹനീയതയിലേക്കു വിരൽചൂണ്ടുകയും ചെയ്യുന്നു.

മാളവികാഗ്നിമിത്രം—

കാളിദാസൻ കൂടുതൽ മനുഷ്യകഥാനുഗായി ആയിത്തീർന്നതു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ നാടകങ്ങളിലാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആദ്യനാടകകൃതിയാണ് മാളവികാഗ്നിമിത്രം, അന്തഃപുരത്തെ ചുററിപ്പററിയുള്ള അനുരാഗത്തിന്റെ പടിപടിയായുള്ള വളർച്ച മാളവികാഗ്നിമിത്രത്തിൽ കാണാം. കാമവിധേയരായ മാളവികയുടേയും അഗ്നിമിത്രന്റേയും മാനസികാവസ്ഥകൾ ഇതിൽ പ്രകാശിപ്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. കഥനടക്കുന്ന കാലത്തിനു് ഒരു മാസത്തിൽക്കൂടുതൽ ദൈർ

ഘല്യമില്ല. ഒരു വസന്തോത്സവകാലത്തു നട ന്ന ചില അരമന രഹസ്യങ്ങളാണു നാടക രംഗങ്ങൾക്കു വിഷയം.

കാളിദാസനെ രാജവംശത്തിൻെറ പ്ര കീർത്തകനായി പലരും വിമർശിച്ചുകാണു ന്നു. എന്നാൽ കാളിദാസൻ രാജാക്കന്മാ രുടെ സ്തുതിപാഠകനായിരുന്നില്ല. രാജാക്ക ന്മാരെ ആശ്രയിച്ചു നിന്നുകൊണ്ടു് തന്നെ ബഹുഭാര്യാത്വത്തിൻെറ ദൂഷ്യഫലങ്ങളെ യും, നാഗരികരുടെ പ്രേമസരണിയെയും, അക്കാലത്തെ രാഷ്ട്രീയ സ്ഥിതിഗതികളെ യും മാളവികാഗ്നിമിത്രത്തിൽ ഉപഹസി ച്ചിരിക്കുകയാണു്. രാജാക്കന്മാരുടെ ഭോഗാ സക്തിയെയും, അതുകൊണ്ടുണ്ടായ അധഃ പതനത്തെയും തൻെറ കാവ്യങ്ങൾക്കു വി ഷയമാക്കി വിമർശിക്കുകയാണു് ചെയ്തിട്ടു ള്ളതു്. രാജപ്രഭാവകാലത്തു ജീവിച്ച മഹാ കവി ഐഹികാഭിനിവേശത്തോടുകൂടിയ ജീവിതയാത്രയെ കലാസുഭഗമായ രീതി യിൽ ആവിഷ്കരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു ശരി തന്നെ. എന്നാൽ അരണ്യാന്തരങ്ങളിലുള്ള മുനിവാടങ്ങളിലെ സംസ്കാരത്തിൽനിന്നു് അകന്നു് ഭാരതജനത കലാവിലാസങ്ങളിൽ മുഴുകിത്തുടങ്ങിയതിൽ മഹാകവി വേദനി ക്കുന്നതായി സൂക്ഷ്മദൃക്കുകൾക്കു കാണാവുന്ന താണു്.

വിക്രമോർവശീയം-

കാളിദാസൻെറ മൂന്നു നാടകങ്ങളിലെ യും വിഷയം പ്രേമവ്യാപാരമാണു്. മാള വികാഗ്നിമിത്രത്തിലെ പ്രണയാഖ്യാനം ചരിത്രപരമാണെങ്കിൽ വിക്രമോർവശീയ ത്തിലെ കഥ പൗരാണികമാണു്. ഗീത പ്ര ധാനമായ ഒരു ത്രോടകമാണു്, വിക്രമോർ വശീയം. ദിവ്യന്മാരെയും മനുഷ്യരേയും സം ബന്ധിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഒരുതരം നാടകമാണു് ത്രോടകം. പുരൂരവസ്സിൻെറയും ഉർവശി യുടേയും പ്രേമലീലകളാണു് അതിലെ പ്രതി പാദ്യം. രാജാവിൻെറ രഹസ്യങ്ങളിൽ പ ങ്കാളിയായ വിദൂഷകന്റേയും, ഭർത്താവിന്റ നവാനുരാഗത്തിൽ വേദനിക്കുന്ന പട്ടമഹി ഷിയുടേയും, ലതാവിടപങ്ങളിൽ മാല തട ഞ്ഞുവെന്ന നാട്യത്തോടെ പുരൂരവസ്സിനെ തിരിഞ്ഞുനിന്നു നോക്കിക്കാണുന്ന ഉർവ്വശി യുടേയും ചിത്രം ചേതോഹാരമായിട്ടുണ്ടു്. ധർമ്മഭാവശൂന്യമായ പ്രണയോന്മാദം മനു ഷ്യനെ വളരെയേറെ പതിതനാക്കുമെന്നു് ഇതിൽ വ്യഞ്ജിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

അഭിജ്ഞാനശാകുന്തളം

കാവ്യങ്ങളിൽ അഴകുററതു് നാടക മാണു്. നാടകങ്ങളിൽ ശാകുന്തളത്തിനു മേന്മയേറും— "കാവ്യേഷു നാടകം രമ്യം തത്രശാകുന്തളം മതം"- എന്ന ചൊല്ലു് അർ ത്ഥവത്താണു്. ഭാരതീയ നാടകത്തെ വി ശേഷാന്തരമാക്കിത്തീർത്ത കവി കാളിദാസ നും കൃതി ശാകുന്തളവുമാണു്. കാവ്യകലയും നാടകകലയും അതിൽ ഊട്ടുംപാവുംപോലെ സമന്വയിച്ചിരിക്കുന്നു. സംഭവങ്ങളുടെ വൈചിത്ര്യവും, കല്പനകളുടെ കോമളത്വ വും, പ്രകൃതിചിത്രങ്ങളുടെ അനുപമത്വവും, മാനവമനസ്സിൻെറ വിശകലനവും, ഭാഷ യുടെ ലാളിത്യവും എല്ലാം ഒത്തിണങ്ങിയ കൃതിയാണു് ശാകുന്തളം. കാളിദാസനെ പ്പോലെതന്നെയുള്ള മറെറാരു വിശ്വമഹാ കവിയായ ഗേയ്ഥേ, പൂവിൽനിന്നു് ഫല ത്തിലേക്കും, ഭൂമിയിൽനിന്നു് സ്വർഗ്ഗത്തി ലേക്കും ഉള്ള പരിണതിയെയാണു് ശാകു ന്തളത്തിൽ കണ്ടെത്തിയതു്. ശ്രീ. എൻ. വി. കൃഷ്ണവാരിയർ ശാകുന്തളത്തെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു നോക്കുക.

"ആശ്രമത്തിന്റെ അഴകും പരിശുദ്ധി യും, നഗരത്തിൻെറ പകിട്ടും പ്രൗഢിയും അതിലുണ്ടു്. പ്രഥമപ്രണയത്തിന്റെ വിലാ സ ഭംഗികളും പ്രൗഢസ്നേഹത്തിൻെറ ക്ഷമ യും ത്യാഗവും അതിൽക്കാണാം. അതിർ കവിഞ്ഞ ക്രോധത്തിൻെറ ആളിക്കത്തലും,

അപാരമായ ഔദാര്യത്തിൻെറ ശീതളതയും ശാകുന്തളത്തിൽഉണ്ട്. മനുഷ്യരുടേയും പ്രകൃതിയുടേയും അനുഭൂതിമധുരങ്ങളായ ചിത്രങ്ങൾ അതിൽ ചിതറിക്കിടക്കുന്നു. ഭാഗ്യവും; ഭാഗ്യഹീനതയും സുഖവും ദുഃഖവും പ്രതിജനഭിന്ന വിചിത്രമാർഗ്ഗമായ മനുഷ്യജീവിതത്തിൻെറ എല്ലാ രൂപഭേദങ്ങളും- ശാകുന്തളത്തിൽ ചിത്രീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.''

സ്നേഹം, ശോകം തുടങ്ങിയ മൃദുലഭാവങ്ങളാണ് കാളിദാസനെക്കൂടുതൽ ആകർഷിച്ചിട്ടുള്ളത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രേമഭാവനയ്ക്കുള്ള വൈശിഷ്ട്യമെന്തെന്നു കുമാരസംഭവത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രതിപാദനത്തിൽ വെളിവാക്കിയിട്ടുണ്ട്. അനശ്വരസ്നേഹത്തിന്റെ മഹത്വമാണ് അഭിജ്ഞാനശാകുന്തളത്തിലും ആ പ്രണയ ഗായകൻ ഗാനം ചെയ്യുന്നത്. നാഗരികാഗ്രണീരസികനായ ദുഷ്യന്തൻ, മന്മഥകഥാഗ്രന്ഥം ഗ്രഹിക്കാത്ത അനാഘ്രാതകുസുമമായ ശകുന്തളയുടെ രൂപസൗഭഗത്തിൽ ആകൃഷ്ടനായിത്തീരുന്നു. ''സതാം ഹി സന്ദേഹ പദേഷു വസ്തുഷു പ്രമാണമന്തഃകരണ പ്രവൃത്തയ:''-സ്വധർമ്മത്തെക്കുറിച്ചു സന്ദേഹമുളവാകുന്ന ദശാസന്ധിയിലും മനസ്സാക്ഷിയുടെ നിർദ്ദേശമാണ് പ്രമാണം എന്നു് ആകൃഷ്ടതയ്ക്കു് യോഗ്യമായകാരണം കണ്ടെത്തുന്നു. തപോവനവിരോധിയായ വികാരത്തിനു് ശകുന്തളയും വിധേയയായിത്തീരുന്നു. യൗവ്വനാരംഭത്തിൽ യുവഹൃദയം ആന്തരിക വികാരങ്ങൾക്കു് അടിമപ്പെടുന്നതു് സ്വാഭാവികമാണെന്ന ന്യായത്താൽ ഹൃദയാകർഷണത്തെ കവി ഇവിടെയും സാധൂകരിക്കുന്നുണ്ട്. യൗവനത്തള്ളലിൻെറ ലഹരിയിൽ അനിയന്ത്രിതമായിത്തീർന്ന കാമവാസനകൾ, തപോവനാന്തരീക്ഷത്തിലും അവരിൽ തലപൊക്കി. കാലദേശാവസ്ഥകളാലുള്ള പ്രതിബന്ധങ്ങളെയെല്ലാം അവർ തരണംചെയ്തു. ഗാന്ധർവ്വം വിവാഹംവഴി ആ കാമുകമിഥുനം ഒന്നിച്ചു. സാമുദായിക നിയമങ്ങൾക്കു ഇണങ്ങാത്ത ശിഥിലവും ശുദ്ധവുമായ ഭോഗപ്രവണതയുടെ ചിത്രമാണ് നാം ആദ്യത്തെ മൂന്നങ്കങ്ങളിൽ കാണുന്നതു്.

സാന്മാർഗ്ഗിക നിയമങ്ങളോടു് ബന്ധിക്കാത്തതായിരുന്നു ശകുന്തളാദുഷ്യന്തന്മാരുടെ വേഴ്ച. അതുകൊണ്ടുണ്ടായ ദോഷങ്ങൾ പരിഹരിച്ചു് യഥാർത്ഥ പ്രേമത്തിനു് അർഹരാകുവാൻ ശോകമാർഗ്ഗങ്ങളിൽക്കൂടി സഞ്ചരിച്ചു്, പരിശുദ്ധി സമാർജ്ജിക്കേണ്ടതു് ആവശ്യമാണ്. ആശ്രമ നിയമങ്ങളെ ലംഘിച്ചുണ്ടായ ഐഹികാദി നിവേശത്തിൻെറ ദുഷ്പരിണാമമാണ് ദുർവ്വാസാവിൻെറ ശാപമായിത്തീരുന്നതെന്നു പറയാം. അതിഥി സല്ക്കാരമെന്ന സ്വധർമ്മം വെടിഞ്ഞു്, ഭർത്താവിനെയല്ലാതെ മററു സകലതിനെയും വിസ്മരിപ്പിച്ചതായിരുന്നു ആ കാമവാസന. അതിന്റെ ഫലമാണ്. താരുണ്യവും സൗന്ദര്യവും ഒന്നും ഫലിക്കാതെ ഭർത്തൃഗൃഹത്തിൽനിന്നു് ശകുന്തളക്കു് ദീനദീനം വിലപിച്ചുകൊണ്ടു്തിരിച്ചു പോരേണ്ടിവന്നതു്. ധർമ്മാനുരാഗിയായ രാജാവു് ശകുന്തളയെ പരകളത്രമായി കരുതി പരിത്യജിക്കുന്ന അഞ്ചാമങ്കത്തിലാണ് ദുർവാസാവിൻെറ ശാപത്തിൻെറ ഉഗ്രതപ്രകടമാകുന്നതു്.

പഞ്ചേന്ദ്രീയപരമായ വാസനയുടെ മാദകലഹരിയാണ് നാം ആദ്യത്തെ മൂന്നങ്കങ്ങളിൽ കാണുന്നതു്. തൽഫലമായി കിട്ടുന്ന ശിക്ഷയാണ് നടുവിലുള്ള അങ്കങ്ങളിൽ. പാപം കഴുകിക്കളഞ്ഞിട്ടുണ്ടാകുന്ന ആത്മവിശുദ്ധിയുടെ ചിത്രമാണ് ഏഴാമങ്കം. അഭിജ്ഞാന ദർശനത്താൽ പശ്ചാത്താപവിവശനാണ് ദുഷ്യന്തൻ. മരീചിയുടെ ആശ്രമത്തിൽ ശമജീവിതം നയിക്കുകയാണ് ശകുന്തള. അവരുടെ പുനഃസമാഗമം ഒന്നാമങ്കംപോലെ മാദകമല്ലെങ്കിലും ഹൃദയത്തെ ആർദ്രമാക്കാൻ പോന്നതാണ്. ഒന്നാ

മങ്കത്തിലെ കാമുകീകാമുകന്മാരെയല്ല, പശ്ചാത്താപവും ക്ഷമാപ്രാർത്ഥനയും കഴിഞ്ഞുനിൽക്കുന്ന ദമ്പതിമാരെയാണ് നാം ഇവിടെ കാണുന്നതു്. കാമവാസനയാൽ പ്രേരിതമായ ഭാവങ്ങൾ വിയോഗത്തിന്റേയും പശ്ചാത്താപത്തിന്റേയും കരാളാഗ്നിയിൽ ദഹിച്ച്, ശുദ്ധമായിത്തീർന്നതിനു ശേഷമേ യഥാർത്ഥസ്നേഹം ഉദയംചെയ്യൂ എന്നു് മഹാകവികാണിച്ചുതരുന്നു. ശാരീരികമായ ആകർഷണത്തിൽ നിന്നുണ്ടാകുന്ന രാഗത്തെ വിശുദ്ധമായ ആന്തരീക സ്നേഹമായി ഇതിൽ വികസിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു.

ശാകുന്തളം ഒരു പ്രണയനാടകമായി തോന്നാമെങ്കിലും അതിന്റെ ജീവസത്ത ആത്മതേജസ്സു് ഉൾക്കൊണ്ടതാണ് ഭോഗസാമഗ്രികൾ സുലഭമായിരുന്നിട്ടും അവയെല്ലാം വെടിഞ്ഞു യോഗനിരതരായി കഴിഞ്ഞുകൂടിയ ഋഷിമാരുടെ തപോമയ ജീവിതത്തിന്റെ ശാന്തിപൂർണ്ണതയും പ്രഭാവവും ചിത്രീകരിക്കുന്നതിലാണ് കാളിദാസ ഭാവനകൂടുതൽ തെളിഞ്ഞു പ്രകാശിക്കുന്നതു്. എന്നാൽ ആദ്ധ്യാത്മിക ഭാവങ്ങളോടൊപ്പം ലൗകികങ്ങളായ പല തത്ത്വങ്ങളും ശാകുന്തളത്തിൽനിന്നു് ഗ്രഹിക്കാം. പൗരവ രാജാവായ ദുഷ്യന്തനും അപ്സരസംഭവയായ ശകുന്തളയും തമ്മിൽ പരസ്പരം അനുരക്തരായി ഗാന്ധർവ്വ വിധിപ്രകാരം പരിണയിക്കുവാൻ ഇടയായ സാഹചര്യമോക്കുമ്പോൾ ദൈവഗതിക്കു് ഒരിടത്തും ഒരുതടവും ഇല്ലെന്നുള്ള തത്ത്വത്തെയാണ് അതു് പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതു്. പ്രായംതികഞ്ഞ പുത്രിമാരെ വിവാഹം ചെയ്തുകൊടുത്തില്ലെങ്കിൽ അവർ 'ലൗമാര്യേജിനു' വിധേയരാകാമെന്നും, അങ്ങനെയുള്ള സന്ദർഭങ്ങളിൽ 'പോയ വഴിയെ അടിച്ചു'' അതിനു് അനുമതി നല്കുകയാണ് വേണ്ടതെന്നും ഈ നാടകത്തിൽ കൂടി നമുക്കു് കാണിച്ചുതരുന്നു. യൗവന ചാപല്യത്താൽ ധാടിയിലും മോടിയിലും ഭ്രമിച്ചു് വേണ്ടപ്പെട്ടവരുമായി ആലോചിക്കാതെ നടത്തുന്ന വിവാഹങ്ങളുടെ ഫലം നന്നായിരിക്കുകയില്ലെന്നുള്ളതിനു് ദൃഷ്ടാന്തമാണ് ശാകുന്തളം കഥ. തപോവൃത്തിയാൽ ശിവനെ പ്രത്യക്ഷമാക്കിയെങ്കിലും പിതാവിനെ അറിയിച്ചു് സമ്മതംവാങ്ങിയ ശേഷമാണ് ഉമാമഹേശ്വര വിവാഹം നടക്കുന്നതെന്നകാര്യം ഈ സന്ദർഭത്തിൽ സ്മരണീയമാണ്.

അതിഥിയായിപററിക്കൂടി കാമുകഭാവത്തിൽ കാണുന്ന ദുഷ്യന്തനിൽ യൗവ്വന ഭാവത്തിന്റെ ചഞ്ചലതയാണ് മുന്നിട്ടു നിൽക്കുന്നതു്. വൈകാരികമായ പ്രഥമാനുരാഗത്തിന്റെ ദൂഷ്യഫലങ്ങളാണ് ദുഷ്യന്തന്റെ ആത്മവിസ്മൃതിയും ശകുന്തളാ നിരാസവും. ഒടുവിലൊടുവിൽ ധർമ്മനിഷ്ഠനും, പശ്ചാത്താപ വിവശനും യഥാർത്ഥ പ്രണയിയുമായിത്തീരുന്നു അദ്ദേഹം. വേർപാടിനു ശേഷം ശകുന്തളയെ കണ്ടുമുട്ടുമ്പോൾ, അനുതാപലോലമായഹൃദയം ദുസ്സഹവേദനയിൽ നീറിപ്പുകഞ്ഞു്, യഥാർത്ഥ പ്രേമത്തിനു് അർഹമായിത്തീർന്നു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഉലയിൽവച്ചൂതികാച്ചിമുക്കിയ സ്വർണ്ണം പോലെ നായികാനായകന്മാരുടെ പ്രേമം വിശുദ്ധമായപ്പോൾ യഥാർത്ഥപ്രേമത്തിനു് അർഹമായിത്തീർന്നു. നായികാനായകചരിത്രത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യം ഈ ഉത്ഥാനപതനങ്ങളിലാണ് സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നതു്. സ്വർഗ്ഗച്യുതിയുടേയും, സ്വർഗ്ഗപ്രാപ്തിയുടേയും ചിത്രമാണ് നാമിവിടെ കാണുന്നതു്.

കാമചാപല്യം സ്ത്രീപുരുഷതത്വത്തെ എങ്ങനെ കരിവാരിത്തേക്കുമെന്നും, താപവും തപസ്സും എങ്ങനെ ആകരിതുടച്ചുമാററിക്കളയുമെന്നും ശാകുന്തളത്തിൽ ആ ക്രാന്ത

എതിർക്കാനായ് ജനിച്ചവൻ

ടാററാപുരം സുകുമാരൻ

മലയാള സാഹിത്യത്തിൽ എന്തുകൊണ്ടും ഒരു അതികായനെന്നു വിശേഷിപ്പിക്കാവുന്ന കേശവദേവ് അന്തരിച്ചതോടെ കഴിഞ്ഞതലമുറയിലെ സുശക്തനായ ഒരു പോരാളി മൺമറഞ്ഞു. മലയാളനോവൽ സാഹിത്യത്തേയും ചെറുകഥാസാഹിത്യത്തെയും വളർത്തിയെടുത്ത എഴുത്തുകാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്ഥാനം മുൻപന്തിയിൽതന്നെയാണ്, മലയാളത്തിൽ ആദ്യമായി എതിർപ്പിന്റെ കാഹളംമുഴക്കിയതു് കേശവദേവാണ്. അദ്ദേഹം നിലവിലുണ്ടായ സാമൂഹിക വ്യവസ്ഥിതികളെ എതിർത്തു. യഥാസ്ഥിതികരുമായി സന്ധിയില്ലാത്ത സമരം ചെയ്തു. മനുഷ്യത്വം എവിടെ ചവിട്ടിമെതിക്കപ്പെട്ടുവോ, അവിടെയെല്ലാം അദ്ദേഹത്തിന്റെ കണ്ണും കാതുമെത്തി. സ്ഥാപിത താല്പര്യങ്ങളോടും സംഘടിത മതാചാരങ്ങളോടും അഴിമതികളോടും അക്രമങ്ങളോടുമെല്ലാം അദ്ദേഹം അടരാടി. സാഹിത്യ മേലങ്കിയണിഞ്ഞ ഒരു യോദ്ധാവായിരുന്നു കേശവദേവ്. പുകഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്ന ആ അഗ്നിപർവ്വതം കെട്ടടങ്ങിയെങ്കിലും അതിൽനിന്നു പ്രവഹിച്ച ലാവ മലയാള സാഹിത്യത്തിനു് എന്നുമെന്നും വിപ്ലവത്തിന്റെ ചൂടു നൽകിക്കൊണ്ടിരിക്കും.

ദർശി നമുക്കു് കാണിച്ചുതരുന്നു. സമുദായത്തെ ലക്ഷ്യമാക്കാതെ രൂപീകരിക്കുന്ന ഗോപ്യമായപ്രേമം ഉത്തമകോടിയിൽപ്പെടുന്നില്ല. ധർമ്മവിധേയമായാൽ മാത്രമേ താരുണ്യത്തിനും, സൗന്ദര്യത്തിനും പൂർണ്ണത കൈവരുന്നും, രഹസ്സമാഗമത്തിൽനിന്നു് ഉദയം ചെയ്യുന്ന സ്നേഹത്തിനും പശ്ചാത്താപത്താൽ ശുദ്ധമായിത്തീരുമ്പോൾ സാത്വികഭാവം കൈക്കൊള്ളാൻ കഴിയുമെന്നും ഈ നാടകത്തിലൂടെ കവി വെളിവാക്കുന്നു. പ്രേമസ്വരൂപനെ പ്രകൃതിയിൽ കാണുന്ന പ്രകൃതി മർമ്മജ്ഞനായ കവി, കാമത്തെ പരിശുദ്ധപ്രേമമാക്കി ഇതിൽ വളർത്തിക്കൊണ്ടുവന്നിരിക്കുന്നു.

'പരസ്പര പ്രാപ്തി നിരാശമോർവരം-ശരീരനാശേപി സമാനരാഗയോ'— ഇത്യാദി പദ്യങ്ങളിൽ കാളിദാസന്റെ പ്രേമാദർശമെന്തെന്നു് നമുക്കു കാണാം. ജീവിതത്തിന്റെ ആത്യന്തിക ലക്ഷ്യമായി പ്രേമത്തെ കാളിദാസൻ കാണുന്നില്ലെങ്കിലും അതിലേക്കുള്ള ചവിട്ടുപടിയായി കാണുന്നുണ്ടു്. ചിലപ്പോൾ പ്രേമത്തെപ്പററിയുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെഭാവന ആദ്ധ്യാത്മികാനുഭൂതിവരെ എത്തുന്നുണ്ടു്. വിശ്വസ്നേഹത്തിന്റേയും ത്യാഗത്തിന്റെയും മാഹാത്മ്യം വിശദീകരിച്ചു് കാണിക്കുന്ന കൃതിയാണ് ശാകുന്തളം അതിൽ സനാതനമായ ജീവിതമൂല്യങ്ങൾ ഉടനീളം കെട്ടുപിണഞ്ഞു കിടക്കുന്നു,

ആ അഗ്നിപർവ്വതത്തെ എല്ലാ വിഭാഗക്കാരും ഭയപ്പെട്ടിരുന്നു. ഒരുകാലത്ത് തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛന്റെ കൃതികൾ ചുട്ടെരിക്കണമെന്ന് അദ്ദേഹം വീറോടെ വാദിച്ചു. യഥാസ്ഥിതികന്മാരെ അമ്പരപ്പിച്ച ഒരുസംഭവമായിരുന്നു അത്. പക്ഷേ ദേവ് കുലുങ്ങിയില്ല. ഒരിക്കൽ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ്കാരുടെ നേരെ തിരിഞ്ഞു അദ്ദേഹം പ്രഖ്യാപിച്ചു: "ഞാൻ നിങ്ങളുടെ ഒന്നാംനമ്പർ ശത്രുവാണ്"'. മാർക്സിസം പൊളിയുന്നു എന്നു സ്ഥാപിച്ചുകൊണ്ട് ദേവ് എഴുതിയ ലേഖനപരമ്പരകളും, ചെയ്ത പ്രസംഗങ്ങളും അക്കാലത്ത് വമ്പിച്ച കോളിളക്കങ്ങൾ തന്നെ സൃഷ്ടിച്ചു. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് സാഹിത്യകാരന്മാർ തികഞ്ഞ ശത്രുതയോടെയാണ് അന്നൊക്കെ അദ്ദേഹത്തെ വീക്ഷിച്ചിരുന്നത്. 'കേശവദേവിനെ ഒറ്റപ്പെടുത്തുക' എന്ന മുദ്രാവാക്യം അക്കാലത്ത് അന്തരീക്ഷത്തിൽ മാറെറാലിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

പക്ഷേ കേശവദേവ് ഒററപ്പെട്ടില്ല. മലയാളസാഹിത്യത്തിലെ ആ വടവൃക്ഷം കേരളം മുഴുവൻ തണൽ വിരിച്ചു വിലസി. സി. പി. ശ്രീധരൻ പ്രസ്താവിച്ചപോലെ ആശയമേധാവിത്വങ്ങളുടെ നേരെ, കലികൊള്ളുന്ന ഹൃദയാസ്വാസ്ഥ്യത്തിന്റെ തളരാത്ത കോമരംപോലെ ഉറഞ്ഞുതുള്ളുന്ന സാഹിത്യകാരനാണ് ദേവ്. എന്നിട്ടും അരിശംതീരാതെ എല്ലാവേദിയിലും അദ്ദേഹം വെല്ലുവിളിയുടെ ഗർജ്ജനം മുഴക്കി. അസ്വാസ്ഥ്യജഡിലമായ ഒരു യുഗത്തിന്റെദൗത്യം നിർവ്വഹിക്കാൻവന്ന പ്രതിഭാശാലിയാണദ്ദേഹം. ദേവിന്റെശബ്ദം ഒരു കണക്കിൽ സാമാന്യ ജനങ്ങളുടെ ശബ്ദമാണ്. 'സാഹിത്യപ്പായൻ' എന്നു സ്വയം വിശേഷിപ്പിക്കാറുള്ള അദ്ദേഹം എന്നും ജനങ്ങളുടെ കൂടെയായിരുന്നു. ഒരു കാലത്തു അദ്ദേഹം ഒരു ട്രേഡ് യൂണിയനിസ്ററായി കേരളത്തിൽ അങ്ങോളമിങ്ങോളം ഓടിനടന്നു. അദ്ദേഹം തൊഴിലാളികളുടെ കൂരകളിൽ അവരോടൊപ്പം ഉണ്ണുകയും ഉറങ്ങുകയും ഉണരുകയും ചെയ്തു.

തൊഴിലാളികളുടെ ജീവിതം കഥകളിൽ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തെ പ്രേരിപ്പിച്ചതു് അക്കാലത്തെ അനുഭവങ്ങളാണ്. ടി. എം. ചുമ്മാർ തന്റെ സാഹിത്യചരിത്രത്തിൽ പറയുന്നു: 'തൊഴിലാളികളുടെ ജീവിതം ചിത്രീകരിക്കുന്ന പല സാഹിത്യകാരന്മാരും കേരളത്തിലുണ്ട്. എന്നാൽ തൊഴിലാളികളോടിടപെട്ട് അവരുടെ ഹൃദയവേദനകൾ അനുഭാവപൂർവ്വം അറിഞ്ഞു് അവയ്ക്കു പരിഹാരം നിർദ്ദേശിക്കുവാൻ ദേവിനെപ്പോലെ അധികംപേർക്കു കഴിഞ്ഞില്ല'. അസമത്വം, ദാരിദ്ര്യം, അടിമത്തം എന്നിവ തുടച്ചുനീക്കാനാണ് അദ്ദേഹം എപ്പോഴും പരിശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളതു്. സമുദായ പരിഷ്ക്കരണത്തിനായി സാഹിത്യകവചംധരിച്ച പോരാളിയായിരുന്നു ദേവ്.

തന്റെ വിശ്വാസപ്രമാണത്തിൽനിന്നു് അണുപോലും വ്യതിചലിക്കാൻ അദ്ദേഹം തയ്യാറായിരുന്നില്ല. തൊഴിലാളിയുടെ ഉയർച്ചയെക്കുറിച്ചു അദ്ദേഹം ഒരുകാലത്തുകണ്ട സ്വപ്നങ്ങൾ പലതും ഇന്നുയാഥാർത്ഥ്യമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. ദേവിന്റെകഥകളിൽനിന്നു് കാൽനൂററാണ്ടുമുമ്പുള്ള തൊഴിലാളിയുടെ ജീവിതചിത്രം നമുക്കു ലഭിക്കുന്നുണ്ട്. അവരുടെ കുടുംബജീവിതത്തിലെ ഗതിവിഗതികളും അദ്ദേഹം മറനീക്കിക്കാണിക്കുന്നു. ദേവിന്റെ കഥകളെക്കുറിച്ചു പരാമർശിക്കവേ പ്രൊഫ. എസ്. ഗുപ്തൻനായർ ഒരവസരത്തിൽ ഇപ്രകാരം പ്രസ്താവിച്ചു. 'അന്തിയോളം പണിയെടുത്തുകിട്ടുന്ന ചെറിയകൂലികൊണ്ടു ഉപ്പുതൊട്ടു മണ്ണെണ്ണവരെയുള്ള വീട്ടുസാമാനങ്ങൾ വാങ്ങിച്ചു കണക്കുപറയുന്ന കൂലിവേലക്കാരേയും, അയൽക്കാരന്റെ കോഴിയെമോഷ്ടിച്ചു

രഹസ്യമായി കറിവച്ചുകൂട്ടുന്ന സാധുവിനേയും ദീനംപിടിച്ച ഭർത്താവിനുവേണ്ടി സകലതും ചെലവെഴിക്കുന്ന ത്യാഗസമ്പന്നയായ തൊണ്ടുതല്ലുകാരിയേയും ദേവിൻെറ കഥകളിൽ കാണാം'.

അരനൂററാണ്ടിലേറെക്കാലം നീണ്ടുനിന്ന സാഹിത്യരചനയായിരുന്നു ദേവിൻേറതു്. ആദ്യകാലത്തൊക്കെ അദ്ദേഹം ഒരു സഞ്ചാര പ്രിയനായിരുന്നു. എഴുതിയ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ നാട്ടുതോറും ചുമന്നുകൊണ്ടുനടന്നു വില്ക്കുകയായിരുന്നു അന്നത്തെപതിവു്. ആദ്യകാല കഥകളെക്കുറിച്ചു് ദേവുതന്നെ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു: 'എൻെറ കഥകളിൽ മിക്കതും ഹോട്ടലുകളുടെ വാടകമുറിയിലോ സുഹൃത്തുക്കളുടെ വീടുകളിലോവച്ചു് എഴുതപ്പെട്ടവയാണ്'.

ദേവിൻെറ കഥാലോകം വൈവിദ്ധ്യവും വൈചിത്ര്യവും നിറഞ്ഞതാണ്. കലാസുഭഗത ഓളമടിക്കുന്ന ജീവിതകഥകൾ, ജീവിതസ്പന്ദനമുൾക്കൊള്ളുന്ന നാടകങ്ങൾ, ഹൃദയസ്പർശിയായ നോവലുകൾ എന്നിങ്ങനെ എല്ലാരംഗങ്ങളിലും ഒരുപോലെ വിജയം വരിച്ച ഒരതിമാനുഷനാണദ്ദേഹം. അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഓടയിൽനിന്നു്' മനുഷ്യത്വത്തെ പൊക്കിയെടുത്തിട്ടുണ്ടു്. ഊജ്ജസ്വലരായ തൊഴിലാളികളുടെ സമരവീര്യത്തെ പ്രകാശിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. സാഹിത്യകാരനെന്നതിലുപരി ഒരു മനുഷ്യസ്നേഹിയായിരുന്നുദേവു്. മനുഷ്യന്റെ മഹത്തായ കഴിവുകളിൽ അദ്ദേഹം ദൃഢമായി വിശ്വസിച്ചിരുന്നു.

കേരളത്തിലെ 'കമ്പോളനാടക'ക്കാരേയും ദേവു് വെറുതെ വിട്ടില്ല, അവർ സമുദായത്തോടും സംസ്കാരത്തോടും ചെയ്യുന്ന അനീതികളെ ചോദ്യംചെയ്യാൻ ദേവു് മുന്നോട്ടുവന്നു. ഇരുനൂററി എഴുപത്തഞ്ചു് പേജുള്ള 'നടി' എന്ന ദേവിൻെറ നോവലിൽ നമ്മുടെ നാടകവേദിയുടെ ആശയദാരിദ്ര്യം, ആദർശങ്ങളോടുള്ള അവജ്ഞ, വർത്തമാന പ്രശ്നങ്ങളെ സ്വീകരിക്കാനുള്ള വൈമുഖ്യം, പേക്കോലംതുള്ളി പണംപിടുങ്ങുന്ന കലാവ്യഭിചാരം എന്നിങ്ങനെ പല പ്രധാന പ്രമേയങ്ങളും ഉള്ളടക്കിയിട്ടുണ്ടു്. മീനയുടെ ജനനംമുതൽ അവൾ ഒരു നടിയായിത്തീരുന്നതുവരെയുള്ള കഥാ ഭാഗങ്ങൾ തികഞ്ഞ അനുഭവ ദൃഷ്ടിയോടെ ദേവു് വരച്ചുകാട്ടുന്നു.

നാടകത്തിലെ വൃത്തികേടുകളുടെ സിംബലാണു് ഈ കൃതിയിലെ മനോഹരിബായിയും പരമുപ്പണിക്കരും. കലയെ ആത്മാത്ഥമായി സ്നേഹിക്കുന്ന മീനയും പവിത്രനും ഇവയിൽനിന്നു നേരിടേണ്ടിവരുന്ന വിഷമതകൾ ഭീമങ്ങളത്രെ. റിഹേഴ്സൽ ക്യാമ്പുകളിൽ നടക്കുന്ന കാമകേളികളെ ദേവു് നഗ്നമായി വരച്ചുകാട്ടിയിട്ടുണ്ടു്. മലയാള നാടകവേദിയെ പരിഷ്കരിക്കാൻ ഈ സോദ്ദേശനോവലിനു സാധിച്ചു. പിൽക്കാലത്തു് വർത്തമാനപ്രശ്നങ്ങളെ നാടകങ്ങളുടെ കേന്ദ്രബിന്ദുവായി അവലംബിക്കാനും മററും നാടകകൃത്തുക്കൾക്കു് പ്രേരണ നൽകിയതു് ഈ നോവലാണു്.

ദേവിൻെറ ഓടയിൽനിന്നു് അത്യുത്തമമായ ഒരു കലാസൃഷ്ടിയാണു്. ഈ നോവലിലെ റിക്ഷാക്കാരൻ പപ്പു അനശ്വരനായ ഒരു കഥാപാത്രംതന്നെ. എതിർപ്പിനുള്ള വാസന ജന്മസിദ്ധമാണു് പപ്പുവിനു്. തൻെറ മുമ്പിൽവരുന്ന എല്ലാ പ്രതിബന്ധങ്ങളോടും അവൻ എതിരിട്ടു. മററുള്ളവരെ നോക്കി അവൻ പറയും: 'നിങ്ങളെല്ലാം പട്ടികളാണെടാ, പട്ടികൾ!' ഈ വിപ്ലവബോധം അവനിൽ പതഞ്ഞുയരുകയാണു്, ഫാക്ടറിത്തൊഴിലാളിയായ പപ്പു അവിടത്തെ മേസ്തിരിയുടെ അനീതിക്കു വഴങ്ങാൻ കൂട്ടാക്കിയില്ല. അതോടെ അവൻ ജയിലിലായി. ജയിലിൽനിന്നു മടങ്ങിവന്നപപ്പു ഒരു റിക്ഷാക്കാരനായി മാറി. പപ്പു ഓട

യിൽനിന്നു് പൊക്കിയെടുത്തു മണിമാളികയിലെത്തിച്ച ലക്ഷ്മി ഈ നോവലിലെ മിഴിവുള്ള കഥാപാത്രമാണു്. പപ്പുവിന്റെ ത്യാഗപൂർണ്ണമായ കഥ മലയാള സാഹിത്യത്തിലെ ഒരു ഇതിഹാസമായിത്തീർന്നു കഴിഞ്ഞു.

എന്നാൽ വളരെയധികം പ്രകീർത്തിക്കപ്പെട്ട 'ഓടയിൽനിന്നോ' കേന്ദ്രസാഹിത്യ അക്കാദമി അവാർഡുനേടിയ 'അയൽക്കാരോ' അല്ല തന്റെ മാസ്റ്റർപീസ് എന്നു് ദേവ് തന്നെ ഒരിക്കൽ പറയുകയുണ്ടായി. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. 'ഭ്രാന്താലയമാണു് എനിക്കിഷ്ടപ്പെട്ട എന്റെ കൃതി, അതു ഞാൻ ഹൃദയത്തിലെചോരമുക്കി എഴുതിയതാണു്. ആ ഉയരത്തിലേയ്ക്കു് എത്തുവാൻ എനിക്കു സാധിച്ചിട്ടില്ല'. ആർക്കുവേണ്ടി, കണ്ണാടി, ത്യാഗിയായ ദ്രോഹി. സ്വപ്നം സുഖിക്കാൻ വേണ്ടി മുതലായവയാണു് ദേവിന്റെ മററു നോവലുകളിൽ പ്രധാനപ്പെട്ടവ. കേരളത്തിലെ രാഷ്ട്രീയ-സാമൂഹ്യസ്ഥിതിഗതികളെ ആക്ഷേപിച്ചുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹം രചിച്ച 'സഖാവു് കരോട്ടു കാരണവർ' പല രാഷ്ട്രീയ പ്രവത്തകരേയും ഇരുത്തി ചിന്തിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

ദേവിന്റെ കഥകളിലേക്കു തിരിയുമ്പോൾ ഒരു സമുദ്രത്തിന്റെ പ്രതീതിയാണു് അനുഭവപ്പെടുക, പ്രക്ഷുബ്ധമായൊരു കടൽ. സോമർസെററ് മോമിന്റെ ചിത്രീകരണങ്ങൾ പോലെ ദേവിന്റെ കഥാപാത്രങ്ങളെല്ലാം, നമ്മുടെ അയൽക്കാരോ നമ്മൾ തന്നെയോ ആണു്. വ്യർത്ഥമോഹങ്ങളും സങ്കൽപങ്ങളുമായിക്കഴിയുന്ന തൊഴിലാളികൾ, ഇടത്തരക്കാർ ഇവരൊക്കെയാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കഥകളിൽ അണിനിരക്കുക. ഓച്ചിറക്കളിക്കുപോയപ്പോൾ നാണി ഒരു ഉരുളിവാങ്ങി. കല്യാണിക്കും അതുപോലൊരു ഉരുളി വാങ്ങണം. കല്യാണിയുടെ ഭർത്താവോ? ധാരാളിയും കുടിയനും, പക്ഷെ അവർ കയറു പിരിച്ചും, കോഴി വളർത്തിയും ഉരുളിവാങ്ങാൻ പണമുണ്ടാക്കി. പക്ഷെ ഉരുളിവാങ്ങിയില്ല. അതിനിടയ്ക്കു ഭർത്താവു് ദീനംപിടിച്ചു കിടപ്പായി. പണംമുഴുവൻ ചികിത്സയ്ക്കു ചിലവായി. സാധാരണക്കാരന്റെ അഭിലാഷം സാദ്ധ്യമാവാത്ത ഇന്നത്തെ സാമൂഹ്യനീതിയുടെ നേർക്കുള്ള എതിർപ്പാണു് ദേവിന്റെ ആദ്യകാലകഥകളിൽ നാം കാണുക.

പിന്നെപ്പിന്നെ തൊഴിലാളികളുടെ സമരാസക്തിയേയും അവരുടെ മുന്നേററത്തേയും അദ്ദേഹം വ്യക്തമാക്കി. 'രാഘവന്റെ അമ്മ' എന്ന കഥ ദേവിന്റെ സജീവകലാസൃഷ്ടികളിൽ ഒന്നാണു്. ജനകീയ ഭരണത്തിനുവേണ്ടി രാഘവൻ തന്റെ ജീവൻ ബലിയർപ്പിച്ചു. ഒടുവിൽ ജനകീയ ഭരണം വന്നു. പക്ഷെ ആ രക്തസാക്ഷിയെ അനുസ്മരിക്കാൻ ആരുമുണ്ടായില്ല. ആ മകനെ അന്വേഷിക്കാൻ അവന്റെ അമ്മ മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. ഇന്നത്തെ സാമൂഹ്യഘടനയിലുള്ള തകരാറുകളെ ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നവയാണു്, 'വേശ്യാലയത്തിൽ' 'കൃതഘ്നത' 'ആലപ്പുഴക്കു്' തുടങ്ങിയ കഥകൾ.

ദേവിന്റെ 'ഗുസ്തി'യെപ്പോലുള്ള സോദ്ദേശ കഥകൾ ഈ കാലഘട്ടത്തിലും അർത്ഥപൂർണ്ണമാണു്. കുററിപ്പുഴ കൃഷ്ണപിള്ള ഒരിക്കൽ പ്രസ്താവിച്ചപോലെ വെറും രസത്തിനുവേണ്ടിമാത്രം കഥ എഴുതാറില്ല കേശവദേവു്. ജീവിത സ്പർശിയായൊരുൽബോധനംകൂടി ദേവിന്റെ കഥകളിലുണ്ടായിരിക്കും. കലാഭംഗികളയാതെ ഇതു നിർവഹിക്കാനുള്ള നിപുണതയും അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടു്, ജീവിതരംഗങ്ങൾ എല്ലാം പൊളിച്ചുപണിയണമെന്ന ചിന്തയിലേക്കാണു് ദേവിന്റെ എല്ലാ കൃതികളും അവസാനമായി വായനക്കാരെ തള്ളിവിടുന്നതു്.

പരിഷത്തിൻെറ 56-ാം വാർഷികം

1983 ഏപ്രിൽ 10-ാംനു- കൂടിയ പരിഷദ് നിർവ്വാഹകസമിതിയുടെ തീരുമാനമനുസരിച്ച്, ആലുവാ മുനിസിപ്പൽ കോൺഫ്രൻസ് ഹാളിൽ മുനിസിപ്പൽ ചെയർമാൻ പി. രാജശേഖരൻ പിള്ളയുടെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ 1983 മെയ് 7-നു- ചേർന്ന പരിഷത് പ്രവത്തകരുടേയും സാഹിത്യകാരന്മാരുടേയും പൗരമുഖ്യരുടേയും യോഗം സമസ്ത കേരളസാഹിത്യപരിഷത്തിൻെറ 56-ാം സമ്മേളനം ആലുവായിൽ വെച്ച വിപുലമായ പരിപാടികളോടെ നടത്താൻ നിശ്ചയിച്ചു. പരിഷദ് അദ്ധ്യക്ഷൻ സി. പി. ശ്രീധരൻ പരിഷത് സമ്മേളനങ്ങളുടെ പ്രധാന്യത്തെ വ്യക്തമാക്കിക്കൊണ്ടു പ്രസംഗിച്ചു. യോഗത്തിൽ വെച്ച കേരളമുഖ്യമന്ത്രി ശ്രീ. കെ. കരുണാകരൻ രക്ഷാധികാരിയായി 101 പേരടങ്ങിയ ഒരു സ്വാഗതസംഘവും വിവിധ ഉപകമ്മിററികളും രൂപീകരിച്ചു. ടി. കെ. സി. വടുതല സ്വാഗതവും പ്രൊഫ. മാത്യു ഉലകംതറ കൃതജ്ഞതയും പറഞ്ഞു. സ്വാഗതസംഘാംഗങ്ങളുടെ പേരു വിവരം താഴെ ചേർക്കുന്നു:

പ്രസിഡൻറ്	ശ്രീ. പി. രാജശേഖരൻ പിള്ള
ചെയർമാൻ	,, യു. ജെ. തരിയൻ
വൈസ് ചെയർമാൻ	,, ഡി. സി. കിഴക്കേമുറി
ജനറൽ കൺവീനർമാർ	,, സി. പി. ശ്രീധരൻ
	,, എം. ബാവാമൂപ്പൻ
ജനറൽ സെക്രട്ടറി	,, ഒ. പി. ജോസഫ്
സെക്രട്ടറിമാർ	,, ടി. കെ. സി. വടുതല
	,, ടാററാപുരം സുകുമാരൻ
	,, ടി. രവീന്ദ്രൻ തമ്പി
ഖജാൻജി –	,, എൻ. കെ. എ. ലത്തീഫ്

ഉപകമ്മിററികൾ

പ്രോഗ്രാം കമ്മിററി

ചെയർമാൻ	ശ്രീ. സി. ഭാസ്കരൻ
കൺവീനർ	,, ടി. കെ. സി. വടുതല
അംഗങ്ങൾ	ഡോ. പി. ആർ. ശാസ്ത്രി
	പോഞ്ഞിക്കര റാഫി
	ഫാ. ജയിംസ്
	പ്രൊഫ. ഇ. എൻ. നമ്പ്യാർ
	സിപ്പി പള്ളിപ്പുറം
	സി. വി. ജോസഫ്
	ടി. കെ. രാജു
	കെ. ജെയ്ക്കബ്

അക്കോമഡേഷൻ

ചെയർമാൻ	റവ. ഡോ. ഗീവർഗ്ഗീസ് പണിക്കർ
കൺവീനർ	കുഞ്ഞുമൊയ്തീൻകുട്ടി
അംഗങ്ങൾ	കെ. ടി. ജോയി
	കെ. ജെ. തോമസ്
	കെ. ഇ. ഇക്ബാൽ
	ഫാ. വർഗ്ഗീസ് കിളിച്ചിമല
	കെ. സുകുമാര ശാസ്ത്രി
	എ. ബാലകൃഷ്ണൻ
	ഡബ്ളിയു. ഒ. ജോർജ്ജ്

ഫൈനാൻസ്

ചെയർമാൻ	യു. ജെ. തരിയൻ
കൺവീനർ	എം. എൻ. സത്യദേവൻ
അംഗങ്ങൾ	എം. ബാവാമൂപ്പൻ
	ഡോ. ഐസക് തരകൻ
	ഡോ. എം. എൻ. മുകുന്ദൻ
	എം. അബ്ദുൾ ഹമീദ്
	കുഞ്ഞുമൊയ്തീൻകുട്ടി
	ഡോ. സുകുമാരപ്പണിക്കർ
	കെ. പി. ചെറിയാൻ
	എം. കെ. ജമാലുദ്ദീൻ
	വി. കെ. ഇബ്രാഹിം
	എസ്. ആൻറണി
	വി. കെ. സുരേഷ്
	എം. ഒ. ജോൺ

സോവനീർ

ചെയർമാൻ	പ്രൊഫ. ഇ. എൻ. നമ്പ്യാർ
കൺവീനർ	ബി. വില്ലിങ്ങ്ടൺ
അംഗങ്ങൾ	എം. തോമസ് മാത്യൂ
	ടി. കെ. ചന്ദ്രൻ
	കെ. ടി. തര്യൻ
	എം. പി. ഫ്രാൻസീസ്
	ടി. രവീന്ദ്രൻ തമ്പി
	പി. വി. സുകുമാരശാസ്ത്രി
	സി. കൃഷ്ണൻനായർ
	പി. കെ. ഡീവർ
	കെ. എ. ജെയ്നി
	എ. ഗോവിന്ദൻ

എൻറർടെയിൻമെൻറ്

ചെയർമാൻ	എം. വി. ദേവൻ
കൺവീനർ	എൻ. കെ. ദേശം
അംഗങ്ങൾ	എം. ഒ. ജോൺ
	ക്ലരൻ ജോസഫ്
	എ. എ. സുകുമാരൻനായർ
	കെ. എം. ഇസ്മയിൽ
	വി. ആർ. ശിവരാമകൃഷ്ണയ്യർ
	കെ. എം. ദാമോദരൻ
	ഡോ. ടി. എ. എം. താഹിർ
	ഡോ. കെ. ഐ. തൊമ്മി

സാഹിത്യ-കലാമത്സരങ്ങൾ

ചെയർമാൻ	ഡോ. പി. വി. എസ്. നമ്പൂതിരിപ്പാട്
കൺവീനർ	പ്രൊഫ. മാത്യു ഉലകംതറ
അംഗങ്ങൾ	പി. ഡി. പത്മനാഭൻനായർ
	കെ. എം. ഇസ്മയിൽ
	സുകുമാരൻ പൊററെക്കാട്ട്
	എം. എൻ. രാമകൃഷ്ണൻ
	ആർ. ദാമോദരൻനായർ
	ഒ. പി. പീററർ
	ഫ്രാൻസിസ് മുരിക്കത്തറ
	ടി. പി. സദാശിവൻ പിള്ള
	ആർ. ജി. നായർ
	ശീവൊള്ളി നാരായണൻ
	പി. കെ. ചന്ദ്രശേഖരൻനായർ

പബ്ലിസിററി

ചെയർമാൻ	പ്രൊഫ. പി. ജെ. ജോസഫ്
കൺവീനർ	ടാററാപുരം സുകുമാരൻ
അംഗങ്ങൾ	ടി. എ. കുഞ്ഞുമുഹമ്മദ്
	കെ. കെ. ഹസ്സൻ
	വി. ജി. പൗലോസ്
	ഒ. പി. തൊമ്മി
	കെ. കെ. അബ്ദുൾ റഹിമാൻ
	അശോകപുരം നാരായണൻ
	എം. എം. വിനായകൻ
	പി. എം. അബൂബക്കർ
	മാവേലിക്കര രാമചന്ദ്രൻ
	അബ്ദുൾ റഹ്മാൻ കാക്കനാട്ട്
	ആൻറണി ചടയംമുറി

ഹാൾ–സ്റ്റേജ്, ഫുഡ്

ചെയർമാൻ	പ്രോഫ. ഡോമിനിക്ക്
കൺവീനർ	പി. കെ. രാമകൃഷ്ണപിള്ള
അംഗങ്ങൾ	ജോസഫ് തളിയത്തു്
	എം. എ. പരീതുപിള്ള
	ജസ്റ്റി. പാറയിൽ
	മേജർ കെ. ജി. നായർ
	മുഹമ്മദ് പടിയത്തു്

വാളൻറിയേഴ്സ്

കൺവീനർ	സിദ്ദിഖ് കുട്ടി

സമ്മേളനം സെപ്റ്റംബർ മാസത്തിൽ നടത്തുവാനും സമ്മേളന നഗരിക്ക് 'കുററിപ്പുഴനഗർ' എന്നു നാമ കരണം ചെയ്യുവാനും തീരുമാനിച്ചു. മൂന്നു ദിവസങ്ങളിലായി നടത്തുന്ന സമ്മേളനം ഉൽഘാടനം ചെയ്യുന്നതിനു് പ്രധാനമന്ത്രി ശ്രീമതി ഇന്ദിരാഗാന്ധിയെ ക്ഷണിക്കാനും, സാഹിത്യത്തിലെ വിവിധ പ്രസ്ഥാനങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചു ഒൻപതു സമ്മേളനങ്ങൾ നടത്തുവാനും നിശ്ചയിക്കുകയുണ്ടായി.

ജൂൺമാസത്തിൽ വിവിധ കമ്മിററികൾ ചേർന്നു് ബന്ധപ്പെട്ട പരിപാടികൾക്കു് രൂപം കൊടുക്കുകയുണ്ടായി. ഫൈനാൻസ് കമ്മിററിയോഗം ചേർന്നു് 1,25000ക. യുടെ ബഡ്ജററ് അംഗീകരിച്ചു. സാഹിത്യമത്സരക്കമ്മിററിയുടെ യോഗത്തിൽ കവിത, ചെറുകഥ, പ്രബന്ധം, പ്രസംഗം, അക്ഷരശ്ലോകം എന്നീ മത്സരങ്ങൾ പൊതുജനങ്ങളെ ഉദ്ദേശിച്ചും, പ്രസംഗം പ്രബന്ധം, കഥ, കവിത എന്നീ മത്സരങ്ങൾ കോളേജു വിദ്യാൎത്ഥികളെ ഉദ്ദേശിച്ചും നടത്തുവാൻ തീരുമാനിച്ചു. പബ്ലിസിററി കമ്മിററി യോഗം കൂടി സമ്മേളനത്തിനു് വിപുലമായ പബ്ലിസിററി നൽകുന്ന തിനുള്ള പരിപാടികൾ ആസൂത്രണം ചെയ്തു. അക്കോമഡേഷൻ കമ്മിററി ചേർന്നു് സമ്മേളനത്തിനു വന്നു ചേരുന്നവരുടെ താമസസൗകര്യങ്ങളേയും, ഹാൾ-സ്റ്റേജ്, ഫുഡ് കമ്മിററി സമ്മേളനഹാൾ. സ്റ്റേജ്, ഭക്ഷണസൗകര്യം എന്നിവയും ചർച്ചചെയ്തു.

പരിഷത് സമ്മേളന നടത്തിപ്പിനു് ഫണ്ടു് ശേഖരിക്കുന്ന പരിപാടി 1983 ജൂൺ 13–ാംനു- ആലുവാ മുനിസിപ്പൽ ഹാളിൽ ചേർന്ന സമ്മേളനത്തിൽ വെച്ചു പത്മശ്രീ പ്രേംനസീറിനു് 2000ക. യുടെ ടിക്കററ് നൽകിക്കൊണ്ടു് ജില്ലാ കളക്ടർ പി. ജെ. തോമസ് ഉൽഘാടനം ചെയ്തു. സ്വാഗത സംഘം പ്രസിഡൻറ് പി. രാജശേഖരൻ പിള്ള യോഗത്തിൽ അദ്ധ്യക്ഷത വഹിച്ചു. സ്വാഗത സംഘം ചെയർമാൻ യു. ജെ. തര്യൻ ടിക്കററ് വില്പന ഉൽഘാടനം ചെയ്യാനായി മുഖ്യാതിഥിയെ ക്ഷണിച്ചു. പരിഷത് പ്രസിഡൻറു് സി. പി. ശ്രീധരൻ, കെ. മുഹമ്മദാലി എം. എൽ. എ എന്നി വർ പ്രസംഗിച്ചു.

താററാപുരം സുകുമാരൻ
(ആഫീസ് സെക്രട്ടറി വാർഷികാഘോഷക്കമ്മിററി)

നിർവാഹക സമിതി

അദ്ധ്യക്ഷൻ	സി. പി. ശ്രീധരൻ
ഉപാദ്ധ്യക്ഷൻ	പ്രൊഫ: മാത്യു ഉലകംതറ
കാര്യദർശി	ടി. കെ. സി. വടുതല
സഹകാര്യദർശിമാർ	ടാററാപുരം സുകുമാരൻ
	ബി. വെല്ലിംഗ്ടൺ
ഖജാൻജി	എൻ. കെ. എ. ലത്തീഫ്

അംഗങ്ങൾ

പാലാ നാരായണൻനായർ	തകഴി ശിവശങ്കരപ്പിള്ള
പ്രൊഫ. എം. തോമസ് മാത്യു	ഡി. സി. കിഴക്കേമുറി
ടി. കെ. ചന്ദ്രൻ	സി. കൃഷ്ണൻനായർ
പ്രൊഫ. പി. എസ്. വേലായുധൻ	പി. കെ. രാമകൃഷ്ണപിള്ള
സിപ്പി പള്ളിപ്പുറം	കെ. ററി. തര്യൻ
വി. രാജപ്പൻ	ചെമ്മനം ചാക്കോ
പ്രൊഫ. കെ. എം. തരകൻ	പി. ഗോവിന്ദപിള്ള
ഡോ. സി. കെ. കരീം	പി. കെ. ഡീവർ
പ്രൊഫ. സുകുമാർ അഴീക്കോട്	പോഞ്ഞിക്കര റാഫി
ആർ. കെ. ശാസ്ത്രി	പ്രൊഫ. എം. അച്യുതൻ

ഡോ. എം. ലീലാവതി

എഡിററർ	പോഞ്ഞിക്കര റാഫി

പത്രാധിപസമിതി:

വൈക്കം ചന്ദ്രശേഖരൻ നായർ	സുകുമാരൻ പൊററക്കാട്
കെ. ററി. തര്യൻ	നൂറനാട് ഹനീഫ്

കെ. ആർ. തിരുനിലത്ത്

With best compliments from

Sahithya Parishath Press

HOSPITAL ROAD

COCHIN - 602011

When it is needed you can dial 32120

Printed and published by the Secretary for Samastha Kerala Sahithya Parishath
Parishath Press, Hospital Road, Ernakulam, Cochin-682 011